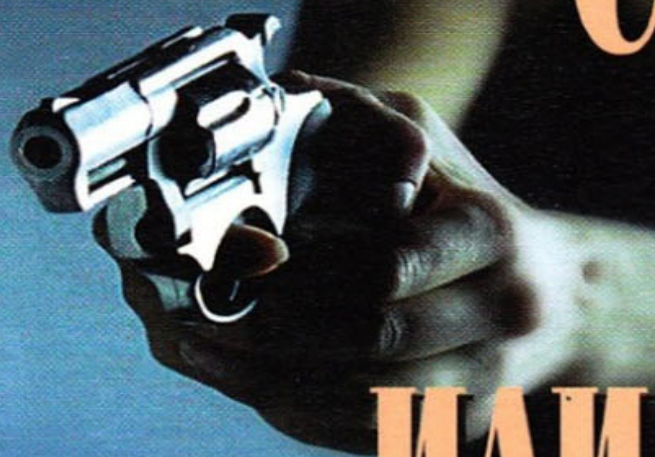

ГАЛЕРИЯ
ПЛЪМ

ДЖАНЕТ ЕВАНОВИЧ

СТЕФАНИ
ПЛЪМ

ИЛИ
Г-ДА 100%

КНИГАТА НА ЕВАНОВИЧ Е ПЪЛНА С ВЕЛИКОЛЕПЕН ХУМОР,
А СТЕФАНИ Е НЕВЕРОЯТНО СЪЗДАНИЕ.

НЮ ЙОРК ТАЙМС

**ДЖАНЕТ ЕВАНОВИЧ
СТЕФАНИ ПЛЪМ ИЛИ Г-ЦА
10%**

Превод: Елена Чизмарова

chitanka.info

Книгата на Еванович е пълна с великолепен хумор, а Стефани е невероятно създание.

Ню Йорк Таймс

Меко казано, това е забавна лудория. Стефани Плъм има не само невероятно комично семейство и странни познати, но и страхотно чувство за хумор, здравословно либидо и куража да се справи с най-ужасния бандит по улиците на Трентън.

Тази книга е за моя съпруг Питър с любов!

БЛАГОДАРНОСТИ

Авторката би искала да благодари за безценното сътрудничество на следните хора: сержант Уолтър Кърстин от полицията в Трентън, детектив сержант Робърт Зежнер от полицията в Трентън, Лиан Банкс, Къртни Хенк, Маргарет Диър, Елизабет Броси, Ричард Андерсън, стрелбище „Гилбърт“, областната полиция на Феърфакс и Роджър Уайт. Специални благодарности на агента ми Арън Прийст, на Франсис Джалет-Милър и на редакторката ми Сюзан Кърк и помощничката ѝ Джилиън Блейк.

1.

Има мъже, които нахлуват в живота на жените и го объркват завинаги. Джоузеф Морели постъпи така с мен. Е, не завинаги, но пък го правеше периодично.

Двамата с Морели сме родени и израснали в работническия квартал на Трентън — Бърг. Къщите там са малки. Дворовете — тесни. Колите са американски. Хората са най-вече от италиански произход, но има достатъчно унгарци и немци, за да не се стига до кръвосмешения. Чудесно място да си купиш калцоне или да заложиш на лотарията. А ако бездруго ти се налага да живееш в Трентън, мястото е чудесно за отглеждане на деца.

Когато бях малка, не си играех с Джоузеф Морели. Той живееше на две пресечки от нас и беше две години по-голям от мен.

— Стой далеч от момчетата на Морели — ме предупреди майка ми. — Много са диви. Правят какви ли не неща на момичетата.

— Какви неща? — полюбопитствах аз.

— Не ти трябва да знаеш — бе лаконичният отговор. — Ужасни неща. Неща, които хич не са хубави.

От този момент гледах на Джоузеф Морели с комбинация от ужас и похотливо любопитство, което граничеше с възхищение. След две седмици — бях на шест години — с треперещи крака и свит стомах последвах Морели в гаража на баща му. Беше ми обещал да ми покаже една нова игра.

Гаражът на семейство Морели не беше залепен за къщата, а бе сгушен в края на парцела им. Представляваше жалка гледка, осветена от блед лъч слънце, който проникваше през мърлявия прозорец. Въздухът беше застоял. Миришеше на влага, стари автомобилни гуми и машинно масло. Гаражът никога не подслоняваше колите на семейството — служеше за други цели. Дъртият Морели го използваше, за да налага с колана си непослушните си синове. Синовете му го използваха, за да си фраснат по един бързак, а Джоузеф Морели ме заведе там, за да си играем на влакче.

— Как се казва тази игра? — попитах нетърпеливо.

— Ту-туу — отговори Джо, клекна на четири крака и запълзя между моите, пхнал глава под късата ми розова поличка. — Ти си тунелът, а аз съм влакът.

Предполагам, че тази случка говори много за мен. Например, че съм от хората, които не следват добрите съвети. Или пък че съм родена прекалено любопитна. Може да става дума и за бунтарство срещу скуката и съдбата. Във всеки случай играта ми се стори доста скапана и разочароваща, тъй като ми бе поверена само ролята на тунел, а аз исках да съм влак.

След десет години Джо Морели все още живееше на две пресечки от нас. Беше станал голям и лош. Имаше очи, които напомняха за черен огън в даден момент и на горещ шоколад в следващия. На гърдите му бе татуиран орел. Носеше стегнатия си задник по улиците с пружинираща походка и имаше репутация на човек с бързи ръце и ловки пръсти.

Най-добрата ми приятелка, Мери Лу Молнар, сподели с мен слуха, че Джо имал език като на гущер.

— Боже — възкликнах аз. — Това пък какво означава?

— Просто не го оставяй да те подлъже да останете насаме, защото ще разбереш от личен опит. Само да останете сами... и край. Свършена си.

Не се бях виждала много с Морели след играта на влакче и предполагах, че оттогава е обогатил сексуалния си опит. Ококорих се и се наведох към Мери Лу с надеждата да чуя най-лошото.

— Не говориш за изнасилване, нали?

— Говоря за похот. Ако Морели те пожелае, обречена си. Той е неустоим.

Като изключим факта, че на шестгодишна възраст бях опипана точно от него, бях недокосвана. Пазех се за брака. Или поне за колежа.

— Аз съм девствена — казах на Мери, сякаш й съобщавах нещо ново. — Сигурна съм, че Джо не се занимава с девственици.

— Той си пада точно по девственици. Нежното докосване на пръстите му ги превръща в разлигавен пластилин.

След две седмици Джо Морели влезе в сладкарницата, където работех всеки ден след училище — „Вкусната пастичка“ на авеню „Хамилтън“. Купи си шоколадов еклер, събщи ми, че се записал във

флотата, и ме съблазни четири минути след затварянето на сладкарницата, на пода, зад кашон, пълен с шоколадови еклери.

Следващия път, когато го видях, бях три години по-голяма. Отивах към универсалния магазин, седнала гордо зад волана на буика на баща ми, когато забелязах Морели, застанал пред месарницата на Джовичини. Настъпих газта, метнах се на тротоара, фраснах Морели с десния калник и той отхвърча напред. Спрях колата и слязох да огледам щетите.

— Имаш ли нещо счупено? — попитах спокойно.

Джо лежеше проснат на тротоара и гледаше под полата ми.

— Да. Кракът ми.

— Добре — кимнах доволно, после се въртнах, качих се в буика и подкарах към магазина.

Хвърлих вината за инцидента върху временната си невменяемост и за своя собствена защита трябва да кажа, че оттогава не съм прегазвала никого.

През зимните месеци вятърът брули жестоко авеню „Хамилтън“, вие в прозорците и разпилява боклуци по тротоарите. През лятото въздухът е неподвижен и горещ, кошмарно влажен, наситен с въглероден двуокис. Можеш да го видиш как трепти над нажежения цимент и разтопения асфалт. Жужат цикади, контейнерите за боклук вонят, а над игрищата постоянно виси прашна мараня. Според мен всичко това е част от великото приключение да живееш в Ню Джърси.

Днес следобед реших да не обръщам внимание на августовската жегата и да се понеса по пътя в любимата си мазда миата, чийто гюрук предвидливо бях спуснала. Климатикът работеше с пълна сила, аз пеех заедно с Пол Саймън, къдравата ми кестенява коса, дълга до раменете, постоянно падаше по лицето ми, а вечно бдителните ми сини очи бяха елегантно скрити зад тъмни очила „Оукли“. Кракът ми бодро натискаше педала за газта.

Беше неделя и имах среща с едно свинско печено в дома на родителите ми. Спрях на светофара и погледнах в огледалото за обратно виждане. Изругах яростно, когато видях Лени Грубър, седнал в бежов седан на една кола зад мен. Фраснах глава във волана. Мамка му! В гимназията бяхме съученици. Беше голямо леке тогава, а и сега си е същото. За съжаление обаче беше леке със справедлива кауза. Бях

изостанала с вноските по маздата, а Лени работеше за компанията, която връщаше на продавачите вещите на нередовните им длъжници.

Преди половин година, когато купих колата, бях добре. Имах хубав апартамент и сезонни билети за мачовете на „Рейнджърс“. А после: бам! Съкратиха ме. Останах без пари и без възможност за кредити.

Погледнах отново в огледалото, стиснах зъби и дръпнах ръчната спирачка. Лени е като дим — опитах се да го сграбчиш, а той се изплъзва между пръстите ти — затова не губих време да се възползвам от последната си възможност да се попазаря. Изскочих от колата, извиних се на шофьора между нас и отидох при Грубър.

— О, Стефани! — ухили се той с престорена изненада. — Много си готина!

Подпрях се на покрива на колата му и се вторачих в него през отворения прозорец.

— Лени, отивам на вечеря при нашите. Няма да ми гепиш колата, докато съм у тях, нали? Адски е долно.

— Аз съм долен тип, Стеф. Точно затова имам такава чудесна работа. Способен съм на всичко.

Светна зелено и шофьорът зад Грубър легна на клаксона.

— Дай да се споразумеем — предложих на Лени.

— Това споразумение включва ли възможността да те видя гола?

Представих си как го сграбчвам за носа и го извивам злобно, а Лени квичи като прасе. Проблемът беше, че щеше да ми се наложи да го докосна. Не, по-разумно бе да действам предпазливо.

— Остави ми колата за тази вечер, а утре сутрин ще ти я докарам.

— В никакъв случай — отвърна той. — Ти си прекалено хитра. Преследвам тази кола от пет дни.

— Значи още един е без значение.

— Ще очаквам благодарност от теб — похотливо се захили Лени.

— Нали знаеш какво имам предвид?

Едва не повърнах.

— А, не! Вземи колата. Всъщност можеш да я вземеш още сега. Ще отида до нашите пеша.

Грубър беше приковал очи в гърдите ми. Сутиенът ми е 85Б. Прилично, но съвсем не умопомрачително за ръста ми от един и

седемдесет. Носех черни ластични шорти и огромна фланелка. Тоалетът ми определено не беше съблазнителен, но Лени все пак ме зяпаше с мерак.

Усмивката му се разшири достатъчно, за да забележа, че му липсва един кътник.

— Е, май мога да почакам до утре. Все пак сме съученици, нали.

— Аха — бе най-доброто, което успях да измисля. След пет минути завих по „Рузвелт“. До нашите ми оставаха две пресечки. Усетих как семейните задължения ме всмукват в сърцето на Бърг. Бърг е квартал с големи семейства. Безопасен и спокоен, с отколешни традиции. Часовникът на таблото ми показва, че съм закъсняла със седем минути, а нуждата да закрепя ми каза, че вече съм си у дома.

Паркирах до бордюра и погледнах тясната двуетажна къща близнак с алуминиева дограма. Частта на семейство Плъм беше жълта от четиридесет години, с кафяви керемиди на покрива. От двете страни на циментовата предна площадка растяха гъсти храсти, а по цялата дължина на терасата бяха грижливо подредени саксии със здравец. Къщата беше миниатюрна. Всекидневната се намираше отпред, трапезарията — по средата, а кухнята — в задната част. На горния етаж имаше баня и три спални. Спретната къщичка, изпълнена с кухненски аромати и прекалено много мебели, удобна и уютна.

Госпожа Марковиц, която обитаваше близнака и живееше от социални помощи, можеше да си позволи само преоценени бои, затова нейната част бе в яркозелено.

Майка ми стоеше до отворената врата.

— Стефани! — извика тя. — Закъсняваш за вечеря! Знаеш, че баща ти мрази да се храни късно. Картофите изстиват, а печеното ще изсъхне.

Храната е важно нещо в Бърг. Луната се върти около Земята, Земята се върти около Слънцето, а всичко в Бърг се върти около печеното. Откак се помня, животът на родителите ми е управляван от гигантското печено, безукорно сготвено и готово в шест часа.

Баба Мазур стоеше на две стъпки зад майка ми.

— Трябва да си купя същите — замислено рече тя, втренчена в шортите ми. — Все още имам хубави крака.

Повдигна пола и огледа коленете си.

— Как мислиш? Добре ли ще изглеждам в тия колоездачни гащи?

Коленете на баба Мазур приличаха на изкривени клони. Навремето била красавица, но годините бяха плисирали кожата ѝ и изкривили костите ѝ. Но пък ако искаше да носи шорти, да го направи. Според мен това беше едно от многобройните предимства на живота в Ню Джърси — дори бабичките имаха право да изглеждат странно.

Баща ми изсумтя отвратено от кухнята, където режеше месото.

— Колоездачни гащи — промърмори той и се плесна по челото.
— Пфу!

Преди две години, когато запушените артерии на дядо Мазур го изпратиха при голямото свинско печено на небето, баба се премести при родителите ми. Баща ми прие съдбата си с комбинация от стоицизъм и нетактични забележки.

Спомням си как веднъж ми разказа за кучето, което имал като дете. Било най-грозното, най-старото и най-тъпото псе на света. Едва се движело и вечно се напикавало. Зъбите му били опадали, костите му били изкривени от артрит, огромни тлъсти тумори украсявали тялото му. Един ден дядо Плъм го завел зад гаража и го застрелял. Подозирах, че татко често си фантазира подобен край за баба.

— Трябва да носиш рокли — посъветва ме мама, докато носеше зеления фасул и лучените кръгчета към масата. — Вече си на трийсет, а още се обличаш като тийнейджърка. Как ще пипнеш някой свестен мъж, като се обличаш така?

— Не искам мъж. Вече имах един и никак не ми хареса.

— Да, защото беше абсолютен задник — отбеляза баба.

Съгласих се. Бившият ми съпруг наистина беше задник. И на всичкото отгоре го хванах да се съешава с Джойс Барнхард на масата в трапезарията ни.

— Чух, че синът на Лорета Бъзик се разделил с жена си — съобщи ми мама. — Помниш ли го? Роналд Бъзик?

Знаех накъде се насочва разговорът и това определено не ми харесваше.

— Няма да изляза с Роналд Бъзик — възпротивих се. — Дори не си помисляй за това.

— Че какво му е на Роналд Бъзик?

Въпросният Роналд Бъзик беше месар. Оплешивяваше и беше дебел. Може и да разсъждавах снобски, но не виждах нищо романтично в мъж, който си прекарва дните, като тъпче дреболии в трътките на пилетата.

Майка ми продължи енергично:

— Добре де, ами Бърни Кунц? Видях го в химическото чистене и той ме пита за теб. Мисля, че е доста заинтересован. Мога да го покана на кафе и торта.

Като се има предвид какъв беше късметът ми напоследък, мама сигурно вече беше поканила Бърни и той идваше насам и смучеше тик-так.

— Не искам да говоря за Бърни — прекъснах я смело. — Трябва да ви кажа нещо. Имам лоши новини...

Страхувах се от този момент, затова го отлагах от доста време.

Майка ми притисна ръка към устата си.

— Открила си бучка в гърдата си!

Никой в семейството ни не беше откривал бучки в гърдите си, но майка ми беше от най-бдителните.

— Гърдите ми са си добре. Проблемът е в работата ми.

— Какво е станало?

— Вече нямам работа. Съкратиха ме.

— Съкратиха те!? — извика тя невярващо. — Как е възможно? Такава хубава работа! Ти я обичаше!

Бях работила като доставчик на евтино бельо за „И. И. Мартин“ в Нюарк, което определено не е върхът на сладоледа. Всъщност майка ми бе тази, която харесваше работата и си я представяше много изискана. В действителност основната ми задача бе да се пазаря за цените на разни грозни найлонови гащи. „И. И. Мартин“ категорично не приличаше на „Викториас Сикрет“.

— На твоє място не бих се тревожила — успокои ме мама. — Винаги има работа за доставчици на бельо.

— Не е вярно — възразих. — Няма никаква работа. Особено за хора, работили за „И. И. Мартин“.

Бившата ми щатна длъжност в евтиния магазин ме правеше не по-привлекателна от прокажена. И. И. Мартин бе пропуснал да намаже нечия ръка тази зима и в резултат на това връзките му с мафията бяха разкрити пред обществеността. Управителният директор на фирмата

бе осъден за злоупотреби, И. И. Мартин продаде магазина на компания „Балдикът“, а аз, не по моя вина, пострадах от последвалите чистки.

— Без работа съм вече половин година — допълних.

— Половин година! И аз да не знам нищо! Собствената ти майка да не знае, че си на улицата?

— Не съм на улицата. Работих временно тук-там. Деловодство и разни други такива.

И бързо и сигурно падах все по-надолу. Бях регистрирана във всички трудови борси в Трентън и с религиозен фанатизъм четях обявите за работа. Не подбирах много. Теглех чертата само пред телефонен секс и чистачка в приют за кучета, но въпреки това бъдещето ми не изглеждаше розово. Бях прекалено квалифицирана за местата за начинаещи, но пък ми липсваше опит в управленската дейност.

Баща ми стовари огромно парче печено в чинията си. Беше работил в пощите тридесет години и се бе пенсионира при първата възможност. Сега от време на време караше такси.

— Вчера се видях с братовчед ти Вини — обади се той. — Търси си деловодителка. Звънни му.

Това бе точно кариерата, за която си бях мечтала — деловодителка на Вини. От всичките ми роднини той бе един от най-противните. Вини беше гаден червей, сексуален маниак, направо кучешко лайно.

— Колко плаща? — поинтересувах се.

Баща ми сви рамене.

— Поне минималната заплата.

Страхотно! Идеалното място за човек, който бездруго е напълно отчаян. Скапан шеф, скапана служба, скапана заплата. Възможностите за самосъжаление щяха да са безкрайни.

— Най-хубавото е, че ще си наблизю — отбеляза майка ми. — Ще можеш да идваш да обядваш с нас всеки ден.

Кимнах мрачно и си помислих, че по-скоро бих си забила игла в окото.

Слънцето нахлуваше през цепнатината в завесите в спалнята ми. Климатикът във всекидневната бръмчеше упорито, предсказвайки

поредната зверски гореща сутрин, а дигиталният часовник на радиото ми показваше девет часа. Денят вече бе започнал без мен.

Изтърколих се от леглото с въздишка и се завлякох в банята. След като приключих там, се завлякох в кухнята и заставах пред хладилника с надеждата, че някоя фея го е посетила през нощта. Отворих го и се втренчих в празните рафтове. Отчетох, че храната не се е клонирала магически от мазните петна в кутията за масло и от мизерните останки в най-долното отделение. Половин буркан майонеза, шише бира, парче хляб, покрито с мухъл, маруля, увита в найлон и кафява слуз, и кутия бисквити за хамстера стояха между мен и гладната смърт. Зачудих се дали девет сутринта не е прекалено ранен час за пиене на бира. Разбира се, в Москва вече бе пет следобед. Това вършеше работа.

Изпих половината бира и изпълнена с подозрения отидох до прозореца. Дръпнах завесите и погледнах паркинга. Маздата ми бе изчезнала. Лени бе ударил рано. Не се изненадах, но все пак в гърлото ми заседна буца. Вече бях официално призната загубенячка.

А ако това не беше достатъчно потискащо, снощи по време на десерта се бях размекнала и бях обещала на майка ми да отида да се видя с Вини.

Пъхнах се под душа и излязох половин час по-късно след изтощителен плач. Натъпках се в чорапогащник и костюм и се приготвих да изпълня задълженията на добра дъщеря.

Хамстерът ми Рекс спеше в кутията от супа в клетката си на кухненския плот. Пуснах няколко бисквитки в купичката му и зацъках нежно с език. Рекс отвори черните си очички и примигна. Размърда мустаци, подсмръкна и отхвърли поканата за бисквитите. Не го обвинявах. Вчера сутринта ги опитах за закуска и определено не бях впечатлена от достойнствата им.

Заклучих апартамента и изминах пеша трите пресечки до магазина за коли втора ръка „Синята лента“. В предната част на паркинга стоеше вехто шеви за петстотин долара — която просто плачеше да го купят. Поради плъзналата по цялото купе ръжда и безбройните катастрофи почти не си личеше, че това е кола, още по-малко шевролет, но „Синята лента“ бе готова да размени чудовището срещу телевизора и видеото ми. Подсладих сделката с микровълновата

печка и миксера и любезните продавачи платиха регистрацията и данъка.

Изкарах шевито от паркинга и потеглих направо към Вини. Намерих място за паркиране на ъгъла на „Хамилтън“ и „Олдън“, извадих ключа и зачаках колата да спре да се тресе. Изрекох кратка молитва да не бъде забелязана от някой, когото познавам, отворих вратата и забързах към офиса. Синьо-белият надпис над вратата гласеше: „Компания за съдебни гаранции Винсънт Плъм“. С по-малки букви бе изписана рекламата за двадесет и четири часово обслужване из цялата страна. Удобно настанена между химическо чистене „Нежна грижа“ и деликатесния магазин на Фиорели, „Винсънт Плъм“ се грижеше за дребни семейни проблеми — скандали, хулиганско поведение, кражби на коли, шофиране в пияно състояние и кражби от магазини. Офисът беше малък и грозен. Състоеше се от две стаи с евтина ламперия и овехтял мокет в ръждивочервено. До едната стена в чакалнята бе притиснато модерно датско канапе, тапицирано със синя изкуствена кожа. Ъгълът бе зает от метално бюро в кафяво и черно, върху което стояха компютър и телефон с безброй линии.

Зад бюрото седеше секретарката на Вини и ровеше из купчина папки.

— Да? — вдигна глава тя, когато влязох.

— Аз съм Стефани Плъм. Идвам да се видя с братовчед ми Вини.

— Стефани Плъм! — извика тя. — Аз съм Кони Росоли. Ти беше съученичка на Тина, малката ми сестра. Господи, надявам се, че не ти трябват пари за гаранция.

Най-после я познах. По-старата версия на Тина. По-широка талия, по-едро лице. Огромна тупирана черна коса, безукорна маслинена кожа и лек мустак.

— Трябват ми пари, но не за гаранция — обясних на Кони. — Чух, че Вини си търси деловодителка.

— Мястото тъкмо се зае, но честно казано, не си изпуснала нищо. Скапана работа. Минимална заплата, а трябва цял ден да се гъзиш и да ровиш из папки. Според мен, ако трябва да го правиш, можеш да намериш нещо доста по-добре платено. Разбираш какво имам предвид.

— Последния път го правих преди две години. Търсех си контактната леща.

— Виж, ако наистина имаш нужда от работа, защо не накараш Вини да ти възложи издирванията? Добрите пари са там.

— Колко пари?

— Десет процента от гаранцията.

Кони извади една папка от горното чекмедже на бюрото.

— Този случай е от вчера. Гаранцията е сто хиляди долара, а човекът не се явил в съда. Ако го намериш и го доведеш, ще получиш десет бона.

Облегнах се на бюрото, за да запазя равновесие.

— Десет хиляди долара само за това, че съм намерила някакъв тип? Каква е уловката?

— Понякога тези типове не искат да бъдат намерени и започват да стрелят по теб. Но това се случва адски рядко — спокойно ми обясни Кони и отвори папката. — Този вчерашният е местен. Морти Байърс започна да го издирва, така че част от основната работа вече е свършена. Ще разполагаш със снимки и всичко останало.

— Какво е станало с Морти Байърс?

— Апандисит. В единадесет и половина снощи. В момента е в „Свети Франсис“ с катетър и тръби в носа.

Не исках да пожелавам повече неприятности на Морти Байърс, но идеята да заема мястото му започваше да ме вълнува. Парите бяха адски съблазнителни, а и титлата „агент по залавяне на обвиняеми“ си я биваше. От друга страна обаче ловенето на престъпници изглеждаше страшничко, а аз съм заклето шубе, когато трябва да рискувам някоя от частите на тялото си.

— Предполагам, че няма да ти е трудно да намериш този тип — продължи да ме изкушава Кони. — Можеш да поговориш с майка му. А ако играта загрубее, може да изчезнеш. Какво губиш?

Само живота си.

— Не знам. Тази част със стрелбата никак не ми хареса.

— А бе това си е все едно да шофираш из улиците на Джърси — утеши ме Кони. — Свиква се. Според мен самият живот в Ню Джърси е предизвикателство. Я виж всички токсични отпадъци, огромните тирове и въоръжените шизофреници. Имам предвид, какво пък толкова, ако още един идиот реши да стреля по теб?

Това общо взето отговаряше на моята философия. А десетте бона бяха дяволски съблазнителни. Щях да успея да платя на кредиторите

си и да си оправя живота.

— Добре — казах. — Ще го направя.

— Но първо трябва да поговориш с Вини — каза Кони, завъртя стола си към кабинета на Вини и кресна: — Хей, Вини! Имаш новопостъпил.

Вини беше на четиридесет и пет години и метър и седемдесет с подложките в обувките. Имаше слабото, стегнато тяло на пор. Носеше обувки с остри върхове, падаше си по жени с големи цици и тъмнокожи млади мъже и шофираше кадилак севил.

— Стеф иска да се захване с издирване на престъпници — съобщи му Кони.

— В никакъв случай. Прекалено опасно е — възпротиви се Вини. — Повечето от агентите ни са били охранители. А и трябва да знаеш нещо за полицейските методи.

— Мога да науча всичко — казах самоуверено.

— Първо научи. После ела тук.

— Имам нужда от работа сега.

— Това си е твой проблем.

Реших, че е настъпил моментът да проявя твърдост.

— Ще го направя и твой проблем, Вини. Ще си поговоря надълго и нашироко с Лусил.

Лусил беше съпругата на Вини и единствената жена в Бърг, която не знаеше нищо за страстта на Вини към извратен секс. Очите ѝ бяха плътно затворени и не беше моя работа да ги отварям. Разбира се, ако някога ме попиташе... е, това щеше да е друга работа.

— Изнудваш ме? Собствения си братовчед?

— Отчаяна съм.

Той се обърна към Кони.

— Дай ѝ няколко леки случая. Нещо, свързано с работа по телефона.

— Искam този случай. — Посочих папката на бюроto на Кони. — Искam десетте бона.

— А, не. Става дума за убийство. Въобще не трябваше да му плащам гаранцията, но човекът е от Бърг, а и съжалих майка му. Повярвай ми, не ти трябва подобни неприятности.

— Имам нужда от парите, Вини. Дай ми шанс да го заловя.

— Да бе, когато ми цъфнат налъмите — отвърна той. — Ако този тип не бъде заловен, аз съм вътре със сто хиляди долара. Не мога да изпратя след него аматьор.

Кони завъртя очи.

— Човек може да си помисли, че парите излизат от джоба на тоя пинтия. А всъщност плаща застрахователната компания и рискът не е толкова голям.

— Дай ми една седмица, Вини — примолих се. — Ако не го заловя за една седмица, можеш да го предадеш на някой друг.

— Не бих ти дал и половин час.

Поех си дълбоко дъх, наведох се към Вини и зашепнах в ухото му.

— Знам всичко за мадам Зарецки и камшиците и веригите й. Знам и за момчетата. Знам дори за патицата.

Вини не каза нищо, само стисна устни така, че побеляха. Разбрах, че съм го пипнала. Лусил щеше да повърне, ако научеше какво е направил с патицата.

А после щеше да разкаже на баща си, Хари Чука, а Хари на свой ред щеше да отреже пишката на Вини.

— Та кого ще издирвам? — попитах спокойно.

Вини ми подаде папката.

— Джоузеф Морели.

Сърцето ми подскочи. Знаех, че Морели е замесен в убийство. Това беше страхотна новина в Бърг, а подробностите за престрелката бяха отпечатани на първа страница на „Трентън Таймс“. „ЧЕНГЕ ОТ НРАВСТВЕНАТА ПОЛИЦИЯ УБИВА НЕВЪОРЪЖЕН ЧОВЕК“. Но това се бе случило преди месец и оттогава по-важни въпроси (като точната сума на джакпота) замениха клюките за Морели. Поради липсата на повече информация бях приела, че Морели е изпълнявал служебния си дълг по време на стрелбата. Не знаех, че е бил обвинен в убийство.

Вини не пропусна да отбележи реакцията ми.

— Като съдя по физиономията ти, бих казал, че го познаваш.

Кимнах.

— Продадох му еклерче, когато бях в гимназията.

— Скъпа, половината жени в Ню Джърси са му продали еклерчетата си — изсумтя Кони.

2.

Купих си кутия сода от магазина на Фиорели и я изпих, докато отивах към колата. Седнах зад волана, разкопчах горните две копчета на червената си копринена блуза и свалих чорапогашника си, победена от жегата. После отворих папката на Морели и първо разгледах снимките. Имаше една моментална от ареста, друга, на която беше с кафяво кожено яке и джинси, и официална снимка с риза и вратовръзка, очевидно свалена от полицейското му досие. Не се беше променил много. Може би беше малко по-слаб. По-ясно изразени черти на лицето. Няколко бръчици около очите. Нов тънък белег пресичаше дясната му вежда и правеше клепача му леко отпуснат. Ефектът беше обезпокояващ. Дори заплашителен.

Морели се бе възползвал от наивността ми цели два пъти. След сцената на пода в сладкарницата не ми се беше обадил, не ми беше пратил картичка, дори не се бе сбогувал с мен. А най-ужасното беше, че аз много исках да ми се обади. Мери Лу Молнар беше права за него. Наистина беше неустоим.

Казах си, че това е стара история. Не бях виждала Морели повече от три или четири пъти през последните единадесет години, а и всеки път бе от разстояние. Той беше част от детството ми и детските ми чувства към него нямаха място в настоящето. Трябваше да си свърша работата. Беше съвсем просто. Не се канех да си връщам за старите рани. Откриването му нямаше нищо общо с отмъщението. Исках да го намеря само за да мога да си платя наема. Да бе! Сигурно затова внезапно стомахът ми се сви.

Според информацията от договора за гаранция Морели живееше в блок близо до шосе 1. Стори ми се, че мястото е подходящо за начало на проучванията ми. Съмнявах се, че Морели си седи вкъщи, но можех да разпитам съседите му и да проверя дали си прибира пощата.

Оставих папката настрани и неохотно напъхах краката си обратно в черните обувки. Завъртях ключа, но колата не реагира.

Фраснах таблото с юмрук и изсумтях облекчено, когато двигателят заработи.

След десет минути отбих на паркинга пред дома на Морели. Сградите бяха двуетажни, тухлени, семпли. Всяка имаше по два дълги коридора, в които имаше по осем апартамента. Изгасих двигателя и огледах номерата на апартаментите. Морели живееше в задната част на първия етаж.

Поседях известно време в колата. Чувствах се ужасно тъпа и неспособна. Ами ако Морели си беше у дома? Какво щях да правя? Да го заплаша, че ще го обадя на майка му, ако не се съгласи доброволно да дойде с мен? Търсеха го за убийство все пак. Залогът беше адски висок. Не можех да си представя, че Джо би ме наранил, но пък вероятността да бъда смъртно засрамена бе доста висока. Не че някога срамът ме е спирал да се хвърля сяпо в някой малоумен проект... например в скапания брак с Дики Ор, тоя проклет задник. Споменът ме накара да се намръщя. Направо не можех да си представя как съм посмяла да се омъжа за човек на име Дики.

Добре де, да оставим Дики. Сега става дума за Морели. Време беше да проверя пощенската му кутия, а после и апартамента. Ако имах късмет (или пък бях напълно лишена от него, зависи от гледната точка) и той отвореше вратата, щях да лъжа като луда и после да изчезна. А след това щях да повикам полицията и да оставя мръсната работа на тях.

Измарширувах по асфалта и прилежно се втренчих в пощенските кутии, окачени на тухлената стена. Всички бяха пълни с пликове, но тази на Морели бе най-претъпкана. Минах по коридора и почуках на вратата му. Никакъв отговор. Страхотна изненада! Почуках отново и зачаках. Нищо. Отидох до задната част на сградата и преброих прозорците. Четири за Морели и четири за апартамента зад неговия. Щорите на Морели бяха пуснати, но аз се приближих до прозореца и надникнах вътре, като се опитвах да видя нещо между тях. Ако внезапно щорите се вдигнеха и се появеше нечие лице, щях да подмокрят гащите. За щастие, нищо подобно не се случи. Но за съжаление не видях и абсолютно нищо. Върнах се в коридора и опитах останалите три апартамента. Два от тях бяха празни. Третият бе обитаван от възрастна жена, която живееше тук от шест години, но никога не бе виждала Морели. Задънена улица.

Върнах се в колата, настаних се удобно и се зачудих какво да правя. Наоколо бе пълно мъртвило — от отворените прозорци не гърмяха телевизори, не се мотаеха хлапета на коледа, по малката морава нямаше кучета. Мястото не бе от тези, които привличат семейства. Нито пък от онези, където съседите се познават добре.

На паркинга влезе спортна кола и спря на едно от предните места. Шофьорът поседя известно време зад волана и се зачудих дали и той има същата задача като мен. Тъй като няхах какво друго да правя, реших да изчакам и да видя какво ще стане. След пет минути от колата слезе един мъж и тръгна към коридора на Морели.

Не можех да повярвам на очите си. Беше братовчедът на Джо, Морели Авантата. Той несъмнено си имаше и истинско име, но не можех да си го спомня. Откак се помнех, го познавах като Авантата. Живееше на една пресечка от болница „Свети Франсис“, когато бяхме деца. Вечно се моташе с Джо. Стиснах палци с надеждата, че Авантата идва да прибере нещо, което Джо е оставил при някой съсед. Или пък че в този момент се опитва да отвори някой от прозорците на Джо. Тъкмо се наслаждавах на идеята, че Авантата прониква с взлом в апартамента на Джо, когато той се появи иззад сградата с ключ в ръка и най-спокойно си влезе през вратата.

Зачаках търпеливо и след десетина минути Авантата се появи отново с черен сак в ръка, качи се в колата си и изчезна. Изчаках го да излезе от паркинга и потеглих след него. Поддържах дистанция от две-три коли между нас, а сърцето ми биеше лудо, въодушевено от перспективата за десет хиляди долара.

Проследих Авантата до улица „Стейт“ и го видях да спира на един частен път. Подминах го и паркирах няколко къщи по-нататък. В миналото това е бил модерен квартал с просторни каменни къщи и големи, добре поддържани морави. През шестдесетте години, когато съсипването на квартали било любимо занимание на либералите, един от собствениците на къщи на улица „Стейт“ продал дома си на чернокожо семейство. През следващите пет години цялото бяло население се паникьосало и напуснало махалата. В къщите се нанесли бедни, които ги разделили на апартаменти. Дворовете били занемарени, а прозорците — заковани с летви. Но както често се случва с хубавите места, в момента кварталът отново ставаше моден и се съвземаше.

Авантата излезе от къщата след няколко минути. Тръгна си сам и без черния сак. Леле Боже! Следа. Какви бяха шансовете Джо Морели да седи в къщата със сака в скута си? Реших, че са минимални. Вероятно си заслужаваше да проверя. Имах две възможности. Или веднага да повикам полицията, или да проведе свое собствено разследване. Ако се обадох в полицията, а Морели не беше тук, щях да приличам на идиот, а ченгетата можеха да не проявят разбиране и да не са готови да ми помогнат следващия път. От друга страна, няха никакво желание да разследвам сама. Това не беше подходяща мисъл за човек, току-що започнал работа като ловец на престъпници, но не можех да я пропъдя от главата си.

Седях и зяпах къщата. Надявах се, че по някое време Морели ще се изнесе оттам и няма да ми се наложи аз да влизам. Погледнах си часовника и си помислих за ядене. Все пак на закуска бях пила само бира. Пак насочих очи към къщата. Ако приключех с тази задача, можех да се понеса към златните арки на „Макдоналдс“ и да си купя един хамбургер с дребните монети, които ми бяха останали. Добра мотивация.

Поех си дъх, отворих вратата и слязох от колата. Подканих се да действам. Не трябваше да превръщам нещо толкова просто в голяма работа. Джо вероятно дори не беше тук.

Тръгнах решително по тротоара, като си говорех сама. Стигнах до къщата и влязох без колебание. Пощенските кутии във вестибюла показваха, че апартаментите са осем. Всички кутии си имаха табелки с имена — освен онази на апартамент 201. Нито едно от имената не беше Морели.

Поради липса на по-добър план, реших да изпробвам загадъчната врата. Докато стигна до втората площадка, сърцето ми вече биеше лудо. Утеших се с мисълта, че това е сценична треска. Абсолютно нормално. Пак си поех дъх и без помощта на мозъка си успях да се придвижа до съответната врата. Някаква ръка почука по нея. Боже, това беше моята ръка.

Долових движение зад вратата. Някой стоеше от другата страна и ме наблюдаваше през шпионката. Морели? Бях убедена в това. Усетих как сърцето ми бие в гърлото. Защо, по дяволите, правех това? Аз си бях доставчик на евтино бельо. Какво ми разбираше главата от залавяне на убийци?

Напомних си, че не трябва да мисля за Джо като за убиец. А просто като за мъжествен кретен. За човека, който ме вкара в лошия път, а после надраска подробностите за случката на стената на мъжката тоалетна в ресторанта на Марио. Прехапах устни и се усмихнах глупаво на човека зад шпионката. Казах си, че никой мъжествен кретен не може да устои да не се притече на помощ на една тъпа патка.

Минаха още няколко секунди. Почти чувах как Морели ругае безмълвно и се чуди дали е разумно да отвори. Махнах с ръка пред шпионката — колеблив, незаплашителен жест, с който му показвах, че знам за присъствието му.

Резето изтрака, вратата се отвори и се озовах лице в лице с Морели. Стойката му беше агресивна, а гласът — изпълнен с нетърпение.

— Какво има?

Беше по-солиден, отколкото го помнех. По-ядосан. Очите му бяха далечни, а устата — по-цинична. Бях дошла да търся момче, което можеше да е извършило убийство от страст. Подозирах обаче, че човекът срещу мен може да извърши професионално убийство.

Забавих се за миг, за да овладеея гласа си и да измисля добра лъжа.

— Търся Джо Джуниак...

— Сгрешили сте апартамента. Тук няма Джуниак.

Престорих се на объркана и се насилих да се усмихна.

— Извинете.

Отстъпих една крачка и тъкмо се канех да се втурна надолу по стълбите, когато Морели ме позна.

— Боже Господи! — извика той. — Стефани Плъм!

Този тон ми беше добре познат. Баща ми го използваше, когато хванеше псето на семейство Смълен да вдига крак над хортензиите му. Реших, че това не е проблем за мен — още в самото начало си изяснявахме, че между нас не кипи бурна любов. Това улесняваше работата ми. Така че казах:

— Джоузеф Морели. Каква изненада.

Той присви очи.

— Да. Страхотна. Също като онзи път, когато ме прегази с колата на баща си.

За да избегна сблъсъка, реших да дам някакво обяснение, но пък не се чувствах длъжна да лъжа убедително.

— Беше случайно. Кракът ми се хлъзна върху педала.

— Не беше случайно. Ти се качи на бордюра и ме подгони по тротоара. Можеше да ме убиеш.

Той се наведе напред и огледа коридора.

— Всъщност какво правиш тук? Прочела си за мен във вестниците и си решила, че животът ми не е достатъчно сложен?

Добрите ми намерения се изпариха.

— Въобще не ми пука за шибания ти живот — отговорих рязко.

— Работя за братовчед ми Вини. Нарушил си съдебната гаранция.

Страхотен ход, Стефани! Великолепно самообладание.

Морели се ухили.

— И Вини те изпрати да ме прибереш?

— Защо, какво смешно има?

— Ами смешно си е. А трябва да ти призная, че тези дни наистина мога да оценя една добра шега, тъй като не съм чувал много напоследък.

Разбихах го. Ако ме очакваше двадесетгодишна или доживотна присъда, и аз нямаше да се веселя.

— Трябва да поговорим.

— Говори тогава. Бързам.

Прецених, че разполагам с около четиридесет секунди да го убедя да се предаде. Трябваше да започна с тежката артилерия още от самото начало. Да въздействам върху чувството му за вина.

— Ами майка ти?

— Какво майка ми?

— Тя е подписала съдебната гаранция. Ще отговаря за сто хиляди долара. Ще трябва да ипотекира къщата си. А и как ще обясни на хората, че синът ѝ е прекалено голямо шубе, за да застане на подсъдимата скамейка?

Джо изкриви устни презрително.

— Губиш си времето. Не мисля да влизам в затвора. Ще ме заключат и ще изхвърлят ключа, а аз ще получа отличната възможност да се превърна в труп. Знаеш какво става с ченгетата в затвора. Хич не е хубаво. А ако искаш да чуеш още нещо от неприятната истина, то е, че ти ще си последният човек, на когото ще позволя да прибере парите

от гаранцията. Ти си напълно откачена. Прегази ме с оня шибан буик...

Упорито си напомнях, че не ми пука за Морели и мнението му за мен, но, честно казано, враждебността му ме нарани. Дълбоко в сърцето си се надявах, че той храни нежни чувства към мен. Искаше ми се да го попитам защо не ми се беше обадил, след като ме съблазни в сладкарницата, но вместо това му изкрещях:

— Заслужаваше си да те прегая. А и бездруго само те забърсах. Счупи си крака само защото се паникьоса и се просна на улицата.

— Извади късмет, че не те осъдих.

— А ти извади късмет, че не дадох на заден и не минах през теб поне три-четири пъти.

Морели завъртя очи и безпомощно вдигна ръце.

— Трябва да тръгвам. Бих искал да остана да си побъбрим и да се опитам да схвана женската логика, но...

— Женска логика? Моля?...

Джо се обърна, облече леко спортно сако и грабна от пода черния сак.

— Трябва да изчезвам оттук.

— Къде отиваш?

Той ме бутна настрани, пхна един грозен черен пистолет в колана на джинсите си, заключи вратата и прибра ключа.

— Не е твоя работа.

— Слушай — казах упорито, като го последвах надолу по стълбите. — Може да съм нова в този занаят, но не съм глупава и не се отказвам лесно. Казах на Вини, че ще те пипна, и точно възнамерявам да направя. Можеш да бягаш, ако искаш, но ще те открия и ще направя всичко необходимо да те заловя.

Ама че нагло самохвалство! Не можех да повярвам, че точно аз изричам подобни думи. Извадих страхотен късмет, че го открих този път, а единственият начин да го заловя бе, ако се натъкна на него, когато е вече здраво овързан и в безсъзнание. Но дори и тогава не знаех колко надалеч ще мога да го завлека.

Морели излезе през задния вход и тръгна към една кола — нов модел — паркирана до сградата.

— Не се мъчи да проверяваш регистрационния номер — посъветва ме той. — Колата е взета на заем. След половин час вече ще

съм с друга. И не си прави труда да ме следиш. Ще се отърва от теб. Гарантирам ти го.

Метна сака на предната седалка, понечи да влезе в колата, но спря. Обърна се, опря лакът на вратата и за първи път, откакто се бях появила на прага му, ме загледа внимателно. Първите гневни емоции се бяха изпарили, заменени от хладна преценка. Помислих си, че виждам у него ченгето. Онзи Морели, когото не познавах. Порасналия Морели, ако въобще такова животно съществуваше. Или пък си беше старият Джо, но с нов вид.

— Харесва ми, че си оставила косата си къдрава — най-последно каза той. — Отива на личността ти. Много енергия, почти никакъв самоконтрол и дяволски сексапил.

— Не знаеш нищо за личността ми.

— Но знам мъничко за дяволския сексапил.

Изчервих се.

— Не е тактично да ми напомняш за това.

Морели се ухили.

— Права си. А може и да си била права и за буика. Вероятно съм заслужавал да бъда прегазен.

— Това извинение ли беше?

— Не. Но ще ти позволя да държиш фенера следващия път, когато си играем на влакче.

Когато се върнах в офиса на Вини, беше почти един. Отпуснах се в стола до бюрото на Кони и отметнах глава, за да се порадвам малко на хладния въздух от климатика.

— Да не си тичала? — Тя ме изглежда учудено. — Не съм виждала такова потене от времето на Никсън.

— В колата ми няма климатик.

— Ужас! Как вървят нещата с Морели? Откри ли някакви следи?

— Точно затова съм тук. Имам нужда от помощ. Залавянето на престъпници не е толкова лесно, колкото изглежда. Трябва да поговоря с някой експерт в тази работа.

— Познавам човека, който ти трябва. Рейнджъра. Рикардо Карлос Маносо. Второ поколение американец от кубински произход. Бил е в специалните части. Сега работи за Вини. Прави арести, за каквито другите агенти могат само да мечтаят. Понякога проявява прекалено творчество, но пък с гениите си е така, нали?

— Творчество?

— Невинаги играе по правилата.

— Аха.

— Нещо като Клинт Истууд във филмите с Мръсния Хари — обясни ми Кони. — Нямаш проблеми с Клинт Истууд, нали?

Тя набра някакъв номер, свърза се с пейджъра на Рейнджъра и остави съобщение. После ми се усмихна.

— Не се тревожи. Рейнджъра ще ти обясни всичко, което трябва да знаеш.

След около час седях срещу Маносо Рейнджъра в едно кафене в центъра. Правата му черна коса беше хваната на опашка. Бицепсите му изглеждаха издялани от гранит. Беше около метър и осемдесет, с мускулест врат и тяло, което казваше: „Не се закачай с мен“. Реших, че е към трийсетте.

Той се ухили.

— Значи според Кони бих могъл да те превърна в зъл и опасен агент по залавяне на обвиняеми, а? Тя ми каза, че трябвало да изкараш интензивния курс. Закъде толкова бързаш?

— Видя ли кафявия шеви до бордюра?

Рейнджъра завъртя очи към прозореца.

— Аха.

— Това е моята кола.

Той кимна развеселено.

— Добре, трябва ти пари. Нещо друго?

— Лични причини.

— Захващаш се с опасен бизнес. Тези лични причини трябва да са адски основателни.

— А ти поради какви причини се занимаваш с това?

Той вдигна небрежно ръце.

— Най-много за това ме бива.

Добър отговор. По-логичен от моя.

— Може би някой ден и аз ще стана добра. Но в момента мотивът ми е постоянната работа.

— Вини възложи ли ти беглец?

— Джоузеф Морели.

Рейнджъра отметна глава и се разсмя. Звукът отекна в малкото кафене.

— Олеле майчице! Шегуваш ли се? Няма начин да го пипнеш. Не си тръгнала след някой уличен боклук. Този тип е умен. И е много добър. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

— Кони каза, че си добър.

— Така е. Но ти никога няма да станеш добра като мен, сладурано.

И в най-добрите моменти търпението ми не е голямо, а това определено не бе един от тях.

— Позволи ми да ти изясня нещата — прекъснах го, като се наведох напред. — Безработна съм. Взеха ми колата. Хладилникът ми е празен. Може да ме изритат от апартамента ми. А всички тези неща никак не ми харесват. Не искам да си хабя енергията в празни приказки. Ще ми помогнеш ли, или не?

Маносо се ухили.

— Ще е адски забавно. Нещо като професор Хигинс и Илайза Дулитъл^[1] в Трентън.

— Как да те наричам? — попитах.

— Както ми казват всички. Рейнджъра.

Той взе документите, които бях донесла, после огледа внимателно договора за гаранцията.

— Започна ли вече проучването? Провери ли апартамента му?

— Нямаше го там, но извадих късмет и го открих в един апартамент на улица „Стейт“. Стигнах там тъкмо когато той излизаше.

— И?

— И той си тръгна.

— Мамка му! — изруга Рейнджъра. — Никой ли не ти каза, че трябва да го спреш?

— Помолих го да дойде в полицията с мен, но той каза, че не искал.

Нов весел смях.

— Сигурно нямаш оръжие, нали?

— Мислиш ли, че трябва да си купя?

— Добра идея — кимна той, все още ухилен, и продължи да чете. — Морели очисти някакъв тип — Зиги Кулеса. Използвал личното си оръжие, за да му вкара един 45-калибров куршум между очите, почти от упор — отбеляза той и ме погледна. — Разбираш ли нещо от оръжия?

— Знам само, че не ги харесвам.

— 45-калибров куршум влиза леко и чисто, но когато излезе, прави дупка колкото картоф. И навсякъде се пръскат мозък и костици. Главата на Зиги вероятно е експлодирала като яйце в микровълнова печка.

— Адски се радвам, че сподели това с мен.

Усмивката му озари помещението.

— Реших, че ще ти е интересно да го научиш.

Той се облегна и скръсти ръце на гърдите си.

— Знаеш ли нещо повече за случая?

— Според статиите от вестниците, които Морти Байърс е приложил към документацията, престрелката се състояла късно през нощта в жилищна сграда на „Шоу“. Преди малко повече от месец. Морели не бил дежурен и отишъл да посети Кармен Санчес. Морели твърди, че Санчес му се обадила по служебен въпрос и че когато стигнал до апартамента ѝ, Зиги Кулеса отворил вратата и насочил пищов срещу него. Твърди, че застрелял Зиги при самозащита. Съседите на Кармен обаче разказали друга история. Няколко от тях се втурнали в коридора, когато чули изстрелите, и открили Морели, застанал над Кулеса с димящ пищов в ръката. Един от наемателите в сградата обезоръжил Морели и го държал до пристигането на ченгетата. Никой от наемателите не може да си спомни да е видял оръжие в ръката на Зиги, а и разследването не открило доказателства, че е бил въоръжен. Морели твърдял, че по време на престрелката в апартамента на Кармен имало втори човек, а трима от наемателите си спомнят, че са видели непознато лице, но очевидно мъжът е изчезнал преди полицията да се появи на местопрестъплението.

— Ами Кармен? — попита Рейнджъра.

— Никой не си спомня да я е видял. Последната статия е написана седмица след стрелбата и Кармен не се е появявала оттогава.

Рейнджъра кимна.

— Има ли още нещо?

— Май това е всичко.

— Онзи тип, когото Морели е гръмнал, е работел за Бенито Рамирес. Това име говори ли ти нещо?

— Рамирес е боксьор.

— И нещо повече. Той е шибано чудо. Тежка категория. Най-сериозното нещо, което някога се е случвало в Трентън. Тренира във фитнес зала на улица „Старк“. Зиги бил от най-близкото му обкръжение. Понякога дори му бил спаринг-партньор. Но Рамирес го държал най-вече като бодигард и момче за всичко.

— По улиците говори ли се защо Морели е застрелял Кулеса?

Рейнджъра ме изгледа замислено.

— Не. Но сигурно си е имал основателна причина. Морели е свестен тип, а ако ченге иска да очисти някого, винаги може да го направи по-добре.

— Дори свестните ченгета допускат грешки.

— Не като тази, маце. Не и Морели.

— Какво точно искаш да ми кажеш?

— Искам да те посъветвам да си много внимателна.

Внезапно стомахът ми се сви. Тук не ставаше дума за весело приключение, по време на което мога да изкарам някой долар. Залавянето на Морели щеше да е адски трудно. А предаването му на съда щеше да е направо гадно. Той не беше любимият ми човек, но не го мразех достатъчно, за да искам да прекара остатъка от живота си в затвора.

— Все още ли искаш да го пипнеш? — попита ме Рейнджъра.

Не отговорих.

— Ако не го направиш ти, ще го направи някой друг — обясни ми Рейнджъра. — Това е нещо, което трябва да запомниш. И не трябва да му мислиш прекалено много. Просто си вършиш работата и залавяш беглеца. Човек трябва да има доверие в системата.

— Ти доверяваш ли й се?

— Определено ми харесва повече от анархията.

— В този случай има много пари. Ако си толкова добър, защо Вини не възложи Морели на теб? Защо въобще го е дал на Морти Байърс?

— Действията на Вини невинаги могат да бъдат обяснени.

— Има ли още нещо, което трябва да знам за Морели?

— Ако си искаш парите, по-добре ще е да го откриеш бързо. Носи се слух, че съдът е най-малкият му проблем.

— Да не искаш да кажеш, че някой е поръчал убийството му?

Рейнджъра се престори, че натиска спусък.

— Бам!

— Сигурен ли си?

Той сви рамене.

— Повтарям ти каквото съм чул.

— Става все по-заплетено — отбелязах умно.

— Както вече ти казах, не мисли за това. Твоята задача е проста.

Намираш човека и го водиш в полицията.

— Мислиш ли, че мога да го направя?

— Не.

Ако се опитваше да ме обезкуражи, това определено беше грешният отговор.

— Ще ми помогнеш ли все пак?

— Стига да не споделиш това с никого. Не искам да си проваля имиджа и да ме помислят за добро момче.

Кимнах.

— Добре. Откъде започваме?

— Първо трябва да те екипираме. А докато избираме железарията ти, ще ти разкажа за закона.

— Няма да е прекалено скъпо, нали?

— Времето и знанията ми ще са безплатни, защото те харесах, а и винаги съм искал да бъда професор Хигинс, но белезниците струват четиридесет долара. Имаш ли нещо в кредитната карта?

Нямах абсолютно нищо. Бях оставила в заложената къща няколко си хубави бижута и бях продала канапето от всекидневната на един от съседите си, за да мога да си платя вноските по картата. Основните ми домакински уреди бяха отишли за колата. Бяха ми останали само малко пари, които упорито отказвах да докосна. Пазех ги за лечение в ортопедията, след като кредиторите ми счупят капачките на коленете.

Е, по дяволите, парите бездруго сигурно нямаше да стигнат за нови колене.

— Е, имам няколко долара — казах накрая.

Метнах новата си голяма чанта от черна кожа на пода до стола и се настаних до масата. Мама, татко и баба Мазур вече седяха нетърпеливо и чакаха да узнаят как е минала срещата ми с Вини.

— Закъсна с дванадесет минути — отбеляза мама. — Ослушвах се за сирени. Не си катастрофирала, нали?

— Работих.

— Вече? — извика тя и се обърна към баща ми. — Днес е първият ѝ работен ден, а братовчед ти вече я кара да работи извънредно. Трябва да поговориш с него, Франк.

— Нещата не стоят по този начин — казах аз. — На плаващо работно време съм.

— Баща ти работи в пощите тридесет години и нито веднъж не закъсна за вечеря.

Не успях да потисна тежката си въздишка.

— Защо въздишаш? — веднага попита майка ми.

— И каква е тази нова чанта? Кога я купи?

— Днес. Трябва да нося някои неща със себе си — заради новата работа. Имам нужда от по-голяма чанта.

— Какви неща? Нали си деловодителка.

— Това място вече беше заето. Получих друга работа.

— Каква?

Сипах си кетчуп върху рулото и едва потиснах поредната си въздишка.

— Агент по възстановяването.

— Агент по възстановяването — замислено повтори майка ми.
— Франк, имаш ли представа какво е агент по възстановяването?

— Да — отговори той мрачно. — Ловец на обвиняеми.

Майка ми се плесна по челото и завъртя очи.

— Стефани, Стефани, Стефани! Какво ти става, за бога? Това не е работа за една почтена млада дама.

— Това си е почтена и законна работа — възразих. — Нещо като ченге или частен детектив.

Всъщност никога не бях смятала някоя от тези две служби за особено почтена.

— Но ти не разбираш нищо от тази работа.

— Съвсем просто е — казах самоуверено. — Вини ми дава беглец, аз го намирам и го придружавам до полицията.

— Какъв беглец? — поинтересува се майка ми.

— Човек, който не се е явил в съда за делото си.

— Вероятно и аз бих могла да стана ловец на престъпници — намеси се баба Мазур. — Малко допълнителни пари ще ми дойдат добре. Мога да се втурна по петите на бегълците заедно с теб.

— Господи! — изстена баща ми.

Мама не им обърна внимание.

— Трябва да се научиш да правиш калъфи за мебели. Хората винаги имат нужда от тях — посъветва ме тя, после се обърна към баща ми. — Франк, не мислиш ли, че Стефани трябва да се научи да прави калъфи? Според мен това е чудесна идея.

Усетих как мускулите ми се стягат и направих безуспешен опит да се отпусна. Казах си, че трябва да се успокоя и да гледам по-леко на нещата. Това беше добра тренировка за утре сутринта, когато възнамерявах да посетя майката на Морели.

Ако се съдеше по стандартите в махалата, майка ми беше второкласна домакиня в сравнение с майката на Джоузеф Морели. Майка ми не е мърлячка, но госпожа Морели беше домакиня герой. И Господ не можеше да създаде по-чисти прозорци, да направи прането по-бяло или да приготви по-хубав сладкиш от нея. Тя никога не пропускаше неделната литургия, продаваше продукти на „Амуей“ в свободното си време и ужасно ме плашеше с проникателните си черни очи. Не се надявах, че ще доносичи за сина си, но все пак бях длъжна да я разпитам. Не исках да оставя нито един камък необърнат.

Навремето бащата на Джо можеше да бъде купен за петара и няколко бири, но той вече бе мъртъв.

Тази сутрин реших да затвърдя професионалния си имидж, затова облякох елегантен костюм от бежов лен, чорапогашник, високи токчета и дискретни перлени обици. Паркирах до бордюра, изкачих няколкото стъпала до къщата и почуках на вратата на семейство Морели.

— Охо — каза мама Морели, застанала на прага и втрещена в мен с презрението, обикновено предназначено за атеисти и досадни продавачи. — Виж ти кой е дошъл рано-рано сутринта. Малката госпожица ловец на хора.

После повдигна брадичката си още малко и добави:

— Чух за новата ти работа и нямам какво да ти кажа.

— Трябва да намеря Джо, госпожо Морели. Не се е явил на делото си.

— Сигурна съм, че е имал основателна причина.

Да бе. Например това, че е виновен.

— Ще ви оставя картичката си за всеки случай. Вчера си поръчах нови визитни картички.

Зарових из огромната черна чанта. Намерих белезници, лак за коса, фенерче, четка за зъби. Но никакви картички. Завъртях чантата, за да погледна вътре, и револверът ми падна на зеления мокет.

— Пищов! — изсумтя мама Морели. — Накъде отива светът! Майка ти знае ли, че носиш оръжие? Ще й кажа. Ще й звънна още сега.

Изгледа ме с върховно отвращение и затръшна вратата под носа ми.

Бях на тридесет години, а госпожа Морели щеше да ме наковлади на майка ми. Това е възможно само в Бърг. Вдигнах револвера, метнах го в чантата и намерих картичките. Пъхнах една под вратата. После изминах краткото разстояние до дома на родителите ми и използвах телефона им, за да звънна на братовчедка ми Франси, която знае всичко за всички.

Тя ми обясни, че Джо отдавна бил изчезнал и вероятно вече носел фалшиви мустаци. Бил ченге и имал връзки. Знаел как да се сдобие с нова социална осигуровка и да започне отначало някъде далеч оттук. После ме посъветва да се откажа, тъй като никога нямало да го намеря.

Интуицията и отчаянието обаче ми казваха друго, затова се обадох на Еди Газара, ченге в Трентън и един от най-добрите ми приятели, откак се помнех. Не само добър приятел, но и беше женен за братовчедка ми, Шърли Ревлата. Защо Газара се бе оженил за Шърли бе пълна загадка за мен, но бракът им продължаваше вече единадесет години, така че явно между тях имаше нещо сериозно.

Не си дадох труда да водя светски разговори. Заговорих веднага по същество. Разказах му за работата си при Вини и го попитах какво знае за престрелката, в която е участвал Морели.

— Знам, че е нещо, в което не трябва да се забъркваш — каза Газара. — Много ли искаш да работиш за Вини? Тогава го накарай да ти даде друг случай.

— Прекалено късно е. Вече се заех с този.

— Този случай вони.

— Всичко в Ню Джърси вони.

Газара сниши глас.

— Когато едно ченге бъде обвинено в убийство, работата е наистина сериозна. Всички се изнервят ужасно. А това убийство е особено грозно, тъй като доказателствата срещу Морели са доста солидни. Хванат е на местопрестъплението с димящ пищов в ръката. Твърдял, че и Зиги бил въоръжен, но не се намери никакво оръжие. Нямаше и куршуми забити в отсрещната стена, пода или тавана, а и по ръцете и ризата на Зиги нямаше следи от барут. Съдебните заседатели нямаха друг избор, освен да признаят Морели за виновен. А пък той не се яви на делото. Това е черна точка за полицията и ужасен срам. В момента, когато споменеш името на Морели из коридорите на участъка, всички внезапно си спомнят, че имат адски важна работа някъде другаде. Никой няма да се зарадва, че и ти си пхаш носа в това. Ако тръгнеш по петите на Морели, ще увиснеш на счупен клон високо над земята. При това съвсем сама.

— Ако го пипна, ще получа десет хиляди долара.

— Купи си фиш от тотото. Ще имаш повече шансове.

— Разбрах, че Морели отишъл да се види с Кармен Санчес, но тя не била там, когато пристигнал.

— Не само не е била на местопрестъплението, но и сякаш е изчезнала от лицето на земята.

— Още ли я няма?

— Да. И не мисли, че не сме я търсили.

— Ами онзи тип, когото Морели е видял в апартамента заедно със Зиги? Загадъчният свидетел?

— Изпарил се е.

Сбърчих нос недоверчиво.

— Не мислиш ли, че това е странно?

— Мисля, че е повече от странно.

— Може пък Морели да е станал лош.

Усетих как Газара свива рамене от другата страна на линията.

— Знам само, че интуицията ми на ченге ми казва, че в този случай има доста неясни неща.

— Смяташ ли, че Морели ще се запише в Чуждестранния легион?

— Мисля, че ще остане в града и ще се опита да увеличи продължителността на живота си или ще умре, докато се опитва.

Изпитах облекчение, когато Газара потвърди собственото ми мнение.

— Имаш ли някакви идеи?

— Не и такава, каквато би искала да чуеш.

— О, стига, Еди. Имам нужда от помощ.

Нова въздишка.

— Няма да го намериш скрит при роднина или приятел. Прекалено умен е, за да допусне такава грешка. Единствената ми разумна идея е да търсиш Кармен Санчес и онзи тип, който е бил в апартамента ѝ заедно със Зиги. Ако бях на мястото на Морели, щях да искам да ги открия. Или за да докажа невинността си, или за да се уверя, че те не могат да докажат вината ми. Но нямам представа как може да стане това. Даже ние не можем да ги намерим, а твоите шансове са равни на нула.

Благодарих на Газара и затворих. Идеята за издирването на свидетелите звучеше разумно. Не ми пукаше, че се захващам с „мисията невъзможна“. Интересуваше ме само това, че ако започна да търся Кармен Санчес, може отново да пресека пътя на Морели.

Откъде да започна? От блока, където живееше Кармен. Щях да поговоря със съседите ѝ, да се опитам да науча нещо за приятелите и семейството ѝ. Какво друго? Да поговоря с боксьора — Бенито Рамирес. Ако Зиги и Рамирес бяха толкова близки, може би Рамирес познаваше Кармен Санчес. Може дори да знаеше нещо за изчезналия свидетел.

Взех си една кола от хладилника и кутия смокини от килера и реших първо да поговоря с Рамирес.

[1] Герои от „Пигмалион“ на Дж. Б. Шоу. — Б.пр. ↑

3.

Улица „Старк“ започва от реката на север от кметството и върви на североизток. Дълга е над километър и е осеяна с малки магазинчета, барове, изоставени постройки, подслонили наркомани, и безрадостни триетажни къщи. Повечето къщи са разделени на апартаменти и стаи под наем. Много малко от тях имат климатици и всичките са претъпкани. Когато е горещо, обитателите на улицата се изсипват по площадките на къщите и уличните ъгли в търсене на свеж въздух и екшън.

В десет и половина сутринта улицата все още бе сравнително тиха. Първия път, когато минах по нея, пропуснах фитнес залата. Проверих адреса в страницата, която бях откъснала от телефонния указател, и направих обратен завой. Подкарах бавно. Най-после видях надпис „Фитнес зала «Старк»“, изписан с големи черни букви на една стъклена врата. Рекламата не беше кой знае какво, но предположих, че всъщност въобще не се нуждаят от нея. Все пак не бяха конкуренти на „Атлетичната дама“. Изминах още две пресечки, преди да успея да си намеря място за паркиране.

Заклучих шевито, метнах голямата черна чанта на рамо и поех напред. Бях оставила фиаското с госпожа Морели зад гърба си и се чувствах страхотна в елегантния костюм и с високите токчета, понесла сериозната екипировка на ловците на престъпници. Макар и да не ми се искаше да го призная, започвах да се кефя от новата си роля. Реших, че чифт белезници в чантата определено карат една жена да върви с пружинираща походка.

Фитнесът бе между две пресечки, над сервиз за коли. Огромните врати на сервиза бяха отворени и когато прекосих циментовата площадка, отвътре се понесоха подсвирквания и въздушни целувки. Трентънският ми произход ме подтикваше да отговоря с няколко цветисти коментара, но тъй като дискретността е присъща на храбреците, бързо затворих уста и забързах напред.

На отсрещната страна на улицата една неясна фигура се отдръпна от мръсен прозорец на третия етаж. Движението привлече вниманието ми. Някой ме наблюдаваше. Е, не беше изненадващо. Бях минала по улицата цели два пъти. Ауспухът ми бе паднал рано сутринта и гърмът на двигателя бе отекнал сред тухлените фасади на улица „Старк“. Не можеше да се каже, че бях много добра в работата под прикритие.

Вратата на фитнеса водеше към малко фоайе и стъпала нагоре. Стените на стълбището бяха грозно зелени, покрити с графити и петна от ръце, оставяни поне двадесет години. Вонеше ужасно. Смордата на урина се смесваше с тежката миризма на застояла мъжка пот. На горния етаж не беше по-добре.

Няколко мъже се потяха под щангите. Боксовият ринг беше празен. Никой не удряше чувалите. Реших, че всички са някъде из улиците и продават дрога или крадат коли. Това беше последната ми забавна мисъл, защото когато влязох, дейността в залата замря. Неудобството, което бях изпитвала на улицата, въобще не можеше да се сравни със сегашното ми състояние. Бях очаквала, че мястото, където тренира шампионът, ще излъчва професионализъм. Не бях подготвена за атмосфера, заредена с неприязън и подозрение. Очевидно бях смотана бяла жена, нахлула неканена във фитнеса на чернокожите мъже. Ако враждебността им бе съвсем мъничко по-силна, вероятно щях да полетя надолу по стълбите като жертва на полтъргайт.

Заех заплашителна стойка — разкратена с разтворени крака и с ръце на кръста (повече за да не падна от шубе, отколкото за да впечатля момчетата) и стиснах огромната чанта.

— Търся Бенито Рамирес.

Гигантска планина от мускули се надигна от единия тренажор.

— Аз съм Рамирес.

Беше над метър и осемдесет и пет. Гласът му беше нежен, устните — изкривени в замечтана усмивка. Като цяло ефектът беше доста зловещ, тъй като гласът и усмивката определено не отговаряха на злите пресметливи очички.

Прекоших залата и протегнах ръка.

— Стефани Плъм.

— Бенито Рамирес.

Стисна ръката ми леко. По-скоро милувка, отколкото ръкостискане, при това неприятно чувствена. Втренчих се в близко разположените му очи и се замислих за боксьорите. До този момент смятах, че боксът е спорт, който изисква умения и агресивност, насочена към спечелването на мача, а не към обезобразяването на съперника. Рамирес обаче имаше вид на човек, който би се изкефил да размаже някого. Имаше нещо странно в напрегнатите му очи — черни дупки, които засмукват всичко и не издават нищо, идеално скривалище за злото. А и усмивката, малко глупашка и смахната с пресилената си нежност, намекваше, че дъската му хлопа. Зачудих се дали това е нарочно постигнат имидж, предназначен да уплаши съперниците му преди гонга. Но нарочно постигнат или не, беше адски зловещ.

Направих опит да си освободя ръката, но хватката му се затегна.

— Е, Стефани Плъм — промълви кадифеният му глас. — Какво мога да направя за теб?

Като доставчик за „И. И. Мартин“, се бях разправяла с какви ли не отрепки. Бях се научила да отстоявам правата си и все пак да съм любезна и делова. Лицето и гласът ми показваха на Рамирес, че съм дружелюбно настроена. Думите ми бяха категорични.

— Първо можеш да ми пуснеш ръката, за да ти дам визитната си картичка — казах твърдо.

Усмивката му си стоеше залепена на лицето, по-приятелска и любопитна сега, отколкото налудничава. Дадох му картичката си и той я прочете внимателно.

— Агентка по залавяне на обвиняеми — ухили се той, очевидно развеселен. — Страхотна титла за такова малко момиченце.

Преди да застана до Рамирес, никога не се бях смятала за малка. Висока съм метър и седемдесет и имам едри кости благодарение на добрите унгарски селски гени от страна на семейство Мазур. Кости, създадени за тежък труд на полето, бутане на плугове и раждане на бебета с лекота. От време на време тичах и периодично гладувах, за да се предпазя от затлъстяване, но все пак тежах шестдесет и пет килограма. Не бях прекалено тежка, но не бях и крехка.

— Търся Джо Морели — казах най-последно. — Виждал ли си го?

Рамирес поклати глава.

— Не познавам Джо Морели. Знам само, че застреля Зиги. — Той се обърна към мъжете в залата. — Някой от вас да е виждал Джо

Морели?

Никой не отговори.

— Казаха ми, че имало свидетел на престрелката, но бил изчезнал — обясних. — Имаш ли някаква представа кой може да е той?

Отново никакъв отговор. Продължих упорито с въпросите.

— Ами Кармен Санчес? Познаваш ли Кармен? Зиги говорил ли ти е някога за нея?

— Задаваш прекалено много въпроси — рече Рамирес.

Стояхме близо до големите старомодни прозорци в залата и — без никаква определена причина освен инстинкта — насочих вниманието си към сградата отсреща. Отново видях неясната фигура на прозореца на третия етаж. Реших, че е мъж, но не можех да определя дали е бял, или чернокож. Не че имаше значение.

Рамирес погали ръкава на самото ми.

— Искаш ли кола? Тук имаме автомат за напитки. Ще те черпя една кола.

— Благодаря за предложението, но ме чака доста натоварена сутрин и трябва да вървя. Ако забележиш Морели, звънни ми. Ще ти бъда благодарна.

— Повечето момичета се смятат поласкани, ако Шампиона им предложи да ги черпи кола.

Помислих си, че аз определено не влизам в тази група, а съм от момичетата, които смятат, че на Шампиона му хлопа дъската. А и никак не ми харесваше атмосферата в залата.

— Наистина бих се радвала да остана и да пийна една кола, но имам ранна среща за обед.

Да бе, с кутия смокини.

— Не е хубаво непрестанно да бързаш. Би трябвало да останеш и да си починеш малко. Приятелят ти няма да има нищо против.

Размърдах се леко и се опитах да се отдръпна, като продължих да лъжа енергично.

— Всъщност имам делова среща със сержант Газара.

— Не ти вярвам — каза Рамирес.

Усмивката му се изкриви и всякакви следи от цивилизованост изчезнаха от гласа му.

— Мисля, че лъжеш за срещата.

Усетих как стомахът ми се свива от паника и си заповядах да не се шубелисвам прекалено много. Рамирес си играеше с мен. Перчеше се пред приятелите си. Вероятно се чувстваше засегнат от факта, че не се подадох на чара му, и държеше да си запази гордостта.

Погледнах си часовника.

— Съжалявам, че мислиш така, но трябва да се срещна с Газара след десет минути. Никак няма да е доволен, ако закъснея.

Отстъпих назад, но Рамирес ме сграбчи за врата — заби пръсти в него с такава сила, че се свих.

— Няма да ходиш никъде, Стефани Плъм — прошепна той. — Шампиона още не е приключил с теб.

Тишината в залата беше потискаща. Никой не помръдваше. Никой не възрази на Шампиона. Погледнах всеки от мъжете, но ми отвърнаха празни погледи. Никой нямаше да ми помогне. За първи път усетих истински страх.

Сниших глас, за да отговоря на мекия шепот на Рамирес.

— Тук съм като член на силите на реда. Дойдох да търся информация, която да ми помогне за арестуването на Джо Морели. Не съм ти давала повод да разтълкуваш намеренията ми неправилно. Държа се професионално и очаквам да зачетеш това.

Рамирес ме придърпа към себе си.

— Трябва да разбереш нещо за Шампиона — каза той. — Първо, не го учи на уважение. Второ, трябва да знаеш, че той винаги получава онова, което иска. — Той ме разтърси. — Знаеш ли какво иска Шампиона в момента? Исква да си мила с него, бебче. Наистина мила. Трябва да се реваншираш за това, че му отказа. Да му покажеш уважението си.

Кретенът се вторачи в гърдите ми и добави:

— И да му покажеш страха си. Страхуваш ли се от мен, кучко?

Всяка жена с коефициент на интелигентност над 12 би се страхувала от Бенито Рамирес.

Той се изкикоти и космите по ръцете ми настръхнаха.

— Вече си уплашена — доволно прошепна той. — Направо помирисвам страха ти. Обзалагам се, че си подмокрила гащите. Май трябва да бръкна и да проверя.

Имах револвер в чантата и бях готова да го използвам, но не и докато всичко останало не се провалеше. Десетте минути инструкции

не ме бяха превърнали в добър стрелец. Е, това не беше проблем, все пак не исках да убивам никого. Исках само да ги уплаша достатъчно, за да мога да се измъкна. Плъзнах незабележимо ръка в чантата си и напипах револвера.

Заповядах си да го хвана здраво и да го насоча към Рамирес със сериозен и заплашителен вид. Можех ли да натисна спусъка? Честно казано, не бях сигурна. Определено имах съмнения. Надявах се, че няма да се стигне чак дотам.

— Пусни ми врата — наредих твърдо. — Предупреждавам те за последен път.

— Никой не казва на Шампиона какво да прави изрѣмжа Рамирес.

Лицето му се разкриви. За секунда видях истинското чудовище зад фасадата — ненормално и обзето от такава дива омраза, че дѣхът ми спря.

Рамирес ме сграбчи за ризата и въпреки силния си писък, чух как платът се раздира.

Когато човек реагира инстинктивно, той прави първото, което му дойде наум. Постъпих така, както всяка американка би постъпила при подобни обстоятелства. Фраснах Рамирес по главата с чантата си. Благодарение на револвера, пейджѣра и другите боклуци вътре, чантата сигурно тежеше поне пет кила.

Рамирес ме пусна и аз се втурнах към стѣлбите. Не успях да направя и пет крачки, когато той ме хвана за косата, дръпна ме и ме отхвърли през стаята като парцалена кукла. Загубих равновесие и се проснах по корем на пода. Рѣцете ми се плъзнаха безпомощно и тялото ми ги последва веднага. Ударът беше толкова силен, че дѣхът ми излезе със свистене от дробовете.

Рамирес ме яхна, стисна ме за косата и задърпа свирепо. Грабнах чантата си, но не успях да докопам револвера.

Чух изтрещяване на мощно оръжие и прозорците се прѣснаха. Последваха още изстрели. Някой изпразваше пѣлнителя си в залата. Мѣжете се разбягаха с викове да тѣрсят укритие. Рамирес бе сред тях. Аз запѣлзах като рак, тѣй като краката не ме дѣржаха. Стигнах до стѣлбите, изправих се и се втурнах надолу. Пропуснах второто стѣпало и се изпѣрзалих до напукания линолеум на площадката долу. Надигнах се и се запрепѣвах навѣн в жегата и под яркото слѣнце. Чорапите ми

бяха скъсани, а коленете ми кървяха. Хванах се за бравата и задишах тежко. Изведнъж някаква ръка ме стисна за рамото. Подскочих и изпищях.

Беше Джо Морели.

— По дяволите! — изкрещя той и ме дръпна. — Не стой тук! Изчезвай!

Не бях сигурна дали Рамирес се интересуваше достатъчно от мен, за да се втурне надолу по стълбите, но ми се стори по-разумно да не чакам, за да разбера. Хукнах след Морели с вдигната до задника пола и горящи от липса на кислород дробове. Катлийн Търнър би изглеждала чудесно в ролята ми, но аз не представлявах особено привлекателна гледка. Носът ми течеше, сумтях от болка и страх, издавах грозни животински звуци и отправях обещания към Господа.

Завихме зад ъгъла, профучахме към следващата пресечка и се понесохме по някаква тясна уличка между разни задни дворове. Улицата бе пълна с порутени дървени гаражи и препълнени кофи за боклук.

На две пресечки от нас завиха сирени — поне две-три патрулни коли и една линейка се носеха към мястото на стрелбата. Вътрешният ми глас ми каза, че би трябвало да остана близо до фитнеса и да подмамня ченгетата да ми помогнат да хвана Морели. Трябваше да запомня това за следващия път, когато някой се опита да ме изнасили и обезобрази.

Морели спря рязко и ме дръпна в един празен гараж. Двойната врата беше открената достатъчно, за да се промушим вътре, но никой минаващ по улицата не можеше да ни види. Подът беше от отъпкана пръст, а въздухът миришеше на застояло. Иронията на положението ме развесели. След толкова години отново се намирах в тъмен гараж заедно с Морели. Забелязах изписания на лицето му гняв, който изкривяваше устата му и вледеняваше очите му. Той ме сграбчи за предницата на сакото и ме притисна в грубата дървена стена. От гредите се посипа прах, а зъбите ми изтракаха.

Морели заговори с напрегнат глас, изпълнен с едва сдържана ярост.

— Какво правиш, по дяволите? С кой акъл се набути във фитнеса?

И наблегна на въпроса, като ме бутна отново към стената. По главите ни се посипа още прах.

— Отговаряй! — заповяда Джо.

Болката ми беше само психологическа. Бях се проявила адски тъпо. А сега, като капак на всичко, Морели ме тормозеше. Това ми се стори още по-унизително от факта, че бях спасена от него.

— Търсех те.

— Е, поздравявам те. Намери ме. И съсипа прикритието ми, а това никак не ме радва.

— Ти беше сянката зад прозореца на третия етаж, нали? Наблюдаваше залата от отсрещната страна на улицата.

Морели не отговори. В тъмния гараж разгневените му очи изглеждаха абсолютно черни. Закърших пръсти наум.

— Е, предполагам, че ми остава да направя само едно — казах най-последно.

— Нямам търпение да чуя какво.

Пъхнах ръка в чантата си, извадих револвера и го забих в гърдите на Морели.

— Арестуван си.

Той се ококори изненадано.

— Имаш пищов!? Защо не го използва срещу Рамирес? Господи, удари го с чантата си като някаква бабичка. Защо, по дяволите, не го гръмна?

Усетих как се изчервявам. Какво можех да кажа? Истината беше ужасно притеснителна. И само щеше да ми навреди. Да призная на Морели, че се страхувах повече от револвера, отколкото от Рамирес, нямаше да ми помогне да се прочуя като ловък агент по залавяне на бегълци от закона.

Джо обаче бързо загря, изсумтя отвратено, бутна дулото настрани и ми взе револвера.

— Ако не си готова да го използваш, не трябва да го носиш. Имаш ли разрешително за носене на оръжие?

— Да.

И бях почти десет процента сигурна, че разрешителното е законно.

— Откъде го взе?

— Рейнджъра ми го извади.

— Маносо? Господи, сигурно го е сглобил в мазето си.

Извади патроните и ми върна оръжието.

— Намери си нова работа. И стой далеч от Рамирес. Той е луд. Три пъти е бил обвиняван в изнасилване, но винаги са го оправдавали, тъй като жертвите са изчезвали.

— Не знаех...

— Много неща не знаеш.

Държането му започваше да ме вбесява. Бях наясно, че имам да уча доста неща за залавянето на престъпници. Не се нуждаех от саркастичното му превъзходство.

— И какво точно означава това? — попитах с леден глас.

— Разкарай ми се от главата. Ако искаш кариера в силите на реда, добре. Давай. Но не ме тормози. Имам си достатъчно проблеми и без да се тревожа за спасяването на задника ти.

— Никой не те е молил да ми спасяваш задника. Щях да си го спася и сама, ако не се беше намесил.

— Скъпа, дори нямаше да разбереш какво става със задника ти, ако не се бях намесил.

Дланите ми бяха издрани и горяха. Главата ме болеше от скубането. Коленете ми кървяха. Искях да се прибера у дома и да стоя под горещ душ поне пет-шест часа, докато не се почувствам чиста и силна. Искях да се отдалеча от Морели и да събера сили.

— Отивам си у дома — съобщих делово.

— Чудесна идея. Къде ти е колата?

— На ъгъла на „Старк“ и „Тайлър“.

Джо се доближи до вратата и погледна навън.

— Добре. Чисто е.

Краката ми се бяха схванали, а по мизерните остатъци от чорапогащника ми бе засъхнала кръв. Куцането ми се стори слабост, на която типове като Морели не трябваше да стават свидетели, затова тръгнах смело напред, като охках и стенех наум, но не издавах нито звук. Когато стигнахме до ъгъла, осъзнах, че Морели е решил да ме изпрати до „Старк“.

— Нямам нужда от ескорт — изрепчих се. — Мога да се оправя и сама.

Той ме стисна за лакътя и ме побутна напред.

— Не се самозалъгвай. Не мисля толкова за благополучието ти, колкото за това да те разкарам от живота си. Искam да се уверя, че си напуснала квартала. Искam да чуя как ауспухът ти гърми в далечината.

Е, нямаше да има този късмет. Ауспухът ми бе останал някъде по шосе 1.

Стигнахме до „Старк“ и аз потреперих, когато видях колата си. Беше паркирана тук по-малко от час, но през това време бяха успели да я украсят с графити от горе до долу. Най-вече в яркорозово и тревистозелено. Думата, която преобладаваше и от двете страни, бе „курва“. Проверих регистрационния номер и погледнах на задната седалка, където лежеше кутията със смокини. Да, това беше моята кола.

Още едно унижение в ден, изпълнен с безброй такива. Пукаше ли ми? Не много. Бях претръпнала. Вече имах имунитет срещу униженията. Зарових в чантата си за ключовете, намерих ги и отворих вратата.

Морели се залюля на пети, пъхнал ръце в джобовете си, и се ухили.

— Повечето хора се задоволяват с няколко райета по колата и регистрационен номер с името им — заяде се той.

— Посипи си главата с пепел и умри.

Той отметна глава и се разсмя гръмко. Смахът му беше весел и заразителен и ако не бях толкова бясна, щях да се присъединя към него. Но поради затормозеното си душевно състояние, се тръснах мрачно зад волана и завъртях ключа. Фраснах таблото с пълна сила и оставих Морели да се дави в облак от изгорели газове и оглушителен шум, който имаше потенциала да втечни вътрешностите му.

Официално живеях на източната граница на Трентън, но всъщност кварталът ми бе по-скоро в Хамилтън, отколкото в Трентън. Кооперацията ми беше от грозни тъмночервени тухли, построена преди ерата на централните климатични инсталации и стъклопакетите. В сградата имаше осемнадесет апартамента, разпределени поравно на три етажа. Според съвременните стандарти не беше от хубавите блокове. Нямаше си басейн, нито тенис корт. На асансьора не можеше

да се разчита. Банята бе решена в бежово с яркожълти аксесоари и френски фриз на шкафчето. Кухненските уреди бяха почти древни.

Хубавото на сградата беше, че бе построена солидно. Стените бяха дебели и не можех да чуя какво правят съседите ми. Стаите бяха просторни и слънчеви, таваните — високи. Живеех на втория етаж и прозорците ми гледаха към малкия паркинг. Кооперацията нямаше балкони, но аз бях късметлийка, тъй като пред прозореца на спалнята ми имаше стара черна противопожарна стълба, идеална за сушене на чорапогащници и складиране на саксии и достатъчно голяма, за да седиш на нея в топлите летни нощи.

А най-важното беше, че грозната тухлена постройка не бе част от цял комплекс грозни тухлени сгради. Стоеше си съвсем сама на оживена уличка с малки магазинчета и граничеше с квартал със скромни дървени къщи. Все едно че живееш в Бърг, но бе по-добре. Майка ми едва бе отпуснала пъпната ми връв да се разпростре дотук, пък и сладкарницата беше само на една пресечка.

Паркирах и бързо се мушнах през задния вход. Морели не беше с мен и не ми се налагаше да се преструвам на смела, затова куцах и стенах по целия път до апартамента си. Изкъпах се, оказах си първа помощ и облякох тениска и шорти. Горният слой кожа на колената ми липсваше, а натъртванията бяха в интересно тъмносиньо и цикламено. Лактите ми бяха почти в същото състояние. Чувствах се като хлапе, което е паднало от колелото си. Чувах се как тананикам: „Мога да го направя“, а в следващия момент лежа на земята с две разранени колена и приличам на пълен идиот.

Проснах се по гръб на леглото. Това е позата ми за мислене, когато нещата не вървят. Има си определени предимства: мога да подремна, докато чакам в ума ми да се появи някоя гениална мисъл. Лежах дълго, но не ме осени нищо гениално, а пък бях прекалено възбудена, за да заспя.

Непрестанно си припомнях преживяването с Рамирес. Никога не бях нападана от мъж. Днешната случка бе унижителна и страшна и сега, когато се бях поуспокоила, се чувствах обидена и уязвима.

Зачудих се дали да не подам оплакване в полицията, но незабавно отпъдих тази идея. Хленченето пред властите нямаше да ми спечели репутация на твърд и закоравял ловец на престъпници. Не можех да си представя, че Рейнджъра би подал оплакване в полицията.

Признах си, че съм извадила късмет. Бях се отървала почти невредима.

Благодарение на Морели.

Тази мисъл ме накара да изстена. Ужасен срам бе да бъда спасена от него. И адски несправедливо. Но като се имаше предвид всичко, не се бях справила прекалено лошо. Занимавах се със случая от по-малко от четиридесет и осем часа, а вече бях намерила издирвания два пъти. Е, вярно е, че не бях успяла да го арестувам, но все още се учех. Никой не очаква от първокурсник по инженерство да построи идеален мост. Реших, че и аз заслужавам същото снизходително отношение.

Съмнявах се, че револверът някога ще ми свърши работа. Не можех да си представя как застрелвам Морели. Е, вероятно в крака. Но какви бяха шансовете ми да уцеля дребна движеща се мишена? Хич ги нямаше. Очевидно се нуждаех от не толкова смъртоносен начин за залавяне на плячката. Може би сълзотворният газ отговаряше повече на стила ми. На сутринта щях да отида в оръжейния магазин на Съни и да обогатя колекцията си от оръжия.

Часовникът на радиото ми показваше 5.50. Погледнах го тъпо и не осъзнах веднага какво значи това, после ме обзе ужас. Майка ми пак ме чакаше за вечеря.

Скочих от леглото и се втурнах към телефона. Не работеше. Не си бях платила сметката. Грабнах ключовете за колата от плота в кухнята и изфучах навън.

4.

Майка ми беше на верандата и размахваше ръце и крещеше. Не можех да я чуя от гърма на двигателя, но прочетох думите по устните й.

— Спри го! — викаше тя. — Спри го!

— Съжалявам — изревах в отговор. — Ауспухът е повреден.

— Трябва да направиш нещо. Чух те да идваш още преди три пресечки. Ще докараш старата госпожа Сияк до инфаркт. — Мама се намръщи. — Кой ти нашари така колата?

— Вандали на улица „Старк“ — обясних аз и я бутнах в коридора, преди да успее да разчете думите.

— Уха, страхотни колена! — възкликна баба Мазур и се наведе, за да ме огледа отблизо. — Миналата седмица гледах едно предаване по телевизията, мисля, че беше Опра Уинфри, и показаха няколко жени с такива колена. Казаха, че било от претриване в килим. Не успях обаче да разбера какво точно имат предвид.

— Господи! — изстена баща ми иззад вестника си.

Не беше нужно да казва нищо повече. Всички разбирахме мъката му.

— Не е от килим — отговорих на баба. — Паднах от ролерите си.

Не се притеснявах, че лъжа. Историята на злополучията ми беше дълга и богата.

Хвърлих бърз поглед към масата в трапезарията. Беше застлана с най-хубавата дантелена покривка на майка ми. Гости. Преброих чиниите. Пет. Завъртях очи към тавана.

— Мамо, кажи ми, че не си го направила!

— Какво да съм направила?

Звънна се и най-ужасните ми страхове се потвърдиха.

— Гости. Нищо особено — успокои ме майка ми и тръгна към вратата. — Не мога ли да поканя гости в собствената си къща?

— Това е Бърни Кунц — казах. — Виждам го през прозореца.

Майка ми застина и сложи ръце на кръста си.

— И какво му е на Бърни Кунц?

— Ами... като начало, той е мъж.

— Добре де, преживяла си разочарование. Това не означава, че трябва да се откажеш от мъжете завинаги. Виж сестра си Валери. Щастливо омъжена от цели дванадесет години. Има си и две прекрасни момиченца...

— Край. Тръгвам си. Ще изляза през задната врата.

— Има торта с ананас — спря ме мама. — Ще пропуснеш десерта, ако си тръгнеш. И не мисли, че ще ти запазя.

Майка ми нямаше нищо против да играе нечестно, ако вярваше, че каузата си заслужава. Знаеше, че ме е заковала с тортата с ананас. Всеки от семейство Плъм би изтърпял всякакъв тормоз заради десерта.

Баба Мазур отвори вратата и се вторачи в Бърни.

— Ти пък кой си?

— Бърни Кунц.

— Какво искаш?

Видях как Бърни пристъпва притеснено от крак на крак.

— Ами... поканен съм на вечеря — свенливо обясни той.

Баба все още не го пускаше да влезе.

— Хелън — извика тя през рамо. — На вратата стои един младеж. Казва, че бил поканен на вечеря. Защо никой не ме предупреди? Виж каква вехта рокля съм навлякла. Не мога да забавлявам един мъж в такъв скапан тоалет.

Познавах Бърни, откакто бяхме на по пет години. Ходехме заедно на училище. Обядвахме заедно от първи до трети клас и завинаги щях да го свързвам с фъстъчено масло и сладко върху бял хляб. В гимназията не поддържахме връзка. Знаех, че е ходил в колеж, а после започна да продава кухненски уреди и електронна техника в магазина на баща си.

Беше среден на ръст, с пухкаво тяло, което не бе успяло да се отърве от бебешката тлъстина. Беше се издокарал с лъснати мокасини, панталон с ръб и спортно сако. Доколкото видях, не се бе променил много от шести клас. Имаше вид на човек, който още не може да събира дробни, а халкичката на ципа му стърчеше и издуваше дюкяна му като палатка.

Настанихме се около масата и се съсредоточихме върху яденето.

— Бърни продава кухненски уреди и електронна техника — съобщи майка ми, докато сервираше зелето. — И изкарва добри пари. Шофира „Бонвил“.

— „Бонвил“? Я глей ти! — обади се баба.

Баща ми беше забол глава в пилето си. Той залагаше на „Мете“, носеше бельо „Фрут ъф дъ лум“ и шофираше буик. Възгледите му бяха категорични и нямаше да се остави да го впечатли някакъв си продавач на тостери, който шофира „Бонвил“.

Бърни се обърна към мен.

— Е, с какво се занимаваш сега?

Заиграх се с вилицата. Денят ми не беше преминал особено успешно и ми се струваше прекалено надутото да съобщя на света, че съм агент по залавяне на бегълци от закона.

— Ами работя за нещо като застрахователна компания — отвърнах скромно.

— О, пишеш полици?

— По-скоро събирам дългове.

— Тя е ловец на хора! — гордо съобщи баба. — Преследва разни скапани престъпници. Също като по телевизията. Има си и пищов, и всичко.

И протегна ръка към бюфета, където бях оставила чантата си.

— Стеф си има чанта, пълна с оръжия — продължи баба, като сложи чантата в скута си и извади белезниците, пейджъра и пакет тампони и ги остави на масата. — А това е пищовът ѝ — гордо каза тя. — Не е ли прекрасен?

Трябваше да призная, че револверът наистина бе хубав. От неръждаема стомана и с дървена дръжка. „Смит и Уесън“, с пет куршума. Според Рейнджъра бе лесен за използване и лек за носене. А и цената му бе доста по-разумна, отколкото на полуавтоматичните. Ако въобще четиристотин долара могат да се нарекат разумна цена, разбира се.

— Боже! — извреця мама. — Прибери го. Някой да ѝ вземе оръжието, преди да се е застреляла.

Барабанът беше отворен и очевидно празен. Не разбирах много от оръжия, но знаех, че не могат да стрелят без патрони.

— Празен е — успокоих мама. — Няма патрони. Баба Мазур стисна пищова с две ръце и сложи пръст на спусъка. Присви око и се

прицели в бюфета.

— Бам! — извика тя. — Бам! Бам!

Баща ми упорито се мъчеше да не обръща внимание какво става около него.

— Не обичам оръжия на масата — смъмри ме мама. — А и вечерята изстива. Ще трябва да претоплям соса.

— Оръжието няма да ти свърши работа, ако в него няма куршуми — каза ми баба. — Как ще ловиш убийци, ако пищовът ти е празен?

Бърни седеше с широко отворена уста.

— Убийци? — повтори той ужасено.

— Стеф преследва Джо Морели — обясни му баба.

— Той е опасен убиец и е нарушил гаранцията си. Пръснал черепа на Зиги Кулеса.

— Познавах Зиги Кулеса — рече Бърни. — Миналата година му продадох огромен телевизор. Не продаваме много от тях, тъй като са доста скъпи.

— Да е купувал още нещо от теб? — попитах. — Наскоро?

— Не. Но понякога го виждах на отсрещната страна на улицата, в месарницата на Сал. Най-нормален човек.

Никой не обръщаше внимание на баба. Тя все още си играеше с револвера, прицелваше се и присвиваше очи. Осъзнах, че до тампоните има и кутия с патрони. Обзе ме ужас.

— Бабо, не си го заредила, нали?

— Разбира се, че го заредих — спокойно отговори тя. — Но оставих едната дупка празна, както правят по телевизията. По този начин не можеш да застреляш някого по погрешка.

Тя запъна ударника, за да ни демонстрира безопасността на действията си. Чу се силен трясък, от цевта блесна пламъче, а пилешкият скелет подскочи в чинията.

— Света Богородице! — изпищя майка ми, скочи и събори стола си.

— Мамка му! — изруга баба. — Май съм оставила празна друга дупка.

После се наведе напред, за да огледа резултата от стрелбата.

— Е, не е лошо като за първи път — гордо отбеляза тя. — Уцелила съм тоя шибаняк право в десетката.

Баща ми стискаше вилицата си с побелели пръсти, лицето му бе червено като домати.

Заобиколих бързо масата и предпазливо обезоръжих баба. Извадих патроните от барабана и прибрах всичко в чантата си.

— Виж как ми разби чинията — изхленчи мама. — Ами че тя е от сервиза. Откъде ще намеря такава?

Тя отмести чинията и всички се вторачихме в кръглата дупка в покривката и в куршума, забит в махагоновата маса.

— Тази стрелба ми отвори апетита — каза баба. — Я дайте насам картофите.

Като цяло Бърни Кунц се справи с вечерята доста добре. Не напълни гащите, когато баба простреля задника на пиленето. И изтърпя две порции от гнусните задушени броколи. И се държа адски мило с мен, макар да бе повече от очевидно, че няма да се пъкнем заедно под юргана и че семейството ми е смахнато. Мотивите за изисканото му поведение бяха ясни. Бях жена без домакински уреди. Флиртът е добър начин да убиеш няколко часа в свободната си вечер, но комисионите от продажбите ти осигуряват почивката на Хавайските острови. Ние с Бърни бяхме идеалната двойка. Той искаше да продава, а аз — да купувам. Приех с радост офертата му за десет процента отстъпка, а като премия за търпението ми по време на вечерята, научих някои неща за Зиги Кулеса. Купувал си месо от Сал Бока, който бе по-известен с незаконните залагания в магазина си, отколкото с рязането на филе.

Складирах грижливо тази информация в съзнанието си. Засега не ми се струваше особено важна, но можеше и да ми свърши работа в бъдеще.

Седях до масата с чаша чай с лед и папката на Морели и се опитвах да изготвя план за действие. Бях направила на Рекс пуканки. Купата стоеше на масата, а Рекс се бе настанил в нея. Бузите му бяха пълни с пуканки, очичките му блестяха щастливо, а мустаците му мърдаха енергично.

— Е, Рекс, какво мислиш? — попитах. — Смяташ ли, че ще успеем да пипнем Морели?

Някой почука на вратата и двамата с Рекс замръзнахме. Не очаквах никого. Повечето ми съседни бяха старци и не поддържах приятелски отношения с никого от тях. Не можех да си представя кой би могъл да почука на вратата ми в девет и половина. Може би госпожа Бекер от третия етаж, която понякога забравяше къде живее.

Чукането продължи и ние с Рекс завъртяхме глави към вратата. Беше тежка, метална, с шпионка, солидно резе и дебела верига. Когато времето беше хубаво, оставях прозорците широко отворени и денем и нощем, но винаги държах вратата заключена. Дори Ханибал и слоновете му не можеха да минат през нея, но прозорците ми приветстваха с добре дошъл всеки идиот, който би се качил по противопожарната стълба.

Сложих ситото върху купата с пуканки, за да не може Рекс да излезе от нея, и отидох да проверя какво става. Чукането спря тъкмо когато сложих ръка върху бравата. Надникнах през шпионката, но не видях нищо. Някой я бе запушил с пръст. Това определено не беше добър знак.

— Кой е? — извиках.

Чух приглушен смях и отскочих. Смяхът бе последван от единствена дума.

— Стефани.

Нямаше начин да сбъркаш този глас. Мелодичен и зловещ. Рамирес.

— Дойдох да си поиграем, Стефани — продължи той. — Готова ли си да си поиграем?

Усетих как колената ми омекват и ме залива див ужас.

— Разкарай се или ще повикам полицията.

— Не можеш да повикаш никого, кучко. Нямах телефон. Знам, защото се опитах да ти звънна.

Родителите ми така и не бяха успели да разберат нуждата ми от самостоятелност. Бяха убедени, че вода самотен и страшен живот и нищо не можеше да ги накара да повярват в обратното. Всъщност почти никога не се страхувах. Е, може би понякога се плашех от гадни многокраки насекоми. Според мен единственият добър паяк е мъртвият, а женските права не означават нищо, след като не мога да помоля някой мъж да размаже гадината вместо мен. Не се притеснявам от кретени с бръснати глави, които могат да потропат на вратата ми

или да се вмъкнат през отворения ми прозорец. Още повече че те предпочитат да действат в кварталите около гарата. Обирите и кражбите на коли почти не съществуват в нашата махала, а и никога не водят до смърт.

До този момент единствените ми страхове бяха нощем, когато се будех, изплашена от мистични ужаси: призраци, чудовища, вампири или извънземни. Истинска пленница на развнатеното си въображение, лежах сгушена в леглото, дишах полекичка и очаквах да се понеса във въздуха. Трябва да призная, че нямаше да е лошо да не чакам сама, но пък, с изключение на Бил Мъри, как един простосмъртен би могъл да ми помогне, ако ме нападнат зли духове? За щастие, никога не ми се бе случвало да ме огрее неземна светлина или да ме посети Елвис. А единственото ми преживяване, което се приближаваше до свръхестественото, бе онзи момент, когато Джо Морели пхна глава между краката ми зад кашона с еклери.

Гласът на Рамирес пак се чу зад дебелината врата.

— Не обичам да имам недовършена работа с някоя жена, Стефани. Не обичам жени, които бягат от Шампиона.

И натисна бравата и усетих как сърцето ми се качва в гърлото. Вратата обаче удържа и пулсът ми спадна до прединфарктно ниво.

Поех си дълбоко дъх и реших, че е най-разумно да не обръщам внимание на Рамирес. Не исках да влизам в словесен двубой. А и не исках да влошавам положението, което бездруго си беше доста лошо. Затворих и заключих прозорците във всекидневната, после дръпнах пердетата. Забързах към спалнята и се зачудих дали да не използвам противопожарната стълба, за да повикам помощ. Но пък се чувствах тъпо да се подам на заплахите. Опитах се да се убедя, че не е станало кой знае какво и няма за какво да се тревожа. Завъртях очи. Да бе! Нямало за какво да се тревожа. Само дето в коридора пред вратата ми стоеше откачен сто и двайсет килограмов идиот и ми говореше какви ли не гадости.

Притиснах ръка към устата си, за да потисна истеричното хленчене, което напираше да изскочи оттам. Заповядах си да не се паникьосвам. Всеки момент съседите ми щяха да излязат да проверят какво става и тогава Рамирес щеше да е принуден да си тръгне.

Извадих револвера от чантата и се върнах до вратата, за да хвърля един поглед. Шпионката не беше закрыта, а коридорът

изглеждаше празен. Залепих ухо до вратата и се вслушах. Нищо. Дръпнах резето и откряхнах леко вратата, като оставих веригата на мястото ѝ и вдигнах револвера. Рамирес не се виждаше никъде. Свалих веригата и надникнах в коридора. Всичко беше спокойно. Кретенът си беше отишъл.

Някаква гнусна слуз се плъзна надолу по вратата ми и привлече вниманието ми. Бях сигурна, че не е хрчка. Догади ми се. Затворих вратата, заключих и сложих веригата. Прекрасно. Два дни като агент по залавяне на обвиняеми и някакъв психопат току-що се бе изпразнил на вратата ми.

Докато работех за „И. И. Мартин“, никога не ми се бяха случвали подобни неща. Веднъж един бездомен се изпика на крака ми, а и от време на време някой кретен си сваляше гащите на гарата, но това бяха неща, които можеш да очакваш, ако работиш в Нюарк. Бях се научила да не ги приемам като лична обида. Но тази работа с Рамирес беше нещо съвсем друго. Това тук си беше направо страшно.

Изпицях, когато над мен се отвори и затвори прозорец. Госпожа Делгадо пускаше котката си навън за през нощта. Заповядах си да се стегна. Трябваше да спра да мисля за Рамирес, затова се залових да търся вещи, които можех да заложа. Не беше останало много. Един уокмен, ютия, перлените обици от сватбата ми, един кухненски часовник, който приличаше на пиле, рамкиран плакат на Ансел Адамс и две настолни лампи. Надявах се, че тези неща ще ми донесат достатъчно пари, за да си платя сметката за телефона. Не исках да се повтори изпълнението от тази вечер и да седя заклещена в апартамента си, без да мога да повикам помощ.

Върнах Рекс в клетката му, измих си зъбите, облякох си нощницата и се пхнах в леглото, без да угася нито една от лампите.

Първото, което направих на следващата сутрин, бе да погледна през шпионката. Всичко изглеждаше нормално, така че се изкъпах набързо и се облякох. Рекс спеше дълбоко в кутията си от супата, изморен от тичането на колелото през нощта. Сипах му прясна вода и напълних купичката му с омразните хапки. Чаша кафе щеше да ми дойде адски добре, но за съжаление няхах и грам кафе.

Отидох до прозореца на всекидневната и огледах паркинга да видя дали Рамирес не е там. Върнах се до вратата и отново проверих коридора през шпионката. Дръпнах резето и отворих вратата, без да свалям веригата. Мушнах нос в пролуката и задуших. Не миришеше на боксьор, затова затворих, свалих веригата и отново отворих. Погледнах навън, стиснала револвера в ръка. Коридорът беше празен. Заключих вратата и тръгнах предпазливо по коридора. Асансьорът издрънча, вратата се отвори и едва не застрелях старата госпожа Мойър. Извиних се бързо, излъгах я, че револверът не е истински, и хукнах надолу по стълбите.

Докато Емилио отвори заложената къща, имах чувството, че ще загина от липса на кофеин. Попазарих се за обичите, но не вложих много чувство и си знаех, че накрая ще ме измами. Не че много ми пукаше. Имах онова, от което се нуждаех. Пари за спрей и за телефонната компания — и дори достатъчно дребни за кексче с боровинки и голямо кафе.

Позволих си пет минути, в които да се наслаждавам на закуската, после забързах към телефонната компания. Спрях на светофара и двама кретени в някакъв пикап започнаха да ми подсвиркват и да викат. По жестовете им разбрах, че са харесали украсата на колата ми. Не ги чувах какво казват заради шума от двигателя. Е, трябва да благодарим на Господ и за малките услуги.

Забелязах някаква мъгла да се надига около мен и осъзнах, че колата ми дими. Не беше безвредният бял дим от кондензация в студен ден. Този беше черен и плътен. Поради липсата на ауспук излизаше някъде откъм шасито. Фраснах таблото с юмрук, за да проверя дали някое от устройствата ще заработи. Замига червената лампичка на маслото. Отбих към бензиностанцията на следващия ъгъл, купих кутия масло, налях го в колата и пъхнах клечката, за да проверя нивото. Все още бе твърде ниско, затова купих още една кутия.

Следваща спирка — телефонната компания. Уреждането на сметката и повторното ми включване бяха почти толкова сложни, колкото получаването на зелена карта. Най-после излъгах, че сляпата ми склерозирала баба живее при мен след инфаркта си и включването на телефона ми е въпрос на живот или смърт. Не мисля, че жената зад гишето ми повярва, но явно се развесели от историята ми, тъй като ми обеща, че ще ми включат телефона още днес. Страхотно! Ако Рамирес

се върнеше, щях да мога да се обадя на ченгетата. Но за всеки случай възнамерявах да си купя огромен спрей със сълзотворен газ. Не ме биваше много с pistolетите, но нямах равна в използването на спрейове.

Докато се добера до оръжейния магазин, червената лампичка на маслото отново запримигва. Не видях дим, затова реших, че устройството се е скапало. Пък и не ми пукаше. Нямаше да влагам повече пари в машинно масло. Колата трябваше да се примири с тази мисъл. А когато приберях десетте бона от гаранцията, щях да ѝ купя колкото масло иска. А после щях да я бутна от някой мост.

Винаги си бях представяла, че собствениците на оръжейни магазини са огромни и мускулести и носят бейзболни шапки с реклами на мотори. Смятах, че всичките се казват Буба или Били Боб. Но този оръжеен магазин бе управляван от жена — казваше се Съни. Четиридесетгодишна, с кожа с цвета и мекотата на стара пура, с коса, изрусена до канарено жълто, и глас, който говореше, че пуши поне две кутии на ден. Съни бе издокарана с обици с фалшиви камъни, прилепнали джинси, а на ноктите ѝ бяха изрисувани малки палми.

— Страхотен маникюр — казах.

— Прави ми го Мойра от „Салона за разкрасяване“. Гениална е по отношение на ноктите, а и ще ти направи такава кола маска, че ще станеш плешива като билиардна топка.

— Ще отида.

— Просто питай за Мойра. Кажй ѝ, че те изпраща Съни. Е, какво има днес? Свърши ли вече куршумите?

— Имам нужда от защитен спрей.

— Какъв вид използваш?

— Повече от един вид ли има?

— Господи, разбира се! Предлагаме изключително богат асортимент от спрейове.

После бръкна в един кашон и извади няколко пакета.

— Това е оригиналният „Мейс“. Имаме и „Пепър-гард“, екологично чист продукт, много използван от ченгетата напоследък. И накрая е „Сигурният пазител“, истинско химическо оръжие. Той може да събори двестакилограмов мъж за по-малко от шест секунди. Действа върху нервните окончания. Докосва кожата ти и си труп. Няма значение дали си пиян, или дрогиран. Една капка и край.

— Звучи опасно.

— И е.

— Смъртоносен ли е? Тежки ли са последиците от него?

— Най-тежката последица за жертвата ти ще е споменът за унижителното му преживяване. Разбира се, в началото човекът се парализира за известно време, а когато действието на спрея премине, го очаква сериозно драйфание и адско главоболие.

— Не знам... Ами ако случайно напръскам себе си?

Тя се намръщи.

— Скъпа, трябва да внимаваш.

— Струва ми се доста сложно.

— Въобще не е сложно. Просто трябва да си сложиш пръста на дюзата. Освен това нали си професионалистка. — Тя ме потупа по ръката. — Вземи си „Сигурният пазител“. Няма начин да сгрешиш.

Не се чувствах професионалистка. По-скоро се чувствах пълна идиотка. Бях критикувала чуждите правителства заради използването на химически оръжия, а сега се канех да си купя нервно паралитичен газ от жена, която си епилеираше половите органи.

— Имаме различни по размер спрейове от „Сигурният пазител“ — обясни ми Съни. — Аз лично нося седемнадесетграмовия модел, окачен на ключодържателя. Има си красиво кожено калъфче и можеш да избираш между три цвята.

— Леле, три цвята!

— Трябва да го изпробваш — посъветва ме Съни. — Да си сигурна, че знаеш как да го използваш.

Излязох навън, протегнах ръка и пръснах. Вятърът смени посоката си, а аз се втурнах навътре и затръшнах вратата.

— Да, вятърът е подло нещо — мъдро отбеляза Съни. — Май ще е по-разумно да излезеш от задния вход. Можеш да минеш през стрелбището.

Последвах съвета на Съни, а когато се озовах на улицата, се затичах към колата и скочих бързо вътре, в случай че капки от „Сигурният пазител“ все още се мотаят из въздуха и чакат да нападнат нервните ми окончания. Завъртях ключа и си заповядах да не се паникьосвам от мисълта, че нося нервно паралитичен газ, който в представите ми отговаряше на бомба. Двигателят изръмжа и лампичката за маслото примигна отново. Изглеждаше ужасно червена

и настойчива. Майната й! Помислих си, че ще й се наложи доста да почака. Маслото не влизаше в първата десетка в списъка с проблемите ми.

Влях се в движението и отказах да проверя за облаци дим в огледалото за обратно виждане. Кармен живееше на няколко пресечки източно от улица „Старк“. Кварталът не бе хубав, но не бе и от най-лошите. Кооперацията беше от жълти тухли и плачеше за почистване. Четири етажа. Без асансьор. Напукани плочки в малкото фоайе на партера. Апартаментът на Кармен се намираше на втория етаж. Изпотих се здраво, докато стигна до вратата й. Жълтите полицейски ленти за местопрестъпление вече бяха свалени, но на вратата висеше катинар. На втория етаж имаше още два апартамента. Почуках и на двете врати. В първия апартамент нямаше хора. Жена от испански произход, госпожа Сантяго, около петдесетгодишна, отвори вратата на втория. Държеше бебе. Черната й коса беше прибрана на спретната опашка. Носеше син памучен пенъор и хавлиени пантофи. В тъмния апартамент гърмеше телевизор. Видях две малки главички, осветени от екрана. Представих се и й подадох визитната си картичка.

— Не знам какво повече бих могла да ви кажа — извини се тя. — Кармен живя тук съвсем кратко. Никой не я познаваше. Беше много тиха и затворена.

— Виждали ли сте я след престрелката?

— Не.

— Знаете ли къде може да е? Приятели? Роднини?

— Не я познавах. Никой не я познаваше. Казаха ми, че работела в бар „Влез“ на улица „Старк“. Все някой там трябва да я е познавал.

— Бяхте ли си у дома в нощта на престрелката?

— Да. Беше късно, а телевизорът на Кармен гърмеше. Никога не го беше пускала толкова силно. После някой потропа на вратата й. Мъж. Оказа се, че бил ченге. Предполагам, че му се е наложило да удря силно по вратата, тъй като вътре не са го чули заради шума от телевизора. После чух изстрел и се обадох в полицията. Когато се върнах до вратата, чух, че в коридора е настъпила страхотна суматоха, затова погледнах навън.

— И?

— Джон Кюзак беше там, и още няколко души от кооперацията. Ние тук се грижим един за друг. Не сме като някои от онези, които се

преструват, че не са чули нищо. Затова тук няма дрога. Никога не сме имали подобни неприятности. Джон стоеше над ченгето — не знаел, че е полицаи. Просто видял убит пред вратата на Кармен, а този човек държал пистолет.

— Какво стана после?

— Не видях хубаво — имаше прекалено много хора.

— Кармен беше ли там?

— Не я видях. Наистина имаше много хора. Всеки искаше да разбере какво е станало. Опитвах се да помогнат на мъртвеца, но нямаше смисъл. Беше си мъртъв.

— Предполага се, че в апартамента на Кармен е имало двама мъже. Видяхте ли втория?

— Мисля, че да. Никога не го бях виждала. Кльошав, тъмна коса и кожа, към тридесетгодишен. Със странно лице, сякаш са го били с тиган. Имам предвид — със сплескан нос. Сигурно заради това съм го запомнила.

— И какво направи той?

Жената сви рамене.

— Не знам. Сигурно си е тръгнал. Като Кармен.

— Дали мога да говоря с Джон Кюзак?

— Той живее в апартамент 4Б. Сигурно си е вкъщи. Безработен е.

Благодарих ѝ и се закатерих нагоре по стълбите, като се чудех какъв е този човек, който бе посмял и успял да обезоръжи Морели. Почуках на вратата на 4Б и зачаках. Почуках отново, толкова силно, че ме заболя ръката. Вратата се отвори широко и веднага получих отговор на въпроса си какъв е човекът. Джон Кюзак беше над метър и деветдесет и тежеше поне сто и двайсет килограма. Посивялата му коса бе прибрана на конска опашка, а на челото му бе татуирана гърмяща змия. В едната си ръка държеше телевизионен справочник, а в другата — кутия бира. Откъм задимения му апартамент се носеше сладникава миризма на марихуана. Реших, че е ветеран от Виетнам. От летците.

— Джон Кюзак?

Той се вторачи в мен.

— Какво има?

— Опитвам се да открия Джо Морели. Надявах, се, че ще можете да ми разкажете нещо за Кармен Санчес.

— Ченге ли сте?

— Работя за Винсънт Плъм. Той е платил гаранцията на Морели.

— Не познавах Кармен Санчес добре — каза Джон Кюзак. — Виждал съм я, разбира се. Поздравявахме се. Приятно момиче. Качвах се по стълбите, когато чух изстрела.

— Госпожа Сантяго от втория етаж ми каза, че вие сте обезоръжили Морели.

— Да. Не знаех, че е ченге. Просто видях, че е застрелял някого. И държеше пистолет. Съседите започнаха да излизат в коридора, а той ги предупреди да стоят настрана. Реших, че положението е напечено, затова го халосах с пакета с шест бири. Проснах го директно.

Пакет с бири? Едва не се изкикотих. В полицейския протокол пишеше, че Морели бил ударен с тъп предмет, но не се споменаваше нищо за бири.

— Много смело от ваша страна — отбелязах с възхищение.

Той се ухили.

— Смелостта няма нищо общо. Бях пиан като мотика.

— Знаете ли какво е станало с Кармен?

— Не. Предполагам, че е изчезнала в суматоката.

— И оттогава не сте я виждали?

— Не.

— Ами изчезналият свидетел? Госпожа Сантяго спомена, че имало някакъв тип със сплескан нос...

— Спомням си, че го видях, но нищо повече.

— Ще го познаете ли, ако го видите пак?

— Възможно е.

— Мислите ли, че някой от съседите ви може да знае нещо повече за изчезналия свидетел?

— Едълман беше единственият, който видя онзи тип добре.

— Едълман тук ли живее?

— Живееше. Прегазиха го миналата седмица. Точно пред кооперацията. Шофьорът избяга.

Стомахът ми се сви нервно.

— Мислите ли, че смъртта на Едълман е свързана с убийството на Кулеса?

— Няма начин да разберем.

Благодарих на Кюзак и бавно заслизах по стълбите, като се наслаждавах на замайването от дима, който излизаше от дома му.

Беше почти пладне и ставаше все по-горещо. Сутринта бях излязла с костюм и високи токчета, тъй като се опитвах да изглеждам като почтена дама, на която може да се има доверие. Бях оставила прозорците на колата отворени, когато паркирах пред кооперацията на Кармен, с надеждата, че някой ще открадне тая скапана браква. Никой не се бе оказал толкова глупав. Седнах зад волана и довърших кутията със смокини. Не бях научила много от съседите на Кармен, но поне никой не ме нападна, а и не паднах по стълбите.

Следващата задача в списъка ми бе апартаментът на Морели.

5.

Звъннах на Рейнджъра, тъй като бях прекалено голямо шубе, за да вляза с взлом сама. Когато спрях на паркинга, той вече ме чакаше. Беше облечен в черно. Черна тениска и черен войнишки панталон. Стоеше облегнат на лъскав черен мерцедес, който имаше достатъчно антени, за да стигне до Марс. Паркирах далеч от него, за да не би изгорелите газове от измъчената ми кола да повредят блясъка му.

— Твоя ли е тази кола? — попитах.

Да бе, сякаш някой друг би могъл да притежава подобна кола.

— Животът е снизходителен към мен — отвърна той, плъзна очи по шевито ми и се ухили. — Страхотна украса! Да не си ходила на улица „Старк“?

— Да. И ми откраднаха радиото.

— Ха-ха-ха. Много мило от твоя страна, че си подпомогнала бедните.

— Съгласна съм да ги подпомогна с цялата кола, но никой не я иска.

— Тези типове може да са смахнати, но това не означава, че са тъпи — мъдро отбеляза Рейнджъра и кимна към апартамента на Морели. — Там май няма никого, така че ще трябва да направим обиколката си без екскурзовод.

— Това незаконно ли е?

— Не, по дяволите. Ние сме законът, маце. Ловците на хора могат да правят всичко. Дори не ни трябва заповед за обиск.

Той закопча черен найлонов колан с кобур на кръста си и пъхна вътре деветмилиметровия си Глок. До него закачи белезници, а после облече широкото черно яке, което бе носил, когато се запознахме в кафенето.

— Предполагам, че Морели не си е вкъщи — каза той, — но човек никога не може да е сигурен. Винаги трябва да си подготвен.

Предположих, че и аз би трябвало да взема същите предпазни мерки, но не се виждах със стърчащ от колана пищов. А и бездруго

това щеше да е излишен жест от моя страна, тъй като Морели знаеше, че нямам кураж да го застрелям.

Качихме се, Рейнджъра почука на вратата и изчака малко. После изкрещя:

— Има ли някого?

Никой не отговори.

— А сега какво? — попитах. — Ще разбиеш вратата ли?

— В никакъв случай. Това са дивотии. Човек може да си счупи крака.

— Значи ще я отключиш с шперц? Или ще я отвориш с кредитна карта?

Рейнджъра поклати глава.

— Гледаш прекалено много телевизия.

Той извади от джоба си ключ и каза:

— Взех го от портиера, докато те чаках.

Апартаментът на Морели се състоеше от всекидневна, трапезария, свързана с кухнята, спалня и баня. Беше сравнително чист и спартански обзаведен. Малка квадратна дъбова маса, четири стола, удобно канапе, масичка за кафе и едно кресло. Във всекидневната имаше скъпа уредба, а в спалнята — малък телевизор.

Претърсихме кухнята, като се надявахме да открием бележник с адреси и телефони. Прегледахме и сметките му, струпани небрежно пред тостера.

Беше лесно да си представиш как Морели се прибира, мята ключовете си на плота в кухнята, събува си обувките и си чете пощата. Заля ме вълна от съжаление, когато осъзнах, че Джо вероятно никога вече няма да има свободата да се наслаждава на всички тези простички ритуали. Беше убил човек и с това бе сложил край и на собствения си живот. Такава ужасна загуба! Как бе могъл да направи такава дивотия? Как се бе замесил в този кошмар? Как въобще подобни неща се случват на хората?

— Няма нищо — каза Рейнджъра, после превъртя касетата в телефонния секретар на Морели.

— „Здрасти, сладурче — изгука женски глас. — Шарлийн се обажда. Звънни ми по-късно.“

— „Джоузеф Антъни Морели, майка ти е. Чуваш ли ме? Ало? Ало?“

Рейнджъра обърна машинката наопаки и преписа охранителния код и този за съобщения.

— Ако разполагаш с тези номера, можеш да получиш достъп до съобщенията му от външен телефон — обясни ми той. — По този начин може и да открием нещо.

Отидохме в спалнята, преровихме чекмеджетата, разгледахме книгите и списанията му и проучихме няколкото снимки на скрина. Бяха семейни снимки — нищо полезно. Никакви снимки на Кармен. Повечето чекмеджета бяха празни. Морели бе взел чорапите и бельото си. Лошо. Щеше да ми е интересно да разгледам бельото му.

Върнахме се в кухнята.

— Това място е чисто — каза Рейнджъра. — Тук няма да намериш нищо полезно. А и се съмнявам, че Морели ще се върне. Струва ми се, че е взел всичко, от което има нужда.

Взе една халка с ключове от кукичката на стената и я сложи в ръката ми.

— Пази ги. Няма смисъл да безпокоиш портиера, ако решиш да влезеш пак.

Заклучихме апартамента и върнахме ключа на портиера. Рейнджъра се настани в мерцедеса си, сложи си огледални очила, пусна диск с хеви метъл и излетя от паркинга като Батман.

Въздъхнах примирено и погледнах шевито. По асфалта капеше масло. Две места по-нататък новичкият яркочервен джип чероки на Морели блестеше на силното слънце. Усетих тежестта на ключовете в ръката си. Ключ от апартамента и два от кола. Реших, че няма да ми навреди да погледна по-отблизо, затова отворих вратата на черокито и надникнах вътре. Колата миришеше на ново. По таблото нямаше и прашинка, постелките бяха безукорно чисти, червената тапицерия беше гладка и подканяща. Джипът беше мощен и имаше достатъчно конски сили, за да накара всеки мъж да се гордее с него. Беше оборудван с климатик, полицейско радио, мобилен телефон и полицейски скенер. Великолепна машина. И беше на Морели. Стори ми се несправедливо един нарушител на закона да има такава страхотна кола, а аз да се тормозя със скапаното шевито.

След като вече бях отворила вратата, вероятно трябваше и да запаля двигателя. За колите не е хубаво само да си стоят на паркинга, без никой да ги кара. Всички знаят това. Поех си дълбоко дъх и

предпазливо се настаних зад волана. Нагласих седалката и огледалото за обратно виждане. После стиснах волана. Можех да пипна Морели, ако разполагах с такава кола. Бях умна. И упорита. Трябваше ми само кола. Зачудих се дали да не подкарам джипа. Сигурно щеше да му се отрази добре да обиколи квартала. А най-добре щеше да е, ако го покарах няколко дни, за да не вземе случайно да ръждяса на паркинга.

Е, добре, кого се опитвах да заблудя? Обмислях, при това съвсем сериозно, да открадна колата на Морели. Не, не да я открадна. Да я конфискувам. В крайна сметка бях ловец на престъпници и сигурно имах право да конфискувам кола, ако положението станеше напечено. Погледнах шевито. Да, положението вече си беше напечено.

Освен това кражбата на джипа на Морели си имаше и друго предимство. Бях абсолютно сигурна, че това никак няма да му хареса. А ако се ядосаше достатъчно, може би щеше да допусне глупава грешка и да се опита да си върне автомобила.

Завъртях ключа и се опитах да не обръщам внимание на факта, че сърцето ми се кани да изскочи от гърдите. Казах си, че тайната на успеха на добрия агент по залавяне на обвиняеми е да може да се възползва от момента. Ловкост. Приспособяване. Творческо мислене. Разполагах с всички необходими атрибути. Нямах да ми навреди и малко кураж.

Задишах бавно, за да се успокоя и да не катастрофирам с първата кола, която бях откраднала. В разписанието ми за днес имаше още една задача. Трябваше да посетя бар „Влез“, последното работно място на Кармен. Барът се намираше на улица „Старк“, на две пресечки от фитнеса. Зачудих се дали да не се прибера у дома и да облека нещо по-небрежно, но накрая реших да си остана костюмирана. Независимо как бях облечена, нямаше да мога да се слея с редовните посетители на бара.

Намерих си място за паркиране на половин пресечка от бара. Заклучих джипа и изминах краткото разстояние дотам само за да открия, че е затворен. На вратата висеше катинар. Прозорците бяха заковани с летви. Не бе дадено никакво обяснение. Е, не бях чак толкова разочарована. След инцидента във фитнеса, не очаквах с нетърпение да нахлуя в поредната мъжкарска крепост на улица „Старк“. Завлякох се обратно до черокито и подкарах по улицата с надеждата да зърна някъде Морели. След петата обиколка започна да

ми писва, а и бензинът намаля, затова се отказах. Отворих жабката и затърсих кредитни карти, но не открих нищо. Мамка му! Нямах бензин. Нито пари. Нито кредитни карти.

Ако исках да продължа издирването на Морели, щяха да ми трябват пари за елементарни разходи. Не можех да съществувам без цент в джоба. Вини беше единственото разрешение на проблемите ми. Щеше да му се наложи да ми даде малко пари в аванс. Спрях на светофара и разучих телефона на Морели. Включих го и номерът му просветна. Колко удобно! Помислих си, че трябва да отида докрай. Защо да се ограничавам с кражбата на джипа? Нищо не ми пречеше да му завиша и сметката за телефона. Звъннах в офиса на Вини и Кони вдигна.

— Вини там ли е? — попитах.

— Да — отговори тя. — Ще е тук цял следобед.

— Ще дойда след десетина минути. Трябва да поговоря с него.

— Хвана ли Морели?

— Не. Но конфискувах колата му.

Затворих и завих по „Съдърд“, като се опитвах да реша какъв аванс мога да измъкна от Вини. Имах нужда от пари за около две седмици, а ако исках да използвам джипа, за да заловя Морели, трябваше да инвестирам и в аларма. Не можех да наблюдавам колата по двадесет и четири часа в денонощието, а не исках Морели да се промъкне в нея докато спя, пишкам или съм на пазар.

Все още обмислях подходящата цифра, когато телефонът звънна. Стреснах се толкова, че едва не се качих на тротоара. Ама че странно усещане. Все едно те хващат да подслушваш чужд разговор или пък си седиш в клозета и внезапно стените падат. Изпитах лудешко желание да отбия от пътя и да побягна с писъци от колата.

Предпазливо вдигнах телефона до ухото си.

— Ало?

Последва кратка пауза, после женски глас каза:

— Искам да говоря с Джоузеф Морели.

Божичко! Беше мама Морели. Е, сега вече го закъсах.

— Джо не е тук в момента.

— А вие коя сте?

— Приятелка на Джо. Дава ми да карам колата му от време на време.

— Долна лъжа — каза мама Морели. — Знам с кого говоря. Със Стефани Плъм. Познавам гласа ти. Какво правиш в колата на моя Джо?

Никой не може да се държи толкова враждебно като мама Морели. Ако на телефона бе някоя обикновена майка, вероятно щях да се опитам да обясня всичко и да се извиня, но госпожа Морели ме плашеше ужасно.

— Какво? — извиках. — Не ви чувам. Какво? Какво?

И изключих телефона.

— Страхотно — промърморих под нос. — Много умно. И адски професионално. Невероятно бърза реакция.

Паркирах на „Хамилтън“ и отидох пеша до офиса на Вини. Подготвих се за сблъсък и се опитах да се окопая. Влетях през вратата, махнах на Кони и тръгнах към кабинета на Вини. Вратата беше отворена. Вини седеше зад бюрото си, наведен над фиш от конните състезания.

— Здравсти — поздравих бодро. — Как е?

— Ох, мамка му! — изхленчи Вини. — Сега пък какво?

Ето това харесвам у роднините. Толкова сме близки, мили и любезни един с друг.

— Искам аванс — обясних делово. — Имам разноски, свързани с работата.

— Аванс? Шегуваш ли се?

— Изобщо не се шегувам. Ще получа десет бона, когато ти доведе Морели. А сега искам две хиляди аванс.

— Да бе! Когато адът замръзне. И не мисли, че пак ще успееш с изнудването. Само една дума на жена ми и аз съм мъртъв. А един труп определено няма да ти осигури работа, умнице.

В това имаше логика.

— Добре де, шантажът не върши работа. Ами алчността? Дай ми два бона сега и накрая няма да си взема пълните десет процента.

— Ами ако не хванеш Морели? Мислила ли си за това?

Всъщност мислех за това всяка минута.

— Ще го хвана.

— Съжалявам, но не споделям оптимизма ти. И не забравяй, че се съгласих с идиотското ти предложение само за една седмица. Остават ти четири дни. Ако не доведеш Морели до понеделник, ще възложат случая на друг.

Кони влезе в кабинета и попита:

— Какъв е проблемът? На Стефани й трябват пари, нали? Защо не й възложиш Кларънс Сампсън?

— Кой е Кларънс Сампсън? — попитах.

— Пияница. Обикновено е тих и кротък, но от време на време върши по някоя дивотия.

— Например?

— Шофира пиян като мотика. В този случай имал нещастieto да размаже полицейска кола.

— Блъснал е патрулка?

— Не съвсем — отвърна Кони. — Опитвал се да я кара. Но влязъл в един магазин за алкохол на улица „Стейт“.

— Имаш ли снимка на този тип?

— Имам папка, дебела поне пет сантиметра, в която са събрани сума ти негови снимки от последните двайсетина години. Плащали сме му гаранцията толкова пъти, че вече знам наизуст номера на социалната му осигуровка.

Последвах Кони до бюрото й и зачаках търпеливо, докато тя ровеше из купчината папки.

— Повечето от агентите ни работят по няколко случая едновременно — обясни ми Кони. — Така е по-бързо и ефективно.

Подаде ми няколко папки и продължи:

— Това са случаите на Морти Байърс. Той ще е в болница още доста време, така че можеш да си опиташ късмета с тях. Някои са полесни. Запомни имената и адресите и ги свържи със снимките. Човек не знае кога ще му излезе късметът. Миналата седмица Анди Забоцки стоял на опашка за пържено пиле и познал един беглец — бил точно пред него. Търговец на дрога. Щяхме да загубим трийсет бона, ако Анди не го беше пипнал.

— Не знаех, че плащате гаранциите и на търговци на дрога — изсумтях недоволно. — Винаги съм смятала, че се занимавате само с дребни престъпници.

— Търговците на дрога не създават проблеми — обясни Кони. — Не обичат да напускат района си. Имат си клиенти. Правят добри пари. Дори да изчезнат, в повечето случаи се връщат.

Пъхнах папките под мишница и обещах да направя копия и да върна оригиналите. Историята с пърженото пиле ми се стори доста

обещаваща. Щом Анди Забоцки беше заловил престъпник в ресторант за бързо хранене, представете си моите възможности. Ядях такава скапана храна почти всеки ден. Дори я харесвах. Може би тази работа с ловенето на хора щеше да се получи. А след като придобиех финансова независимост, можех да се издържам като арестувам хора като Сампсън и само от време на време залавям по някого в заведенията за бързо хранене.

Изскочих на улицата. Жегата почти ме събори. Денят се бе превърнал от горещ в нажежен. Въздухът беше тежък и задушен, небето трептеше от маранята. Слънцето изгаряше кожата безмилостно. Погледнах нагоре, като заслоних очи. Очаквах да зърна озоновата дупка, ококорена над мен като око на циклоп, засипваща ме с радиоактивни лъчи или Бог знае какво. Знаех, че дупката би трябвало да е някъде над Антарктида, но ми се струваше съвсем логично, че в някой хубав ден ще се появи и над Джърси. Нашият щат произвежда формалдехид и събира боклука на Ню Йорк. Помислих си, че като нищо можем да се сдобием и с озоновата дупка.

Отключих джипа и седнах зад волана. Парите от залавянето на Сампсън нямаше да ми стигнат за почивка в Барбадос, но поне в хладилника ми щеше да има още нещо, освен мухъла. А най-важното бе, че щях да получа шанс да се справя с един престъпник. Когато Рейнджъра ме заведе в полицията, за да ми извади разрешително за оръжие, той ми обясни и процедурите по залавяне, на престъпници — но пък нищо не може да се сравни с личния опит.

Включих телефона и набрах номера на Кларънс Сампсън. Никой не вдигна. В папката нямаше вписан негов служебен телефон. В полицейския протокол бе отбелязан адресът му: улица „Лайминг“ 5077. Не познавах улицата, затова разгънах картата и открих, че Сампсън живее на две пресечки от „Старк“. Закачих снимката му на таблото на джипа и на всеки няколко секунди се вглеждах в лицата на мъжете по улицата.

Кони ми бе предложила да посетя баровете в долната част на „Старк“. В списъка ми с любими забавления прекарването в „Рейнбоу“ на ъгъла на „Старк“ и „Лайминг“ се намираше малко след отрязването на палците ми с тъп нож. Реших, че ще е полезно, пък и не толкова опасно, да си седя заключена в джипа и да наблюдавам улицата. Ако

Кларънс Сампсън беше в някой от баровете, рано или късно щеше да му се наложи да излезе.

Направих няколко обиколки, докато си намеря подходящо място на ъгъла на „Лайминг“ и „Старк“. Пред мен се разкриваше идеална гледка към „Старк“, а освен това виждах половин пресечка надолу по „Лайминг“. Благодарение на костюма, бялата ми кожа и яркочервената кола, доста се набивах в очи, но не чак толкова, колкото ако бях влязла в „Рейнбоу“. Открехнах леко прозорците и се отпуснах назад да се настаня удобно.

Едно хлапе с лакирана прическа и седем стотака в златни вериги около врата спря и се вторачи в мен. Двамата му приятели стояха наблизо.

— Здравсти, маце — ухили ми се хлапето. — Какво правиш тук?

— Чакам един човек — отговорих.

— Така ли? Готино маце като теб не трябва да чака никого.

Единият му приятел пристъпи напред, замърка сладострастно и започна да върти език към мен. Когато видя, че е привлякъл вниманието ми, облиза прозореца.

Зарових в чантата си и извадих пистолета и сълзотворния газ. Оставих ги на таблото. След това разни хора спираха и се втрещваха в мен, но не ми досаждаха.

В пет часа вече умирах от скука, а полата ми бе кошмарно измачкана. Чаках Кларънс Сампсън, но мислех за Джоузеф Морели. Той също бе някъде наблизо. Усещах го в свития си стомах. Нещо като електрически заряд с нисък волтаж пробощдаше гръбнака ми. Представих си как провеждам ареста. В най-лесния сценарий Джо въобще не ме виждаше, а аз се приближавах зад гърба му и го пръсвах с нервно паралитичния газ. И след като вече лежеше безпомощен на земята, триумфално му закопчавах белезниците.

Към шест бях направила въображаемия арест четиридесет и два пъти и бях леко замаяна. В шест и половина настроението ми сериозно започна да спада, а левият ми крак изтръпна. Протегнах се колкото се може по-добре и опитах да се успокоя с изометрия. Броях минаващите коли, повтарях си националния химн и бавно четях съставките на дъвката, която бях намерила на дъното на чантата си. В седем звъннах на информация, за да се уверя, че часовникът на Морели не изостава.

Тъкмо се ядосвах, че полът и цветът ми не ми позволяват да действам ефективно в повече от половината квартали на Трентън, когато някакъв тип, който отговаряше на описанието на Сампсън, излезе от „Рейнбоу“. Погледнах снимката на таблото, после пак мъжа. Бях деветдесет процента сигурна, че е Сампсън. Едро, отпуснато тяло, скверна малка главичка, тъмна коса и брада, бяла кожа. Приличаше на Блуто от филмчетата за Попай. Нямаше начин да не е Сампсън. Все пак колко брадати бели мъже живееха в този квартал?

Пъхнах револвера и спрея в чантата и подкарах джипа. Обиколих по две пресечки, за да се озова между Сампсън и дома му. Паркирах и изскочих от колата. Група тийнейджъри си говореха на ъгъла, а две малки момиченца играеха с куклите си на стъпалата на мизерна къща. На отсрещната страна на улицата бе изнесено канапе с липсващи възглавници. Версията на улица „Лайминг“ на люлка на терасата. Двама старци седяха на канапето, безмълвно вторачени в нищото.

Сампсън бавно се влачеше по улицата. Очевидно бе в приповдигнато от алкохола настроение. Усмивката му беше заразителна. Ухилих му се дружелюбно.

— Кларънс Сампсън?

— Да — отвърна той. — Какво искаш?

Говореше завалено. И миришеше на застояло, сякаш дрехите му бяха стояли със седмици в панера за пране.

Протегнах ръка.

— Аз съм Стефани Плъм. Представявам компанията, която е платила гаранцията ви. Пропуснали сте явяването си в съда и бихме искали да ви насрочат нова дата.

За момент той ме погледна объркано, после мозъкът му бавно преработи информацията и той отново се усмихна.

— Май наистина съм забравил.

Да, Сампсън определено не беше от хората, които би трябвало да се тревожат, че ще получат инфаркт поради постоянния стрес. Вероятно някой ден щеше да си умре от мързел.

Отвърнах на усмивката му жизнерадостно.

— Няма проблеми. Непрестанно се случва. Аз съм с кола... — Махнах към черокито. — Ако нямате нищо против, ще ви закарам до участъка, за да се погрижим за документацията.

Той отмести очи от мен към къщата си.

— Ами... не знам...

Хванах го под ръка и го побутнах напред. Лек приятелски жест, с който овчарят насочва най-тъпото си животно към стадото.

— Няма да отнеме много време — успокоих го.

Да, само около три седмици.

Излъчвах дружелюбие и чар, дори притиснах гърди към ръката му, за да му дам допълнителен стимул. Отворих му вратата на джипа и казах:

— Заповядайте.

Той се закова до вратата.

— Значи трябва само да ми определят нова дата, нали?

— Да. Точно така.

А после трябваше да кисне в килията, докато стане време за новото му явяване в съда. Но не го съжалявах. Можеше да убие някого, щом караше в пияно състояние.

Прилъгах го вътре и му закопчах предпазния колан. Изтичах до вратата си и скочих в колата. Подкарах бързо, уплашена, че тъпакът всеки момент може да се усети, че съм агент по залавяне на обвиняеми. Не можех да си представя какво щеше да стане, когато стигнем до участъка, но си казах, че ще му мисля, като му дойде времето. А ако започнеше да буйства, винаги можех да го напръскам с нервно парализиращия газ... може би.

Страховете ми се оказаха напразни. Не бях изминала и километър, когато очите му се замъглиха и той заспа, облегнат на вратата като гигантски червей. Отправих бърза молитва към Господ да не му позволява да се напикае в колата или да направи някоя друга гадост, както често се случва с пияните.

След няколко пресечки спрях пред червен светофар и го погледнах. Все още спеше. Дотук добре.

Вехт светлосин бус от другата страна на кръстовището привлече вниманието ми. Три антени. Сториха ми се твърде много за такава стара браква. Намръщих се към шофьора, като се опитвах да различа чертите му зад затъмненото стъкло. Полази ме ледена тръпка. Светна зелено и колите се раздвижиха. Бусът мина покрай мен и сърцето ми подскочи, когато видях зад волана Джо Морели — гледаше ме изненадано. Първото ми желание бе да се смаля и да стана невидима. Теоретично би трябвало да съм доволна, че все пак осъществих

някакъв контакт, но в действителност бях ужасно объркана. Бях страхотна, когато си представях как арестувам Морели. Но не изпитвах същата увереност в момента. Зад мен изскърцаха спирачки и в огледалото за обратно виждане забелязах как бусът скача на бордюра, за да направи обратен завой.

Бях очаквала, че Джо ще се втурне след мен. Но не бях очаквала да го направи толкова бързо. Вратите на джипа бяха заключени, но за всеки случай натиснах бутона отново. Спреят лежеше в скута ми. Полицейският участък беше на около километър. Зачудих се дали да не изритам Кларънс и да не се заема с Морели. Все пак той беше главната ми цел.

Обмислих набързо всички възможности, но нито една от тях не ми се стори задоволителна. Не ми се искаше Морели да се втурне към мен, докато се боря с Кларънс. А и нямах желание да просна Морели наскрел улицата. Не и в този квартал. Не можех да предвидя резултата.

Морели се намираще на пет коли разстояние от мен, когато спрях на поредния светофар. Видях как вратата на буса се отваря, как Джо скача от него и хуква към мен. Стиснах спрея и се помолих да светне зелено. Морели почти бе стигнал до мен, когато най-после потеглих и той бе принуден да се върне в буса.

Милият Кларънс още спеше. Главата му бе клюмнала, а от устата му капеше слюнка. Завих наляво по „Клинтън“ и телефонът звънна.

Обаждаше се Морели. Не беше особено щастлив.

— Какво правиш ма? — изкрещя той.

— Водя господин Сампсън в полицейския участък — отговорих спокойно. — Нямам нищо против да ни последваш. Много ще ме улесниш.

Нагъл отговор, като се има предвид, че умирах от шубе.

— Караш моята кола! — изрева Джо.

— Да. Конфискувах я.

— Какво?!

Изключих телефона преди разговорът да премине в смъртни заплахи. Бусът изчезна от погледа ми малко преди да стигна до участъка. Продължих заедно с пияния престъпник, който спеше като накърмено бебе.

Полицейският участък на Трентън е подслонен в триетажна тухлена постройка, демонстрираща практичността на общинската

архитектура. Ченгетата, които очевидно се намираха на дъното на хранителната верига, не разполагаха с много удобства. На всичкото отгоре участъкът бе заобиколен от гетото, така че ако някога там избухнеше сериозен бунт, полицаите със сигурност щяха да бъдат унищожени.

Празният парцел до участъка, ограден с телена мрежа, осигуряваше паркинг за полицейските коли и бусове, служителите и пострадалите граждани, които търсят помощ от полицията.

Мизерни тесни къщи и малки магазинчета, типични за този район, гледаха към предния вход на участъка — Морски ресторант „Джъмбо“, „Шапкарски магазин «Лидия»“, ъглова бакалия с реклами на евтина кола, магазин за мебели втора употреба, пред който бяха подредени прашни перални, и църква „Вечен подслон“.

Спрях на паркинга, включих телефона, набрах номера на дежурния и помолих да ми помогнат за предаването на заловения. Инструктираха ме да отида до задната врата, където щеше да ме чака униформен полицаи. Потеглих натам и паркирах колкото се може по-близо до вратата. Не видях никаква униформа, затова отново звъннах на дежурния. Посъветвах ме да се успокоя и да изчакам. Лесно им беше — знаеха какво правят.

След няколко минути излезе Карл Констанца Смахнатия. Навремето двамата бяхме получили заедно първото причастие.

Той се вторачи в мен изненадано.

— Стефани Плъм?

— Здравсти, Карл.

Широка усмивка озари лицето му.

— Казаха ми, че ме чакала някаква досадница.

— Сигурно става дума за мен.

— Коя е тази Спяща красавица?

— Нарушител на гаранцията си.

Карл погледна Сампсън.

— Мъртъв ли е?

— Мисля, че не.

— Вони на мърша.

Съгласих се.

— Да, можете да го поизмиете с маркуча.

Разтърсих Кларънс и изкрещях в ухото му:

— Хайде, събуди се.

Той се задави със собствените си лиги и отвори очи.

— Къде съм?

— Пред полицейския участък — отговорих. — Слизаме.

Той се вторачи в мен тъпо и продължи да седи неподвижно като торба с цимент.

— Направи нещо — помолих Констанца. — Изкарай го оттук.

Констанца хвана Кларънс за ръцете, а аз запънах крак в огромния му задник. Започнахме да бутаме и да дърпаме и сантиметър по сантиметър изкарахме грозното вонящо туловище на Сампсън на улицата.

— Точно затова станах ченге — ухили се Констанца. — Не можах да устоя на блясъка на тази професия.

Вкарахме Кларънс в участъка, закопчавме го за дървената пейка и го предадохме на дежурния. Изтичах навън и преместих черокито на паркинга, където вечно подозрителните ченгета нямаше да го помислят за крадена кола.

Когато се върнах, на Кларънс вече му бяха взели колана, връзките на обувките и личните вещи. Изглеждаше жалък и окаян. Беше първият ми успех в залавянето на престъпници и бях очаквала да съм доволна, но сега ми се видя трудно да се радвам на нечие нещастие.

Взех си разписката за предаването на обвиняемия, прекарах няколко минути в спомени с Карл Констанца и тръгнах към паркинга. Бях се надявала да си тръгна преди да се мръкне, но нощта се бе спуснала рано. Небето беше покрито с облаци. Не се виждаха звезди, нито луна. Движението из улиците бе намаляло. Казах си, че това ще ме улесни да видя дали някой ме следи, но не си повярвах. Не бях сигурна, че ще успея да забележа Морели.

Бусът не се виждаше никъде, но това не означаваше нищо. Морели вече можеше да кара друга кола. Отправих се към „Нотингам“, като не изпусках от очи огледалото за обратно виждане. Не се съмнявах, че Джо е някъде из улиците, но поне бе така любезен да не ми позволи да го видя. А това означаваше, че ме приема на сериозно поне малко. Жизнерадостна мисъл, която ме накара да започна да изготвям нов план. Съвсем прост. Прибирам се у дома, паркирам

черокито отпред, чакам в храстите със спрея в ръка и зашеметявам Морели, когато се опита да си прибере колата.

6.

Паркингът на кооперацията ми е зад нея. Мястото не е особено живописно — асфалтов правоъгълник, разделен на места за паркиране. Не бяхме толкова изискани, че всеки да си има свое собствено. Тук беше джунгла, където единствените хубави места бяха запазени за инвалидите. До входа на паркинга имаше три огромни контейнера за боклук — два за вторични суровини и един за обикновен боклук. Чудесно за околната среда, но не и за местната гледка. Видът на задния вход бе подобрен от редицата азалии, които се простираха по цялата дължина на паркинга. Изглеждаха великолепно през пролетта, когато бяха покрити с розови цветове, а през зимата, окичени с разноцветни лампички, бяха направо вълшебни. През останалата част от годината бяха все пак по-добри от нищо.

Избрах за джипа добре осветено място в средата на паркинга. Искях да видя Морели веднага щом се появи да си върне имуществото. Да не споменаваме, че това беше едно от малкото свободни места. Повечето от съседите ми бяха възрастни и не обичаха да шофират след стъмване. Към девет часа паркингът вече бе пълен, а телевизорите в апартаментите на старците гърмяха с пълна сила.

Огледах се, за да се уверя, че от Морели няма и следа. После отворих капака и свалих капачката на разпределителната кутия. Това беше една от способностите ми за оцеляване в Ню Джърси. Всеки, който е оставял колата си на паркинга на летището в Нюарк, знае как да свали капачката на разпределителя. Това е единственият начин да си сигурен, че когато се върнеш, колата ти ще е на мястото си.

Прецених, че когато джипът откаже да запали, Морели ще отвори капака, а тогава аз щях да го издебна и да го напръскам със спрея. Забързах към кооперацията и се скрих зад азалиите. Чувствах се адски умна.

Седнах на земята — постлах си вестник, за да не си съсия полата. Искаше ми се да се преоблека, но се страхувах да не изпусна Морели. Пред азалиите имаше листове талашит, но аз седях върху

мърлявата твърда земя. Вероятно щях да се чувствам уютно, ако бях дете, но сега забелязвах неща, които хлапетата обикновено не виждат. Най-вече това, че азалиите не изглеждат толкова добре отзад.

Огромнен крайслер влезе в паркинга и от него слезе белокош човек. Познавах го, но не му знаех името. Той тръгна бавно към входа. Не ми се стори уплашен, а и не изкрещя: „Помощ! В храстите се крие една луда.“

Реших, че съм отлично скрита.

Опитах се да видя часовника си в тъмнината. Десет без петнайсет. Чакането не беше в списъка ми с любими дейности за свободното време. Бях гладна, уморена и схваната от неудобното седене. Вероятно някои хора използват чакането, за да подредят мислите си, да съставят списъци с неотложни задачи или да се отдадат на приятни спомени, но за мен това бе истинско мъчение. Черна дупка. Загубено време.

В единадесет все още чаках. Бях схваната съвсем и ужасно ми се ходеше по нужда. Успях някак си да остана на мястото си още час и половина. Премислях възможностите си и изготвих нов план. И тогава заваля. Капките бяха едри и лениви. Падаха бавно върху храстите и се разпльокваха в земята, където седях. Сигурно всички гадни пълзящи твари щяха да изскочат от калта. Притиснах гръб към кооперацията и свих колене към гърдите си. С изключение на някоя заблудена капка от време на време, бях скрита от дъжда.

След няколко минути капките станаха по-дребни, но по-упорити, а вятърът смени посоката си. По мокрия асфалт се образуваха локви, които отразяваха светлините от апартаментите. Дъждът заплющя по-силно върху лъскавата червена боя на черокито.

Идеална нощ да си в леглото с книжка в ръка и да си слушаш нежния ромон на капките по прозореца и пожарната стълба. Но отвратителна нощ, когато ти се налага да седиш свит зад храстите. Поривите на вятъра насочиха дъжда към лицето ми и след нула време бях прогизнала до кости, а косата ми бе залепнала за лицето.

В един треперех и се чувствах адски нещастна, а и ужасно ми се пишкаше. В един и пет реших да нарежа плана си. Дори ако Морели се появеше, в което вече силно се съмнявах, не бях убедена, че съм в достатъчно добра форма да го заловя. А и никак не ми се искаше да ме види с такава коса.

Тъкмо се канех да се прибера, когато някаква кола влезе на паркинга, спря в другия му край и угаси фаровете. От колата слезе мъж и забързано тръгна към черокито. Не беше Джо, а пак Авантата. Подпрях глава на коленете си и затворих очи. Адски наивно от моя страна да се надявам, че Джо ще падне в капана ми. Цялата полиция беше по петите му. Не бе толкова глупав, че да се набути в подобна клопка. Цупих се наум няколко секунди, после се заклех, че следващия път ще проявя повече разум и хитрост. Трябваше да се поставя на мястото на Джо. Бих ли рискувала да дойда да си прибера колата лично? Не. Добре, ето че научих нещо. Правило номер едно: не подценявай врага. Правило номер две: мисли като престъпник.

Авантата отвори вратата на джипа и се плъзна зад волана. Завъртя ключа, но колата не реагира. Той изчака известно време и опита отново, после излезе и погледна под капака. Знаех, че няма да мине много време преди да разбере какво е станало. Не е нужно да си гений, за да забележиш, че капачката на разпределителя я няма. Авантата затръшна капака, скрита предната гума и изруга. После затича към колата си и излетя от паркинга.

Измъкнах се от сенките и закуцуках към входа. Полата ми бе залепнала за краката, а обувките ми жвакаха. Нощта бе отвратителна, но можеше да е и по-лоша — Джо например можеше да изпрати майка си да прибере колата.

Фоайето беше празно и изглеждаше още по-мрачно от обикновено. Натиснах бутона за асансьора и зачаках. От носа ми и от подгъва на полата ми се стичаше вода и образуваше малка локвичка върху сивите плочки. Два еднакви асансьора обслужваха сградата. Доколкото знаех, никой досега не бе падал с тях, нито пък бе изхвърчал от покрива, но шансовете да заседнеш между етажите бяха отлични. Обикновено използвах стълбите. Днес обаче реших да доведа мазохистичната си тъпота докрай и да се повозя на асансьора. Вратите се отвориха и влязох. Качих се до втория етаж без проблеми и се затътрих по коридора. Зарових в чантата си за ключа и тъкмо влязах в апартамента си, когато си спомних капачката на разпределителя. Бях я забравила зад азалиите. Зачудих се дали да не сляза да я взема, но бързо пропъдих тази мисъл. В никакъв случай нямаше да сляза пак долу.

Заклучих вратата и се съблякох, застанала върху малкото парче линолеум, което ми служеше за антре. Обувките ми бяха съсипани, а заглавията на вчерашните вестници бяха отпечатани върху задника на полата ми. Оставих всичко на мърлява купчина на пода и тръгнах към банята.

Пуснах водата, влязох във ваната, дръпнах завесата и подложих глава под силната струя. Утеших се, че денят не е минал чак толкова зле. Бях заловила един нарушител на закона и вече имах право да се кича с титлата „ловец на хора“. А утре сутринта щях да си прибера парите от Вини. Сапунисах се и се изплакнах. Измих си косата. После стоях дълго под душа с надеждата да облекча напрегнатите си мускули. Джо бе използвал помощта на братовчед си вече два пъти. Вероятно трябваше да започна да следя и Авантата. Проблемът беше, че не можех да съм на няколко места едновременно.

Разсея ме неясна сянка от другата страна на прозрачната завеса. Сянката се раздвижи и сърцето ми спря. В банята ми имаше човек. Застинах неподвижно, всички мисли излетяха от главата ми. После си спомних Рамирес и направо ми призля. Вероятно боксьорът бе уговорил портиера да му даде резервния ключ. Или пък бе влязъл през прозореца. А само Господ знаеше на какво бе способен Рамирес.

Бях взела чантата си в банята, но беше на шкафа, далеч от ръцете ми.

Натрапникът дръпна завесата с такава сила, че пластмасовите халки изпопадаха. Изпищях и го замерих с шампоана, после се свих до стената.

Не беше Рамирес, а Джо Морели. В едната си ръка бе стиснал завесата, а другата бе свита в юмрук. На челото му, там, където го бе фраснал шампоанът, се издуваше цицина. Изглеждаше побеснял и се уплаших, че полът ми няма да му попречи да ми разбие носа. Е, бях готова за битка. За какъв се мислеше този кретен? Най-нагло ми бе изкарал акъла, а после бе съсипал и завесата за душа.

— Какво правиш тук бе? — изкрещях. — Не си ли чувал за звънец? Как влезе?

— Беше оставила прозореца на спалнята си отворен.

— Но мрежата беше спусната.

— Мрежите не вършат работа.

— Ако си съдрал мрежата ми, ще трябва да платиш за поправката ѝ. Ами завесата на душа? Тези завеси да не растат по дърветата.

Говорех по-спокойно, но все пак с една октава по-високо от обикновено. Честно казано, въобще няхах представа какви ги дрънкам. Мислите ми препускаха лудо. Изпитвах ужасна ярост, че Морели е нахлул в дома ми, както и паника от това, че съм гола.

При подходящи обстоятелства не е лошо да си гола — когато взимаш душ, когато се любиш, когато се раждаш. Но да стоиш гола и мокра пред Джо Морели, напълно облечен, си беше направо кошмар.

Завъртях крановете и грабнах една хавлия, но Морели я издърпа от ръката ми и я хвърли на пода зад себе си.

— Дай ми кърпата — наредих му ледено.

— Не и докато не си изясним някои неща.

Като дете, Морели не подлежеше на контрол. Сега стигнах до извода, че като възрастен има малко повече самообладание. Италианският темперамент си личеше ясно в очите му, но ми се стори, че жестокостта в тях е внимателно изчислена. Джо беше издокаран в прогизнала от дъжда черна фланелка и джинси. Когато се завъртя към шкафа, видях пистолета, пъхнат отзад в колана на джинсите му.

Не ми беше трудно да си го представя как убива някого, но определено бях съгласна с Рейнджъра и Еди Газара — не можех да си представя порасналия Морели като глупав и импулсивен.

Той застана с ръце на кръста. Косата му беше мокра и се къдреше по челото и над ушите му. Устните му бяха стиснати.

— Къде е капачката на разпределителя ми?

Най-добрата защита е нападението.

— Ако не напуснеш банята ми веднага, ще пицця.

— Два през нощта е, Стефани. Всичките ти съседни спят дълбоко, оставили слуховите си апаратчета на нощните шкафчета. Пицци колкото си искаш. Никой няма да те чуе.

Реших да отстоявам правата си и му се намръщих. Положих всички усилия да изглеждам строга. Не възнамерявах да му доставя удоволствието да ме види уязвима и засрамена.

— Ще те попитам още веднъж — повтори Морели. — Къде ми е капачката на разпределителя?

— Не знам за какво говориш.

— Слушай, сладурче, ще преромя целия ти апартамент, ако трябва.

— Капачката не е у мен. Не е тук. И не съм ти сладурче.

— Ох, Господи! — изстена Джо. — Какво съм направил, за да заслужа това?

Повдигнах вежди. Морели въздъхна.

— Да — кимна той. — Знам.

Взе чантата ми от шкафа, обърна я и изсипа съдържанието ѝ на пода. Вдигна белезниците, пристъпи напред и каза:

— Дай си ръката.

— Перверзник — изсумтях презрително.

— Искат ти се.

Със светкавично движение Джо закопча едната гривна около дясната ми китка.

Дръпнах си ръката и се опитах да го ритна, но никак не ми беше лесно да маневрирам във ваната. Той избегна ритника ми и заключи другата половина на стоманената гривна за релсата на завесата. Ахнах и застинах. Не можех да повярвам на очите си.

Морели отстъпи и ме огледа внимателно. Цялата.

— Е, ще ми кажеш ли къде е капачката?

Не можех нито да проговоря, нито да закрепя. Усетих как по бузите ми се разлива червенина от срам, а гърлото ми се сви от ярост.

— Страхотно — въздъхна Морели. — Упорито мълчание. Е, що се отнася до мен, можеш да си останеш тук завинаги.

После зарови из чекмеджетата на тоалетката, изпразни кошчето за боклук и вдигна капака на казанчето на клозета. И изфуча от банята, без да ме погледне. Чух как бавно, методично и професионално претърсва апартамента ми. Тракаха прибори за хранене, затръшваха се чекмеджета, отваряха се врати на гардероби. От време на време долавях и сърдито мърморене.

Опитах се да увисна с цялата си тежест на релсата, за да я счупя, но тя беше здрава, очевидно проектирана да издържа промишлени товари.

Най-после Морели се появи отново.

— Е? — извиках рязко. — Сега какво?

Той се облегна лениво на вратата и каза:

— Дойдох да ти хвърля още един поглед. — И се вторачи в гърдите ми и се ухили. — Студено ли ти е?

Заклех се, че когато се освободя, ще го преследвам до края на света. Не ми пукаше дали е невинен, или не. Не ми пукаше и дали ще затрия остатъка от живота си с преследването. Но щях да го пипна.

— Върви по дяволите!

Усмивката му се разшири.

— Имаш късмет, че съм джентълмен. Доста хора биха се възползвали от жена в твоето положение.

— О, я стига!

Той се отдръпна от вратата.

— Е, приятно ми беше да се видим.

— Чакай! Не си тръгваш, нали?

— Налага се.

— Ами аз? Ами белезниците?

Морели се замисли за момент, после влезе в кухнята и се върна с телефона ми в ръка.

— Ще заключа вратата, когато си тръгвам, така че звънни на някой, който има ключ.

— Никой друг няма ключ!

— Сигурен съм, че все ще измислиш нещо — ухили се той. — Обади се в полицията. Или в пожарната. Звънни на шибаната кавалерия, ако искаш.

— Гола съм!

Той се усмихна, намигна ми и излезе.

Чух го как затваря и заключва вратата. Не очаквах отговор, но се почувствах задължена да го извикам. Почаках няколко минути, като съдържах дишането си и се вслушвах в тишината. Морели очевидно си беше тръгнал. Пръстите ми стиснаха телефона. Господ да е на помощ на телефонната компания, ако не бяха изпълнили обещанието си да ме включат. Изкатерих се на ръба на ваната, за да се вдигна по-близо до лявата си ръка, която бе заключена към релсата. Натиснах копчето и притиснах телефона до ухото си. Чух ясен сигнал. Почувствах такова облекчение, че едва не избухнах в сълзи.

Сега се изправих пред нов проблем. На кого да звънна? За полицията и пожарната не можеше да става и дума. Щяха да нахлуят на паркинга с виещи сирени и запалени лампи, а докато стигнеха до

вратата на апартамента ми, цял куп старци щяха да стоят в коридора по пижами, за да видят какво е предизвикало цялото това вълнение и да настояват за обяснения.

Познавах достатъчно добре особеностите на старците в кооперацията. Бяха свирепи като тигри, когато ставаше дума за паркиране, и се възбуждаха като вампири, когато се случеше някакво нещастие. Още при първия звук на сирена, който чуеха, всички залепяха нос към прозорците си.

А и никак не ми се искаше ченгетата ме видят гола и закачена за релсата на завесата.

Ако се обадох на майка ми, щеше да ми се наложи да се преместя в друг щат, тъй като никога вече нямаше да ме остави на мира. А и тя щеше да изпрати на помощ баща ми и той щеше да ме види гола. Въобще не можех да си представя как ще реагира бедният човечец, когато ме види гола и окичена с белезници.

Ако звъннех на сестра ми, тя щеше веднага да се обади на мама.

Бях готова да вися тук цял живот и да изгния в банята, но не и да повикам на помощ бившия си съпруг.

А на всичкото отгоре на онзи, който ми се притечеше на помощ, щеше да се наложи или да се покатери по противопожарната стълба, или да разбие вратата на апартамента. Сещах се само за един човек. Затворих очи и изстенах.

— Мамка му!

Трябваше да се обадя на Рейнджъра. Поех си дълбоко дъх и набрах номера му, като отправих безмълвна молитва към Господ да не съм го запомнила погрешно.

Той вдигна след първото извъняване.

— Ало?

— Рейнджър?

— Кой се обажда?

— Стефани Плъм. Имам проблем.

Последва кратка пауза. Представих си как Рейнджъра се надига в леглото си и застава нащрек.

— Какъв?

Завъртях отчаяно очи. Направо не можех да повярвам, че трябва да отговоря.

— Закачена съм с белезници за релсата на завесата на душа и ми трябва човек, който да ми ги свали.

Нова пауза. После Рейнджъра затвори. Набрах отново, като натисках бутоните с такава сила, че едва не си счупих пръста.

— Ало! — изрева раздраженият глас на Рейнджъра.

— Не затваряй! Положението е сериозно, дявол да го вземе! Затворена съм в собствената си баня! Входната врата е заключена и никой няма ключ от нея.

— Защо не се обадиш на ченгетата? Те си падат по спасяванията.

— Защото не искам да се обяснявам с тях. А на всичкото отгоре съм гола.

— Ха-ха-ха!

— Не е смешно. Морели нахлу в апартамента ми, докато се къпех, и ме заключи за релсата, това гадно копеле.

— Няма начин да не харесаш този тип — захили се Рейнджъра.

— Ще ми помогнеш ли, или не?

— Къде живееш?

— Кооперацията на ъгъла на „Сейнт Джеймс“ и „Дънуърт“. Апартамент 215. В задната част на кооперацията. Можеш да влезеш през прозореца.

Всъщност не можех да обвиня Морели, задето ме бе закопчал за релсата. Все пак бях откраднала колата му. А и разбирах, че иска да ме държи настрана, докато претърсва апартамента ми. Дори можех евентуално да му простя, че бе съсипал завесата на душа, но пък беше прекалил, когато ме остави да вися тук гола. Ако си мислеше, че това ще ме обезкуражи, много грешеше. Сега вече беше въпрос на чест. Проклетата да бях, ако не отговорех на предизвикателството. Щях да пипна Морели или да умра.

Струваше ми се, че стоя във ваната от часове, когато чух как вратата на апартамента ми се отваря и затваря. Водата бе изстинала отдавна и ми беше студено. И бях гладна. И ме болеше глава.

Рейнджъра се показа до вратата на банята. Почувствах такова облекчение, че дори не се засрамах, а казах:

— Благодаря ти, че дойде тук посред нощ.

Той се усмихна.

— Не можех да пропусна възможността да те видя гола и с белезници.

— Ключовете са някъде тук на пода.

Той ги намери, взе телефона от вкочанените ми пръсти и отключи белезниците.

— Да не би двамата с Морели да си падате по извратен секс?

— Спомняш ли си как следобед ми даде ключовете на Морели?

— Да.

— Ами аз взех колата му на заем.

— На заем?

— Всъщност я конфискувах. Нали ние сме законът и така нататък? Ти го каза.

— Да де.

— Та значи конфискувах колата му, а той разбра за това.

Рейнджъра се усмихна и ми подаде кърпа.

— Разбрал е за конфискацията?

— И никак не се зарадва. Аз пък паркирах колата тук и свалих капачката на разпределителя като предпазна мярка.

— Обзалагам се, че това вече го е вбесило.

Излязох от ваната и едва потиснах писъка си, когато видях отражението си в огледалото. Косата ми изглеждаше, сякаш ме бе ударил ток, а после някой бе изпръскал цял спрей с лак върху нея.

— Трябва да инсталирам аларма в колата на Морели, но нямам пари.

Рейнджъра се ухили.

— Аларма? Морели страхотно ще се зарадва.

После намери химикалка на пода и написа някакъв адрес върху парче тоалетна хартия.

— Знам един гараж, където ще ти предложат добра цена.

Минах покрай него, влязох в спалнята и смених кърпата с дълъг халат.

— Чух те да влизаш през вратата.

— Успях да се справя с ключалката. Реших, че не е прилично да будя портиера по това време.

Рейнджъра погледна през прозореца. По стъклата плющеше дъжд, съдраната мрежа бе увиснала над перваза.

— Правя се на Човека-паяк само в хубаво време — добави той.

— Морели ми съсипа мрежата.

— Сигурно е бързал.

— Много умно.

— Ами умен съм си — отвърна Рейнджъра.

Изпратих го до вратата. Мислех си, че и аз искам да съм умна.

Сънят ми беше дълбок и можех да откарам по този начин до ноември, ако не беше упоритото тропане по вратата. Намръщих се и погледнах часовника. Осем и тридесет и пет. Навремето обичах да имам гости. Сега изтръпвах, когато някой почукаше на вратата ми. Първата ми ужасена мисъл бе, че Рамирес се е върнал. Втората бе, че полицаите са дошли да ме приберат за кражба на кола.

Взех спрея със сълзотворен газ от нощното шкафче, навлякох си халата и се завлякох до вратата. Затворих едното си око и надникнах през шпионката. В коридора стоеше Еди Газара. Беше в униформа и държеше два плика с понички. Отворих му и задуших като куче, попаднало на следа.

— Хм — въздъхнах доволно.

— Добро утро и на теб — ухили се Газара, напъха се в тясното антре и тръгна към трапезарията. — Къде са ти мебелите?

— Подновявам обзавеждането.

— Аха.

Седнахме един срещу друг. Зачаках търпеливо, докато Еди извади две огромни пластмасови чаши с кафе от едната торба. Свалихме капачките им, разстлахме салфетки и нападнахме поничките.

Бяхме достатъчно добри приятели, за да не ни се налага да говорим, докато ядем. Първо унищожихме поничките с крем. После се нахвърлихме върху онези със сладко. След две понички Еди все още не бе забелязал косата ми и това ме накара да се запитам как ли изглеждам по принцип. Не ми беше казал нищо и за бъркотията, която Морели бе създал, докато претърсваше апартамента ми, а това пък ме накара да се замисля за домакинските си навици.

Еди изяде третата поничка бавно, като от време на време отпиваше от кафето си.

— Чух, че си заловила един тип вчера — каза той най-после.

Беше му останало само кафе. Той впери поглед в поничката ми, но аз я придърпах към моя край на масата.

— Май не искаш да си я разделим, а? — попита Газара.

— Разбира се, че не искам — отговорих категорично. — Как разбра за геройството ми?

— Клюки из съблекалнята. Напоследък доста се говори за теб. Момчетата се обзалагат кога Морели ще те изчука.

Сърцето ми прескочи и се уплаших, че очите ми ще изхвъркнат. Вторачих се в Газара, като чаках кръвното ми да спадне и си представях как разни капиляри се пръскат из цялото ми тяло.

— А как ще разберат дали съм изчукана? — процедих през зъби. — Може пък вече да ме е чукал. Може би го правим поне два пъти на ден.

— Смятат, че ще се откажеш от случая, след като те изчука. Облогът ще бъде спечелен, когато се откажеш.

— Ти участваш ли в него?

— Не. Морели те изчука още докато бяхме в гимназията. Не мисля, че вторият опит ще ти вземе акъла.

— Откъде знаеш за гимназията?

— Всички знаят.

— Господи!

Лапнах последната хапка от поничката и я прокарах с кафето.

Еди въздъхна — надеждата му да получи част от поничката се изпари.

— Братовчедка ти, кралицата на мрънкането, ме държи на диета — оплака ми се той. — За закуска получавам кафе без кофеин, половин чаша попара с обезмаслено мляко и половин грейпфрут.

— Това май не е храна за ченгета — отбелязах със съчувствие.

— Да предположим, че ме прострелят — рече Еди. — А в стомаха си имам само безкофеиново кафе и половин грейпфрут. Мислиш ли, че ще изкарам до спешното отделение?

— Да, не е като истинското кафе и поничките.

— Точно така, по дяволите!

— Но шкембето, което виси над колана ти, вероятно ще успее да спре куршумите.

Еди допи кафето си и прибра чашата в торбата.

— Нямаше да ми кажеш такова нещо, ако не ми беше ядосана заради тая работа с чукалото.

— Да, това беше жестоко — съгласих се.

Газара взе една салфетка и елегантно почисти пудрата захар от тъмносинята си риза. Реших, че това е едно от уменията, придобити в полицейската академия. После се отпусна назад и скръсти ръце пред гърдите си. Беше метър и седемдесет и пет и доста набит. Чертите му бяха славянски. Имаше светлосини очи, бяло руса коса и чип нос. Когато бяхме деца, живееше през две къщи от нас. Родителите му още си живеят там. През целия си живот бе искал да стане ченге. А сега, когато вече носеше униформа, нямаше желание да се издигне нагоре в кариерата. Шофираше патрулната кола с удоволствие и винаги се явяваше пръв на местопрестъплението. Имаше талант да успокоява хората. Всички го харесваха. Е, може би всички без жена му.

— Имам информация за теб — каза Еди. — Снощи се отбих в „Пино“ да пийна една бира и Гъс Дембровски беше там. Гъс е от ЦЧ и работи по случая на Кулеса.

— Какво е ЦЧ?

— Цивилните ченгета.

Направо подскочих.

— Каза ли ти още нещо за Морели?

— Потвърди, че Санчес била информатор. Изпусна се, че Морели имал нейна карта. Информаторите се пазят в тайна. Шефът държи всички карти в заключен шкаф. Но предполагам, че в този случай картата на Санчес е била предадена на следователите като необходима информация.

— Значи работата може да е по-сложна, отколкото изглежда. Вероятно убийството е свързано с нещо, по което Морели е работел.

— Възможно е. Също така е възможно Морели да е имал връзка със Санчес. Чух, че била млада и красива. Типична латиноамериканка.

— И все още от нея няма и следа.

— Да. Хората от отдела издирили роднините ѝ в Стейтън Айланд, но никой от тях не я е виждал.

— Вчера говорих със съседите ѝ. Оказа се, че един от наемателите, който видял свидетеля на Морели, внезапно загинал.

— Как?

— Прегазили го с кола пред кооперацията и изчезнали.

— Може да е било нещастен случай.

— И на мен ми се иска да мисля така.

Еди погледна часовника си и се надигна.

— Трябва да вървя.

— Последен въпрос — спрях го. — Познаваш ли Морели Авантата?

— Виждал съм го.

— Знаеш ли къде живее и с какво се занимава?

— Работи за здравната служба. Нещо като инспектор. Живее някъде в Хамилтън. Кони сигурно има всякакви справочници в офиса. Ако Авантата има телефон, можеш да научиш и адреса му.

— Благодаря. Благодаря ти и за поничките и кафето.

Еди спря в антрето.

— Имаш ли нужда от пари?

Поклатих глава.

— Справям се отлично.

Той ме прегърна, целуна ме по бузата и си тръгна.

Затворих вратата след него и усетих как очите ми се насълзяват. Понякога истинското приятелство ужасно ме трогва. Завлякох се обратно в трапезарията, взех торбите и салфетките и ги занесох до кошчето в кухнята. Това беше първата ми възможност да разгледам апартамента си внимателно. Морели очевидно си бе излял яда върху него и бе създал невъобразима бъркотия. Кухненските шкафове бяха отворени, а съдържанието им беше изсипано на плота и по пода. Книгите бяха извадени от библиотечката, възглавниците от единственото ми кресло бяха свалени, а спалнята бе затрупана с дрехи, извадени от чекмеджетата и гардероба. Оправих кухнята и реших, че останалата част от апартамента може да почака.

Изкъпах се и облякох черни ластични шорти и огромна бежова фланелка. Снаряжението ми на ловец на престъпници все още бе разпръснато по пода в банята. Натъпках го в черната кожена чанта и я метнах през рамо. Проверих дали всички прозорци са заключени. Това май щеше да се превърне в сутрешен и вечерен ритуал. Неприятно ми беше да живея като животно в клетка, но не исках повече неочаквани гости. Заключването на вратата ми се стори повече формалност, отколкото истинско обезопасяване, тъй като Рейнджъра я бе отворил с лекота. Разбира се, не всеки притежаваше уменията на Рейнджъра. Все пак би било разумно да добавя още едно резе към колекцията си от ключалки. Веднага щом имах възможност, щях да поговоря с портиера.

Сбогувах се с Рекс, събрах смелост, надникнах в коридора и се огледах внимателно, за да се уверя, че Рамирес го няма.

7.

Капачката на разпределителя си лежеше там, където я бях оставила, сгушена в храстите пред кооперацията. Сложих я на мястото ѝ, излязох от паркинга и подкарах към Хамилтън. Намерих си място за паркиране пред офиса на Вини и на третия опит успях да вкарам черокито в него.

Кони седеше зад бюрото си, стиснала малко огледалце, и почистваше засъхналите топчета спирала от силно начернените си мигли.

Когато ме видя, вдигна глава и попита:

— Използвала ли си някога спирали с удължител? Мисля, че ги правят от косми от плъхове.

Размахах полицейската разписка и казах гордо:

— Хванах Кларънс.

Кони се ухили и изрева:

— Браво!

— Вини тук ли е?

— Отиде на зъболекар. Мисля, че му подострят резците. — Тя се ухили, после взе разписката. — Нямаме нужда от Вини, за да оправим това. Аз ще ти напиша чек.

Надраска нещо на корицата на папката и я премести в другия край на бюрото. Извади огромна чекова книжка от средното чекмедже и ми написа чек.

— Как върви работата с Морели? Успя ли да откриеш някаква следа?

— Не точно следа, но знам, че още е в града.

— Той е страхотен тип — въздъхна Кони. — Видях го преди половин година, преди да се забърка в тази каша. Купуваше си салам в месарницата. Едва се сдържах да не забия зъби в задника му.

— Голяма хищница си била.

— Така си е. Морели обаче е страхотен мъж.

— Освен това е обвинен в убийство.

Кони пак въздъхна.

— Много жени в Трентън ще са адски нещастни, ако го приберат.

Може би беше вярно, но аз определено не бях от тези жени. След миналата нощ мисълта за Морели зад решетките предизвикваше само приятни усещания в унизеното ми и отмъстително сърце.

— Имаш ли указател? — попитах Кони.

Тя се обърна и ми посочи.

— Ей там.

— Знаеш ли нещо за Морели Авантата? — поинтересувах се, докато търсех името му в указателя.

— Знам само, че се ожени за Шърли Гало.

Единственият Морели в Хамилтън живееше на „Берген Корт“ 617. Погледнах картата над бюрото на Кони. Доколкото помнех района, това беше квартал със скромни къщи, които изглеждаха така, сякаш заслужаваха моята баня.

— Виждала ли си Шърли напоследък? — попита ме Кони. — Огромна е като кон. Сигурно е качила поне петдесет кила, откак завърши гимназия. Видях я на сватбата на Марги Манкузо. Трябваша й три сгъваеми стола, за да седне, а чантата й беше пълна с шоколадчета. Сигурно за спешни случаи... например ако някой я изпревари до картофената салата.

— Шърли Гало? Дебела? Тая кльоца?

— Неведоми са пътищата Божи — мъдро отбеляза Кони.

— Амин.

В Бърг католицизмът е удобна религия. Когато мислите ти се объркат прекалено много, Господ винаги чака някъде в сенките да му бъде прехвърлена вината.

Кони ми подаде чека, дръпна топченце аркансил от лявото си око и изхленчи:

— Ама наистина е адски трудно да си готина мадама.

Гаражът, който ми препоръча Рейнджъра, беше малък индустриален комплекс, чиято задна част граничеше с шосе 1. Комплексът се състоеше от шест циментови, подобни на бункери сгради, боядисани в жълто, но цветът бе избелял от времето и изгорелите газове от магистралата. По време на проектирането

архитектът вероятно си бе представял трева и храсти. Действителността обаче беше втвърдена кал, обсипана с фасове, пластмасови чаши и някакви бодливи плевели. Всяка от шестте сгради си имаше собствен път и паркинг.

Минах бавно покрай „Преси Ей Джей“ и „Красиви шрифтове“ и спрях пред входа на гаража на Ал.

Фасадата на сградата бе украсена с три огромни врати, но само една от тях беше отворена. В двора в задната част бяха натъпкани смачкани ръждясали коли в различни етапи на демонтаж. Последен модел леко пострадали коли бяха паркирани в малък двор, ограден с телена мрежа, увенчана с бодлива тел.

Влязох в паркинга и спрях до една черна тойота със свалени колела. На път насам се бях отбила в банката и бях депозирала чека от залавянето на Кларънс. Знаех колко пари точно мога да похарча за аларма и не възнамерявах да платя и цент повече. Най-вероятно нямаше да ми свършат работа, но питането не можеше да ми навреди.

Отворих вратата на колата и излязох в адската жега. Едва си поемах дъх, за да не погълна повече тежки метали, отколкото ми бяха необходими. Толкова близо до магистралата слънцето имаше мизерен вид, замърсяването разсейваше светлината и променяше образите. От отворения гараж се носеше ехтене на пневматичен чук.

Минах през паркинга и се намръщих срещу мрачната дупка, пълна с маслени филтри, инструменти и потенциално груби мъже, издокарани в ярко оранжеви гащеризони. Един от мъжете се затътри към мен. На главата си носеше отрязан и завързан на възел крачол от гигантски чорапогащник. Несъмнено това щеше да му спести време, ако решеше да обере някой магазин на път за вкъщи. Съобщих му, че търся Ал, а той ми отвърна, че вече съм го намерила.

— Искam да инсталирате аларма в колата ми — обясних му. — Рейнджъра каза, че ще ми предложите прилична цена.

— Откъде познавате Рейнджъра?

— Работим заедно.

— Това покрива голяма територия.

Не бях сигурна какво точно означава това, а и май не исках да знам.

— Аз съм агентка по залавяне на обвиняеми.

— Значи се нуждаете от аларма, тъй като посещавате опасни квартали?

— Всъщност откраднах една кола и се страхувам, че собственикът ѝ ще се опита да си я върне.

Очите на мъжа проблеснаха развеселено.

— Още по-добре.

Отиде до един тезгях в дъното на помещението и се върна с някакво черно пластмасово устройство.

— Това е истинско произведение на изкуството — обясни ми той. — Задейства се от въздушното налягане. Всеки път, когато настъпи промяна във въздушното налягане, например от счупен прозорец или отворена врата, тая джаджа направо ти пука тъпанчетата.

Подаде ми джаджата и продължи:

— Натискате това копче, за да го настроите. Има двадесет секунди изчакване, преди да се задейства — достатъчно време, за да излезете и да затворите вратата. А когато я отваряте, пак има двадесет секунди изчакване, за да имате възможност да изключите алармата.

— А как го изключвам, след като алармата е задействана?

— С ключ — отговори той и пусна едно лъскаво ключенце. И не забравяй ключа в колата. Тогава джаджата не върши работа.

— По-малка е, отколкото очаквах.

— Обаче е мощна. И освен това е евтина, защото е лесна за инсталиране. Просто трябва да я завинтим на таблото.

— Колко евтина?

— Шейсет долара.

— Взимам я.

Той извади отвертка от задния си джоб.

— Къде я искате?

— На ей онзи джип чероки, червения. Искам да я инсталирате на незабележимо място. Нямам желание да съсипвам таблото.

След минута шофирах към улица „Старк“. Бях адски доволна от себе си. Разполагах с аларма, която не само бе на разумна цена, но и можеше да бъде свалена лесно, когато дойдеше време да я инсталирам в колата, която възнамерявах да си купя, след като получа парите от залавянето на Джо Морели. Спрях и си купих кисело мляко с ванилия и портокалов сок за обяд. Пиех, шофирах и сърбах и се кефех на

удобствата и климатика в джипа. Имах си аларма. Имах си спрей. Имах си кисело мляко. Какво повече може да иска човек?

Паркирах точно срещу фитнеса, изгълтах остатъка от портокаловия сок, настроих алармата, взех си чантата и снимките от папката на Морели и заключих колата. Размахвах червено пред бика. Единственото по-нагло, което бих могла да направя, бе да залепя на предното стъкло надпис „Ето я! Ела си я вземи!“.

Поради следобедната жега улицата не беше много оживена. На ъгъла стояха две проститутки. Имаха вид на жени, които чакат автобус, но по „Старк“ не минаваха автобуси. Просто си стояха на ъгъла, очевидно отегчени и отвратени, вероятно защото никой не искаше да се позабавлява с тях по това време на деня. Носеха евтини пластмасови сандали, ластични потници и тесни шорти. Косите им бяха подстригани късо и изправени с гел, така че приличаха на четината на глиган. Не знаех как точно проститутките определят цената си, но ако мъжете плащаха за тях на килограм, тези двете сигурно изкарваха добри пари.

Когато се приближих към тях, те се настроиха за битка. Ръце на кръста. Широко ококорени очи. Издадени напред долни устни.

— Ей! — извика една от хубавиците. — Какво правиш тук? Това си е нашият ъгъл.

Май нямаше голяма разлика между външния вид на мацетата от Бърг и проститутките.

— Търся един приятел. Джо Морели — обясних им и им показах снимката му. — Виждали ли сте го?

— За какво го търсиш?

— По личен въпрос.

— Да бе.

— Познавате ли го?

Жената се размърда, което не беше лесна задача при нейните килограми.

— Може би.

— Всъщност сме повече от приятели.

— Колко повече?

— Бременна съм от това копеле.

— Не ми приличаш на бременна.

— Дай ми още един месец и ще видиш.

— Има си начини да се оправиш.

— Да — съгласих се. — И първият е да намеря Морели. Знаете ли къде е?

— Не.

— А познавате ли една жена Кармен Санчес? Работила е във „Влез“.

— И от нея ли си бременна?

— Морели може да е при нея.

— Кармен изчезна — каза другата проститутка. — Често се случва. Професионален риск.

— Би ли ми обяснила по-точно?

— Бе трябваше да си затваря устата — намеси се първата. — Обаче не щя. Виж, ние не знаем нищо за тези гадости. И нямаме време да киснем тук и да си бъбрим с теб. Трябва да работим.

Огледах улицата и в двете посоки. Не видях никакви потенциални клиенти, затова реших, че мадамите просто искат да ме отпратят. Попитах ги за имената им и научих, че се казват Лула и Джаки. Дадох визитни картички и на двете и им казах, че ще съм им адски благодарна да ми звъннат, ако видят Морели или Санчес. Искаше ми се да ги разпитам и за изчезналия свидетел, но как можех да задам въпроса: „Извинете, не сте ли виждали човек с мутра, ударена с тиган?“

След това тръгнах от врата на врата. Говорих с насядалите по стъпалата на къщите хора, разпитвах собствениците на магазини. Към четири само изгорелият ми от слънцето нос свидетелстваше за усилията ми. Бях започнала от северната част на улица „Старк“ и бях изминала две пресечки на запад. После бавно тръгнах назад. Минах покрай гаража и фитнеса. Подминах и баровете. Може и да бяха добри източници на информация, но ми се сториха опасни и над моите възможности. Е, може пък и да бях прекалено предпазлива. Вероятно баровете бяха пълни с приятни и възпитани хора, които въобще не се интересуваха от мен. Но в действителност не бях свикнала да съм малцинство и се чувствах като негър, надничащ под полите на белите жени в снобските предградия на Бирмингам.

Справих се с южната част на следващите две и половина пресечки и тръгнах на север. Повечето сгради тук бяха жилищни и

пред тях имаше още повече хора, така че ми се наложи да вървя към колата доста бавно.

За щастие черокито все още беше до бордюра. За нещастие обаче Морели не се виждаше никъде. Внимавах да не погледна към прозорците на фитнеса. Ако Рамирес ме наблюдаваше, предпочитах да не го виждам. Бях прибрала косата си на опашка, изкривена на едната страна, и тилът ме сърбеше. Сигурно беше изгорял. Не бях от съвестните потребители на предпазващи лосиони. Разчитах, че замърсяването ще послужи като филтър за канцерогенните лъчи.

Някаква жена забърза през улицата към мен. Беше набита и облечена консервативно, черната ѝ коса бе прибрана в малък кок.

— Извинете — каза тя. — Вие ли сте Стефани Плъм?

— Да.

— Господин Алфа би искал да поговори с вас — каза тя. — Офисът му е ей там, отсреща.

Не познавах никакъв Алфа, а и нямах желание да се мотая близо до Бенито Рамирес, но жената излъчваше католическа почтеност, затова рискувах и я последвах. Влязохме в сградата до фитнеса. Беше типичната за улица „Старк“ грозна къща. Тясна, три етажа, мърляв вход, немити прозорци. Забързахме по стълбите към горния етаж. Видях три врати. Едната беше леко открехната и отвътре лъхаше хлад от климатик.

— Заповядайте — каза жената и ме въведе в претъпкана чакалня, обзаведена с огромно канапе, тапицирано в зелена кожа, и гигантско бюро.

Върху вехта масичка лежаха орфани спортни списания, снимки на боксьори покриваха стените, които плачеха за боя.

После жената отвори вътрешния кабинет — и затвори вратата зад мен.

Кабинетът приличаше много на чакалнята, само дето си имаше и два прозореца, които гледаха към улицата. Когато влязох, мъжът зад бюрото се изправи. Беше облечен в панталон с басти и риза с къси ръкави. Лицето му беше набръчкано и украсено с двойна гуша. Мускулите по набитото му тяло все още си личаха, но възрастта бе добавила солидни паласки на кръста му и сребристи кичури в зализаната му назад черна коса. Прецених, че е над петдесетте и че животът не го е глезил много.

Той ми подаде ръка и каза:

— Джими Алфа. Аз съм мениджърът на Бенито Рамирес.

Кимнах. Не знаех какво да отговоря. Първата ми реакция бе да изпищя, но това ми се стори прекалено непрофесионално.

Той ми посочи сгъваемия стол, поставен до бюрото.

— Разбрах, че сте в квартала, и реших да се възползвам от възможността да ви се извиня. Знам какво е станало в залата между вас и Бенито. Опитах се да ви се обадя, но телефонът ви бе изключен.

Извинението му ме изпълни с гняв.

— Рамирес се държа отвратително!

Алфа изглеждаше наистина притеснен.

— Никога не съм смятал, че ще имам подобни проблеми — каза той. — Искях само да стана мениджър на най-добрия боксьор. Е, станах — и започна да ме мъчи язвата.

Извади някакво гигантско шише лекарство от чекмеджето на бюрото и продължи:

— Виждате ли това? Купувам тази гадост с килограми.

Отвъртя капачката и отпи щедра глътка. Притисна стомаха си с юмрук и въздъхна.

— Извинете ме. Наистина ужасно съжалявам за случилото се в залата.

— Няма защо да се извинявате. Проблемът не е ваш.

— За съжаление наистина е мой — възрази той, прибра шишето в чекмеджето и се наведе напред, като опря ръце на бюрото. — Вие работите за Вини.

— Да.

— Познавам го отдавна. Вини е интересен тип.

И се усмихна. Реших, че сигурно е чувал историята за патката.

Той се стегна и впери очи в пръстите си.

— Понякога не знам какво да правя с Бенито. Не е лошо хлапе. Просто не е наясно с много неща. Разбира само от бокс. Успехът за човек с произхода на Бенито е труден.

Погледна ме внимателно, за да види дали съм се вързала на думите му. Изсумтях презрително и той забеляза отвращението ми и бързо продължи:

— Не го извинявам. — Говореше огорчено. — Бенито върши нередни неща. Напоследък обаче нямам никакво влияние върху него.

Самочувствието му е невероятно, а и се обгражда с кретени, които имат мозък само в боксовите си ръкавици.

— Залата беше пълна с яки мъже, които не направиха опит да ми помогнат.

— Говорих с тях по въпроса. Навремето всички зачитаха жените, но вече никой не уважава нищо. Убийства, дрога...

Той замълча и потъна в собствените си мисли.

Припомних си думите на Морели за Рамирес и предишните му обвинения в изнасилване. Алфа или си криеше главата в пясъка, или чистеше курешките на гъската, която му снасяше златни яйца. Реших да заложа на теорията с пясъка.

Вторахих се в него безмълвно. Чувствах се прекалено изолирана в мизерния кабинет, за да излея мислите си, а и бях прекалено вбесена, за да промърморя нещо учтиво.

— Ако Бенито ви обезпокои отново, веднага ме уведомете — каза Алфа. — Не обичам такива неща.

— Той дойде в апартамента онзи ден и се опита да влезе. Държа се гадно и изцапа вратата ми. Ако това се случи пак, ще подам оплакване в полицията.

Алфа се разтрепери.

— Никой не ми е казвал за това. Не е наранил никого, нали?

— Не.

Той извади визитна картичка от чекмеджето си, надраска нещо на нея и каза:

— Това е домашният ми телефон. Ако пак имате проблеми, веднага ми звъннете. Ако Бенито е повредил вратата ви, ще ви я платя.

— Вратата е наред. Просто го дръжте далеч от мен.

Алфа стисна устни и кимна.

— Предполагам, че не знаете нищо за Кармен Санчес — казах без много да се надявам на положителен отговор.

— Само онова, което прочетох във вестника.

Завих наляво по улица „Стейт“ и се влях в натовареното движение. Светна зелено и всички се втурнахме напред. Имах достатъчно пари, за да си купя малко продукти, затова подминах кооперацията си и се отправих към супермаркета.

Докато чаках на опашката пред касата, се сетих, че Морели също трябва да се снабдява с храна отнякъде или от някого. Дали не пазаруваше в супермаркета, издокаран с фалшиви мустаци и очила с прикрепен към тях червен нос? И къде всъщност живееше? Може би спеше в синия бус. Бях решила, че се е освободил от него след срещата ни, но може и да грешах. Вероятно бусът му бе удобен, а и сигурно бе пълен с консерви. Помислих си, че вътре може да има и оборудване за наблюдения. Морели бе шпионирал Рамирес от отсрещната страна на улицата, така че сигурно го бе и подслушвал.

Не бях видяла буса на улица „Старк“. Не го търсех активно, но пък нямаше да пропусна да го видя. Не знаех много за електронните наблюдения, но бях наясно, че наблюдаващият трябва да е близо до мишената си. Това бе нещо, върху което трябваше да се замисля. Вероятно щях да успея да открия Морели, ако започнех да търся буса му.

Бях принудена да паркирам в задната част на паркинга. Направих го, но промърморих няколко не особено любезни думи за старците, които винаги заемаха най-добрите места. Стисках по три найлонови плика с покупки във всяка ръка — плюс торбичка с шест бири. Затворих вратата на черокито с крак. Усетих как ръцете ми се разтягат от тежестта на пликовете, които ме удряха по колената, докато вървах. Сетих се за някакъв стар виц, в който ставаше дума за слонски тестиси.

Качих се в асансьора, затътрих се по коридора и оставих торбите на пода, за да намеря ключа си. Отворих вратата, запалих лампата, завлякох покупките в кухнята и се върнах да заключа. Разопаковах багажа, като разделях съвестно нещата за хладилника от онези за шкафовете. Беше много приятно, че отново си имам запас от храна. То си е семейна обремененост. Домакините в Бърг са винаги готови за бедствия и трупат в килерите си рула тоалетна хартия и консерви с царевица и грах, в случай че снежната буря отпреди сто години се повтори.

Дори Рекс се развълнува от оживената ми дейност и ме загледа внимателно от клетката си, притиснал розовите си крачета към стъклото.

— Идват по-добри дни, Рекс — съобщих му гордо и му подадох резенче ябълка. — Вече ще имаме ябълки и броколи на корем.

Бях си купила карта на града от супермаркета и я проснах на масата, докато вечерях. Утре щях да проведа методично издирване на синия бус. Щях да проверя района около фитнеса, а и също и домашния адрес на Рамирес. Извадих телефонния указател и отворих на „Р“. Бяха вписани двадесет и трима Рамирес. Инициалите на трима от тях бяха „Б“. Имаше и двама Бенитовци. Набрах първия номер. На четвъртото позвъняване отговори жена. Някъде зад нея се чуваше плач на бебе.

— Търся Бенито Рамирес, боксьора — казах възпитано.

Отговорът бе на испански и не прозвуча дружелюбно. Извиних се за безпокойството и затворих. Вторият Бенито отговори лично, но със сигурност не беше онзи Рамирес, когото търсех. Трите „Б“ също се оказаха задънена улица. Стори ми се излишно да проверявам и останалите осемнадесет номера. Бях отчасти облекчена, че не успях да го открия. Не знаех какво щях да му кажа. Предполагам, че нищо. Търсех адреса му, но нямах никакво желание за разговор. А и истината е, че самата мисъл за Рамирес ме вледеняваше. Можех да изчакам пред фитнеса и да проследя Рамирес, когато си тръгне, но огромното червено чероки не беше невидимо. Може би Еди щеше да успее да ми помогне. Ченгетата си имат начини да откриват адреси. Познавах ли още някой, който да има достъп до адреси? Мерилин Труро работеше в отдела за регистрация на превозни средства. Ако имах номера на колата му, тя вероятно можеше да ме снабди с адреса му. Или пък можех да звънна във фитнеса... Не, това щеше да е прекалено лесно.

Какво пък, по дяволите? Да се пробваме. Бях съдрала страницата с рекламата на фитнеса, затова сега звъннах на информация. Благодарих на операторката и набрах номера. Излъгах мъжа, който вдигна телефона, че имам среща с Бенито, но съм изгубила адреса му.

— Няма проблеми — успокой ме той. — Улица „Полк“, номер 320. Не знам номера на апартамента, но е на втория етаж в дъното на коридора. Няма начин да го пропуснете.

— Благодаря — отговорих любезно. — Направихте ми голяма услуга.

Бутнах телефона на края на масата и разгърнах картата, за да открия улица „Полк“. Видях, че е на три пресечки от фитнеса и е успоредна на „Старк“. Отбелязах си адреса с жълт маркер. Вече разполагах с две места, където да търся буса. Щях да паркирам и да

отида пеша, ако се налагаше, за да огледам задните улички и гаражите. Щях да се заема с това рано сутринта, а ако не постигнеш успех, щях да се върна към папката с бегълци от закона, която ми бе дала Кони, и да се опитам да си изкарам парите за наема, като заловя няколко от тези нещастници.

Проверих прозорците, за да се уверя, че са заключени, после спуснах завесите. Искях да си взема душ и да си легна рано и нямах желание да бъда изненадана от неочаквани гости.

Разтребих апартамента, като се опитах да не обръщам внимание на празните места, където преди стояха уредите ми, както и на дупките в мокета във всекидневната, оставени от бившите ми мебели. Десетте бона от залавянето на Морели щяха да ми помогнат да се върна към нормалния си живот, но не можеха да решат проблемите ми завинаги. Вероятно трябваше да продължа да кандидатствам за работа някъде.

Кого залъгвах? Вече бях подала молби за всички свободни места в моята област.

Можех да си остана агентка по залавяне на обвиняеми, но в най-добрия случай това бе рискована работа. А в най-лошия... дори не ми се искаше да мисля. Трябваше да свикна не само с мисълта, че ще бъда заплашвана, мразена и вероятно бита или, да не дава Господ, убита, но и щеше да ми се наложи да инвестирам в трениране на бойни изкуства и да науча някои полицейски техники за залавяне на престъпници. Не исках да се превръщам в Терминатора, но и не желаех да продължавам да действам в сегашната си роля на Елмър от „Бъгс Бъни“. Ех, ако все още имах телевизор, можех да гледам повторенията на стари полицейски сериали.

Спомних си плана си за инсталирането на ново резе и реших да посетя Дилън Рудик, портиера. С Дилън сме приятели, тъй като сме единствените хора в кооперацията, които не си падат по диетите. Дилън си мърда устните, когато четете комикси, но с инструмент в ръка е истински гений. Живее в мазето на сградата, в застлано с мокет помещение, което никога не вижда дневна светлина. Чува се непрестанната серенада на бойлери и котли и свиренето на вода в тръбите. Дилън твърди, че това му харесвало. Представял си, че слуша океана.

— Здравсти, Дилън — поздравих го жизнерадостно, когато отвори вратата. — Как е?

— Горе-долу. Какво има?

— Тревожи ме престъпността, Дилън. Реших, че няма да е лошо да сложа още едно резе на вратата.

— Браво — каза той. — Човек трябва да е предпазлив. Всъщност днеска сложих резе и на госпожа Лугер. Уплашила се, понеже онзи ден някакъв огромен тип крещял късно през нощта в коридора. Направо ѝ изкара акъла. Или поне онова, което е останало от него. Ти чу ли нещо? Госпожа Лугер е само през две врати от теб.

Устоях на желанието да преглътна тежко. Знаех името на огромния тип.

— Ще сложа резето утре — обеща ми Дилън. — Междувременно какво ще кажеш за една бира?

— Идеално.

Дилън ми връчи шише и кутия с фъстъци, увеличи звука на телевизора и се тръшнахме на канапето.

Бях си навила будилника за осем, но се събудих още в седем. Нямах търпение да открия буса. Взех си душ и прекарах известно време в грижи за косата си — изсуших я със сешоар и добавих малко гел и лак. Когато приключих, приличах на Шер в един от лошите ѝ дни. Все пак не е лошо да приличаш на Шер дори и в лошите ѝ дни. Беше ми останал само един чифт чисти ластични шорти. Навлякох спортен сутиен, който служеше и за потник, после нахлузих огромна лилава тениска. Завързах си баскетболните маратонки, навих белите чорапи и се почувствах страхотна.

За закуска си приготвих овесени ядки. След като бяха добри за рекламния тигър Тони, значи бяха достатъчно добри и за мен. Изгълтах таблетка мултивитамины, измих си зъбите, сложих си златните халки на ушите, сложих си и виненочервено червило и излязох.

Цикадите отправяха ранни предупреждения за поредния горещ ден, а асфалтът блестеше от остатъците от сутрешна роса. Изфучах бързо от паркинга и се влях в натовареното движение по „Сейнт Джеймс“. Бях проснала картата на седалката до себе си, плюс стенографски бележник, който използвах за телефони, адреси и различна информация, свързана с работата.

Кооперацията на Рамирес се намираше в средата на улицата. Самоличността ѝ се губеше сред същите като нея четириетажни сгради, построени за бедната работническа класа. Вероятно в миналото тук се бяха помещавали имигранти — ирландци, италианци и поляци, които бяха пристигнали да работят във фабриките в Трентън. Трудно бе да се каже кой живее тук сега. По площадките не седяха старци, на тротоара не играеха деца. Две китайки на средна възраст стояха на автобусната спирка с безизразни лица, притиснали чантите си към гърдите. Не се виждаше никакъв бус, нито пък място, където да скриеш такъв. Нямаше гаражи, нито задни алеи. Ако Морели държеше Рамирес под око, сигурно го правеше от някой съседен апартамент.

Подкарах към ъгъла и намерих тесен черен път. И тук обаче нямаше гаражи. В задната част на кооперацията на Рамирес имаше малко асфалтирано парче, разделено на шест места за паркиране. Колите бяха само четири. Три веhti бракми и сребристо порше с регистрационен номер, на който със златни букви пишеше „Шампиона“. В нито една от колите нямаше човек.

На отсрещната страна на черния път се издигаха още няколко грозни сгради. Мястото беше идеално за Морели, ако искаше да наблюдава или подслушва Рамирес, но нямаше и следа от него.

Заобиколих кооперациите и продължих да проучвам методично района. Бусът не се появи.

Отправих се към улица „Старк“ и повторих процедурата по издирване на буса. Тук имаше задни алеи и гаражи, затова паркирах черокито и тръгнах пеша. Към дванадесет и половина вече бях проверила достатъчно мизерни миризливи гаражи, за да ми стигне за цял живот. Ако кръстосах очи, можех да видя как носят ми се бели. Косата ми бе залепнала за мокрия от пот врат, а дясното рамо ме болеше от тежестта на претъпканата чанта.

Докато стигна обратно до черокито, имах чувството, че краката ми горят. Облегнах се на джипа и проверих дали подметките ми не са се подпалили. Малко по-нагоре по улицата видях Лула и Джаки — стояха на любимия си ъгъл. Реших, че няма да ми навреди отново да си поговоря с тях.

— Още ли търсиш Морели? — попита ме Лула.

Вдигнах слънчевите си очила на главата.

— Виждали ли сте го?

— Не. Не сме и чували нищо за него. Скатал се е някъде.

— Ами бусът му?

— Не знам нищо за никакъв бус. Напоследък Морели шофираше новичко чероки в червено и златисто... същото като това, дето го караш ти — рече Лула и се ококори. — Мамка му! Това е колата на Морели, нали?

— Взех я на заем.

Лула се ухили широко.

— Сладурче, да не искаш да кажеш, че си свила возилото на Морели? Момиченце, той ще ти срита кльошавия бял задник за това.

— Преди няколко дни го видях да шофира светло син бус, от който стърчаха безброй антени — обясних на момичетата. — Да сте виждали нещо такова наоколо?

— Не сме виждали абсолютно нищо — отговори Джаки.

Обърнах се към Лула.

— Ами ти, Лула? Виждала ли си синия бус?

— Първо ми кажи истината — отвърна тя. — Наистина ли си бременна?

— Не, но можеше и да съм. Преди четиринадесет години.

— Какво става тогава? Какво искаш от Морели?

— Работя за човека, който му е платил гаранцията. Морели не се е явил в съда и трябва да го отведе там.

— Така ли? Има ли мангизи в тази работа?

— Десет процента от гаранцията.

— И аз бих могла да се занимавам с това — отсече Лула. — Май трябва да си сменя професията.

— Май трябва да спреш да дрънкаш и да се направиш, че търсиш клиенти, преди старецът ти да те пречука от бой — обади се Джаки.

Подкарах обратно към къщи, хапнах още малко овесени ядки и звъннах на майка ми.

— Направих огромна тенджера сарми — съобщи ми тя. — Трябва да дойдеш за вечеря.

— Звучи добре, но трябва да свърша някои неща.

— Какво например? Какво е толкова важно, че не можеш да отделиш време да хапнеш няколко вкусни сармички?

— Работа.

— Каква работа? Още ли се опитваш да намериш момчето на Морели?

— Да.

— Трябва да си намериш друга работа. На витрината на фризьорския салон на Клара има обява, че търсят момиче, което да мие косите на клиентките.

Чух крясъците на баба Мазур някъде в далечината.

— А, да — сети се майка ми. — Тази сутрин се обади онзи боксьор, когото ходи да търсиш. Бенито Рамирес. Баща ти беше много развълнуван. Толкова приятен млад човек. Чудесно възпитан. Много учтив.

— Какво искаше?

— Каза, че се опитвал да се свърже с теб, но телефонът ти бил изключен. Успокоих го, че вече работи.

Изпитах желание да си фрасна главата в стената.

— Бенито Рамирес е гаден червей. Ако се обади отново, не говори с него.

— Беше много учтив по телефона.

Да, най-учтивият убиец и изнасилвач в Трентън. И сега знаеше, че може да ми се обади по телефона.

8.

Кооперацията ми е строена преди епохата на пералните помещения, а сегашният собственик не се чувстваше задължен да добави никакви удобства. Най-близката обществена пералня, „Супер чисто“, се намираше на около километър по „Хамилтън“. Разстоянието не беше прекалено голямо, но все пак си бе досадна работа.

Пъхнах папката на Кони в чантата си, изритах панера с прането в коридора, заключих вратата, вдигнах го и забързах към колата.

„Супер чисто“ беше доста добра за обществена пералня. Имаше малък паркинг встрани от сградата и ресторантче, където човек можеше да си поръча вкусен сандвич с пилешка салата, ако има пари в брой. За съжаление, аз не бях от хората с пари, затова си напъхах прането в една от машините, добавих прах и няколко монети и се настаних удобно, за да разгледам папките.

Лони Дод беше най-отгоре и май беше най-лесният за залавяне. Двадесет и две годишен, жител на Хамилтън. Беше обвинен в кражба на кола. При това му беше за първи път. Използвах обществения телефон в пералнята, за да звънна на Кони, която потвърди, че Дод още не е заловен.

— Вероятно е в гаража си и сменя маслото на колата — обясни ми тя. — Често се случват такива неща. Мъжка му работа. Сигурно си е казал: „Никой няма право да ме тормози. Само откраднах няколко коли. Какво толкова, мамка му?“ И затова не се е явил на делото.

Благодарих на Кони за помощта и се върнах на стола си. Веднага щом приключех с прането, щях да се понеса към дома на Дод и да видя дали няма да го открия там.

Прибрах папките и прехвърлих прането в сушилнята. Седнах и се загледах навън през огромния прозорец. В същия момент синият бус мина покрай мен. Толкова се стреснах, че замръзнах с увиснало чене, ококорени очи и тъп поглед. Реакцията ми не беше особено подходяща за ловец на хора. Бусът изчезна по улицата и видях как стоповете му проблясват в далечината. Морели очевидно бе спрял на светофара.

Сега вече се задвижих. Всъщност направо полетях — краката ми въобще не докосваха тротоара. Изхвърчах от паркинга със свирене на гуми. Стигнах до ъгъла и алармата запищя. В бързината бях забравила да набера кода.

Шумът беше оглушителен. Ключът висеше на ключодържателя ми, който пък бе прикрепен към ключа за запалването. Настъпих бясно спирачката и спрях по средата на пътя. Чак след това погледнах в огледалото за обратно виждане и облекчено открих, че зад мен няма никакви коли. Изключих алармата и отново поех напред.

Между мен и Морели имаше няколко коли. Той зави надясно, а аз здраво стиснах волана и продължих бавно напред, като ругаех цветистото наум, придвижвайки се към кръстовището. Докато успея да завия, Морели вече беше изчезнал. Започнах да обикалям из околните улици. Бях готова да се откажа, когато забелязах буса паркиран зад деликатесния магазин на Мани.

Спах до входа на паркинга и се вторачих в буса. Зачудих се какво би трябвало да предприема. Нямаше начин да се уверя дали Морели е зад волана. Можеше да се е проснал отзад и да дреме или пък бе в магазина на Мани и си поръчваше сандвич с филе. Вероятно трябваше да паркирам и да проверя. Ако се окажеше, че не е в буса, щях да се скрия зад една от колите и да го напръскам със спрея, когато излезеше от магазина.

Намерих си място в задната част на паркинга, на около четири коли разстояние от буса, и угасих двигателя. Тъкмо протягах ръка към чантата, когато вратата ми рязко се отвори и една силна ръка ме извлече иззад волана. Политнах тромаво и се фраснах в гърдите на Морели.

— Мен ли търсиш? — попита ме той.

— Предай се — посъветвах го приятелски. — Аз никога няма да се откажа от целта си.

Той стисна устни.

— Вярвам ти. Защо просто да не опитаме следното: аз ще се просна на земята, а ти ще ме прегaziш няколко пъти със собствената ми кола... в името на старото време. Ще ти хареса ли? Вероятно ще си получиш парите независимо дали съм жив, или мъртъв.

— Няма защо да се заяждаш. Трябва да си свърша работата. Нищо лично.

— Нищо лично? Досаждаш на майка ми, крадеш колата ми, а сега разправяш на хората, че си бременна от мен! Според мен забременяването е нещо доста лично! Господи, не е ли достатъчно, че съм обвинен в убийство? Какво всъщност си ти? Агентка на дявола?

— Май си прекалено напрегнат.

— Вече не. Примирен съм. Всеки си носи кръста... а ти си моят кръст. Предавам се. Вземи колата. Вече не ми пука. Само ще те помоля да не катастрофираш прекалено често и да ѝ смениш маслото, когато светне лампичката. — Морели въздъхна и огледа вътрешността на джипа. — Не си звъняла по телефона, нали?

— Не, разбира се.

— Обажданията са адски скъпи.

— Не се тревожи.

— Мамка му! — изруга той. — Животът ми е пълна гадост.

— Вероятно е така само на този етап.

Изражението му омекна.

— Харесва ми тоалетът ти — усмихна се той, дръпна тениската ми и огледа черния спортен сутиен. — Много секси.

Заля ме гореща вълна. Казах си, че е от гняв, но подозирах, че е по-скоро от паниката, предизвикана от силното ми желание. Ударих го по ръката.

— Не ме пипай!

— Какво толкова, по дяволите? Нали си бременна от мен, забрави ли? Още една малка интимност не би трябвало да те притеснява.

Той се наведе към мен и добави:

— И червилото ти ми харесва. Виненочервено. Адски съблазнително.

И ме целуна.

Знам, че трябваше да го сритам в чатала, но целувката беше прекрасна. Джо Морели все още целуваше великолепно. Целувката започна бавно и нежно, после стана страстна и гореща. Той се отдръпна и се усмихна, а аз загорях, че съм измамена.

— Пипнах те — ухили се Морели.

— Задник!

Той протегна ръка и дръпна ключовете от волана.

— Не искам да ме следиш.

— Въобще не би ми минало през ума.

— Добре де, но аз все пак ще те забавя — каза той, отиде до контейнера за боклук зад деликатесния магазин и метна ключовете вътре. — Наслука! — Ухили се и тръгна към буса. — И не забравяй да си изтриеш краката, преди да влезеш в джипа.

— Чакай малко — изкрещях след него. — Имам няколко въпроса. Искам да науча за убийството. Искам да науча и за Кармен Санчес. Вярно ли е, че има наемен убиец по петите ти?

Морели се качи в буса и подкара. Контейнерът за боклук беше огромен. Над метър и петдесет висок и поне два метра дълъг. Застанах на пръсти и надникнах вътре. Беше пълен до половината и вонеше на мърша. Не видях ключовете.

Една по-неоправна жена щеше да избухне в сълзи. А една поумна щеше да има втори комплект ключове. Аз доवлякох една дървена щайга до контейнера и стъпих върху нея, за да огледам по-добре. Повечето боклук беше в чували. Някои от тях се бяха разкъсали от падането и отвътре се бяха разпилели полуизядени сандвичи, картофена салата, утайка от кафе, мазнина от грила и омекнали марули, превърнали се в нещо като първичен бульон.

Помислих си за прегазените по пътищата животни. Прах в прахта... майонеза за различните съставки. Независимо дали става дума за котки или салати, смъртта е адски непривлекателна.

Припомних си всеки, когото познавах, но не се сетих за достатъчно тъп човек, който би се пхнал в контейнера заради мен. Добре де, сега или никога. Надигнах се и праметнах крака през ръба. Увиснах над контейнера и призовах на помощ всичките си сили. Спуснах се бавно, свила устни от отвращение. Ако усетех и най-слабата миризма на плъх, веднага щях да изчезна.

Под краката ми запукаха консервени кутии. Стъпих в нещо меко и мазно и се подхлъзнах. Сграбчих ръба на контейнера и си ударих лакътя. Изругах и преглътнах сълзите си.

Намерих сравнително чист найлонов плик от хляб и го използвах като ръкавица, за да преровя гнусотиите; бърках внимателно, уплашена до смърт, че мога да падна по лице в салатите и телешкия мозък. Количеството изхвърлена храна ми подежда отрезвяващо. Прахосването ѝ ми се стори отвратително като смрадта на гнило, която сякаш бе залепнала за устата и носа ми.

След около цяла вечност открих ключовете — потънали в някаква жълто-кафява гадост. Не видях пелени наблизно и се изпълних с надежда, че странното вещество всъщност е горчица. Пъхнах увитата си в найлоновия плик ръка вътре и ми се повдигна.

Задържах дъха си, метнах ключовете на асфалта и без да губя време, ги последвах. Изтрих ключовете колкото се може по-добре с плика. Повечето от жълтата гнусотия се изчисти и реших, че ключовете стават за спешен случай. Събух си маратонките и с два пръста махнах и чорапите си. Огледах се внимателно. С изключение на коса, размазан по тениската ми, изглеждах сравнително чиста.

До контейнера бяха оставени стари вестници. Покрих седалката със спортните страници, в случай че съм пропуснала някоя мръсотия, залепнала за задника ми. После застлах и пода с вестници и внимателно оставих маратонките и чорапите си в средата.

Погледнах останалата част от вестника и едро заглавие прикова погледа ми: „МЕСТЕН ЖИТЕЛ УБИТ ПРИ УЛИЧНА ПРЕСТРЕЛКА“. Под заглавието имаше снимка на Джон Кюзак. Бях говорила с него в сряда. Днес беше петък. Вестникът в ръката ми беше от вчера. Прочетох историята внимателно. Кюзак бил застрелян късно в сряда през нощта пред кооперацията си. По-нататък обясняваха, че бил герой от Виетнам, получил орден „Пурпурно сърце“, както и колоритен, обичан от съседите си тип. За момента полицията не разполагаше с мотив, нито със заподозрян.

Облегнах се на черокито и се опитах да осмисля прочетеното. Кюзак изглеждаше толкова огромен и здрав, когато говорих с него. А сега беше мъртъв. Първо Едълман, прегазен пред входа, а сега и Кюзак. От тримата, видели и запомнили тайнствения свидетел, двама вече бяха мъртви. Сетих се за госпожа Сантяго и децата ѝ и потръпнах.

Сгънах грижливо вестника и го сложих при картата. Когато се приберях, щях да звънна на Газара, за да се уверя в безопасността на госпожа Сантяго.

Гадната воня на боклук не искаше да напусне носа ми и не усещах собствената си миризма, но за всеки случай отворих прозорците на джипа.

Паркирах пред пералнята и влязох вътре боса. В помещението имаше само една възрастна жена, която сгъваше дрехите си.

— Божичко! — възкликна тя озадачено. — Каква е тази воня?

Усетих как се изчервявам.

— Сигурно идва отвън — обясних бързо. — Влязла е, когато отворих вратата.

— Ужасна е!

Подсмръкнах, но не подуших нищо. Носът ми се бе запушил в самозащита. После си погледнах фланелката.

— На салата ли мирише?

Жената притисна изпрано калъфче от възглавница към носа си и изохка:

— Ще повърна...

Натъпках прането си в панера и изхвърчах от пералнята. На път за вкъщи спрях пред светофара и забелязах, че очите ми се насълзяват. Зловеща работа. Слава Богу, когато спрях на паркинга зад кооперацията, наоколо нямаше никого. Фоайето и асансьорът бяха празни. Дотук добре. Вратите на асансьора се отвориха на втория етаж и тук също нямаше жив човек. Въздъхнах облекчено, завлякох панера до вратата на апартамента си, влязох вътре, съблякох се и прибрах мърлявите си дрехи в един черен найлонов чувал за боклук.

Пъхнах се под душа и се сапунисах три пъти. После си облякох чисти дрехи, излязох в коридора и почуках на вратата на господин Волески, за да проверя дали вече съм достатъчно чиста.

Той отвори и незабавно притисна ръка към носа си.

— Майчице! — изстена господин Волески. — Каква е тая смрад?

— И аз това се чудех — отговорих замислено. — Май се носи из целия коридор.

— Вони на мърша.

Въздъхнах.

— Да. И аз си помислих същото.

Върнах се вкъщи. Налагаше се да изпера всичко отново, но монетите ми бяха свършили. Трябваше да отида при нашите, за да се погрижа за прането. Погледнах си часовника. Почти шест. Щях да звънна на майка ми от телефона в джипа и да я предупредя, че все пак ще отида на вечеря.

Паркирах пред къщата на нашите и майка ми се появи в същия миг, задвижена от някакъв мистериозен майчински инстинкт, който винаги ѝ подсказваше, че дъщеря ѝ е отвън.

— Нова кола — усмихна се тя. — Много е хубава. Откъде я взе?

Държах панера в едната си ръка и найлоновия чувал в другата.

— Взех я на заем от един приятел.

— От кого?

— Не го познаваш. Един от бившите ми съученици.

— Е, късметлийка си, щом имаш такива приятели. Би трябвало да го зарадваш с нещо. Да му опечеш един кекс.

Минах покрай нея и тръгнах към стълбите за мазето.

— Донесох си прането. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Разбира се, че нямам. Каква е тази смрад? От теб ли се носи? Воних на кофа за боклук.

— Случайно си изпуснах ключовете в един контейнер за боклук и ми се наложи да вляза вътре, за да ги извадя.

— Не разбирам как вечно ти се случват такива неща. Защо не се случват на другите хора? Познаваш ли друг човек, който си е изпускал ключовете в контейнер за боклук? Аз поне не познавам. Ти си единствената, която може да направи такова нещо.

Баба Мазур излезе от кухнята и отбеляза:

— Воних на повърнато.

— От Стефани е — обясни майка ми. — Влязла в контейнер за боклук.

— Какво пък е правила там? Да не е търсила трупове? Гледах по телевизията едно криминале и там мафията пръсна черепа на един тип и го остави за храна на плъховете в контейнер за боклук.

— Търсила си ключовете — каза мама. — Станало случайно.

— Звучи разочароващо — изсумтя баба. — Очаквах нещо по-добро от нея.

Когато приключихме с вечерята, звъннах на Еди Газара, заредих пералнята отново и измих с градинския маркуч маратонките си и ключовете. Напръсках вътрешността на джипа с лизол и отворих широко прозорците. Алармата не вършеше работа при отворени прозорци, но не мислех, че Морели ще рискува да си прибере черокито, когато е паркирано пред дома на нашите. Взех си душ и облякох чисти дрехи.

Бях уплашена от смъртта на Джон Кюзак и няхах желание да влизам в тъмния си апартамент, затова си тръгнах рано. Тъкмо бях заключила вратата зад себе си, когато телефонът звънна. Гласът беше

приглушен, затова наострих уши и се намръщих на слушалката, сякаш това можеше да ми помогне.

Страхът не е логично чувство. Никой не би могъл да ме нарани физически по телефона, но все пак потреперих, когато осъзнах, че чувам гласа на Рамирес.

Веднага затръшнах слушалката, а когато телефонът звънна отново, го изключих от контакта. Имах нужда от телефонен секретар, за да следя кой ме търси, но не можех да си позволя да си купя, докато не заловях някой престъпник. Утре сутринта щях да се отправя към дома на Лони Дод.

Събудих се от силното плющение на дъжда по противопожарната стълба. Прекрасно. Животът ми се нуждаеше точно от такова усложнение. Изпълзах от леглото и дръпнах завесите настрани, недоволна от проливния дъжд. Паркингът лъщеше и отразяваше светлина от някакъв загадъчен източник. Останалата част от света беше тъмносива, облаците — надвиснали и плътни, сградите — лишени от цвят.

Изкъпах се и облякох джинси и тениска. Оставих си косата да изсъхне от само себе си. Нямаше смисъл да я фризирам, след като щях да подгизна в мига, когато излезех от кооперацията. Закусих, измих си зъбите и си сложих дебела очна линия в тюркоазено, за да освежа мрака. В чест на дъжда си обух маратонките, с които бях влизала в контейнера. Погледнах надолу и подуших. Май долавях слаба миризма на пушена шунка, но не беше страшна.

Проверих си чантата, за да се уверя, че всичките ми хубавини са вътре — белезници, палка, фенер, револвер, допълнителни амуниции (съвсем излишни, тъй като вече бях забравила как се зарежда оръжието, но пък човек не знае кога може да му потрябва нещо тежко, за да замери някой престъпник). Натъпках вътре и папката на Дод заедно със сгъваем чадър и пакетче солети за спешни случаи. Грабнах си жестокото шушляково яке в червено и черно, закупено в хубавите дни, когато принадлежах към класата на привилегированите трудещи се, и се отправих към паркинга.

Денят беше подходящ за четене на комикси в леглото и ядене на шоколадови бисквити. Но не беше особено приятен за ловене на

бегълци от закона. За съжаление, бях закъсала с парите и не можех да си избирам подходящи за работа дни.

Адресът на Лони Дод беше улица „Барне“ 2115. Извадих картата и проверих координатите му. Хамилтън е около три пъти по-голям от Трентън и има форма на питка, нахапана от няколко страни. Улица „Барне“ минаваше зад железопътните линии на север от Ярдвил, началото на долната част на областта.

Поех по „Чеймбърс“ и завих по „Аполо“, откъдето тръгва улица „Барне“. Небето беше леко просветляло и можех да разчета номерата на къщите, докато шофирах. Колкото повече се приближавах към номер 2115, толкова по-потисната се чувствах. Цените на имотите тук спадаха с ужасяваща скорост. Онова, което започваше като почтен работнически квартал със спретнати бунгала върху просторни терени, постепенно се превръщаше в занемарено убежище на хора с ниски или несъществуващи доходи.

Номер 2115 се намираше в края на улицата. Тревата беше неокосена и осеяна с плевели. Ръждясало колело и пералня с изкривен капак украсяваха предния двор. Къщата представляваше малък циментов куб и приличаше повече на външен клозет, отколкото на дом. Или пък на нещо, предназначено за пилета или прасета. На големия преден прозорец бе закачен мърляв чаршаф, вероятно за да позволи на обитателите на къщата да размазват на спокойствие бирени кутии в челата си и да планират кървави бунтове, без някой да ги наблюдава.

Напомних си, че трябва да свърша работата на всяка цена. Дъждът плющеше неуморно по покрива на джипа и се стичаше по предното стъкло. Реших да си дам малко кураж, като си поосвежа червилото. Не почувствах прилив на смелост, затова повторих опната линия и добавих спирала и руж. Погледнах се в огледалото за обратно виждане. Не беше лошо. После разгледах внимателно снимката на Дод. Нямах желание да се нахвърля върху друг човек. Пуснах ключовете си в чантата, вдигнах качулката на якето и излязох от колата. Почуках на вратата на Дод и осъзнах, че тайно се надявам да не си е у дома. Дъждът, мрачното време, мизерният квартал и скапаната къща ми действаха потискащо. Реших, че ако не ми отворят и на второто почукване, ще приема това като знак от Господ, че не ми е писано да заломя Дод, и ще се разкарам оттук.

Никой не отговори и на второто почукване, но чух пускане на вода в тоалетната и разбрах, че в къщата има някой. По дяволите! Ударих енергично вратата с юмрук и изкрещях:

— Отворете!

После ми дойде гениална идея и добавих:

— Доставка на пица.

Кльощав тип с тъмна, дълга до раменете коса отвори вратата. Беше няколко сантиметра по-висок от мен. Нямаше риза и обувки — носеше само мърляви широки джинси, закопчани до половината. Зад него видях пълна с боклуци всекидневна. Оттам смърдеше на котка.

— Не съм поръчвал пица — каза кльощавият.

— Вие ли сте Лони Дод?

— Да. Каква е тази дивотия с пицата?

— Това беше начинът да ви накарам да отворите.

— Какво?

— Работя за Винсънт Плъм, човека, платил гаранцията ви. Пропуснали сте явяването си в съда и господин Плъм би искал да ви определят нова дата.

— Майната му. Няма да ходя никъде.

Дъждът се стичаше по якето ми и мокреше джинсите и маратонките ми.

— Ще ви отнеме само няколко минути. С удоволствие ще ви закарам дотам.

— Плъм не е собственик на фирма за лимузини. Наема само два вида хора — жени с огромни цици и гадни ловци на хора. Нищо лично, а и е трудно да се види заради якето, но нямаш вид на жена с огромни цици. А това автоматично те превръща в гаден ловец на хора.

Внезапно той протегна ръка, грабна чантата ми и изсипа съдържанието ѝ на вехтия мокет зад гърба си. Револверът се приземи с трясък.

— Можеш да си навлечеш сериозни неприятности в този щат, когато носиш скрито оръжие — съобщи ми Дод.

Присвих очи.

— Ще сътрудничиш ли?

— А ти как мислиш?

— Мисля, че ако имаш акъл в главата, ще нахлузиш риза и обувки и ще дойдеш с мен.

— Май нямам много акъл — ухили се той.

— Добре. Тогава ми върни нещата и с радост ще си тръгна оттук. Никога не бях изричала нещо по-вярно.

— Няма да ти върна нищо. Тези боклуци вече са мои.

Чудех се дали да го сритам в топките, когато той изведнъж ме бутна силно в гърдите. Излетях от циментовата площадка и тупнах по задник в калта.

— Разкарай се — каза Дод. — Или ще те гръмна със собствения ти шибан пищов.

Вратата се затръшна и чух изтракване на резе. Надигнах се и си избърсах ръцете в якето. Не можех да повярвам, че бях стояла неподвижна като пън и го бях оставила да ми гепи чантата. Какво, по дяволите, си мислех?

Мислех си за Кларънс Сампсън, а не за Лони Дод. А Лони Дод не беше тлъст пияница. Трябваше да внимавам повече. Трябваше да стоя по-далеч от него. И трябваше да държа спрея в ръка, а не в чантата си.

Имах да уча доста, за да стана добър ловец на хора. Липсваха ми умения, но по-важното бе, че и поведението ми не бе подходящо. Рейнджъра се бе опитал да ме посъветва, но не му бях обърнала внимание. Беше ме предупредил, че вечно трябва да съм нащрек. Да виждам всичко във всяка секунда, в която се движа по улиците. Че ако човек се унесе в мисли, може да умре. Че ловецът на престъпници винаги трябваше да е подготвен за най-лошото.

Тогава думите му ми се сториха пресилени. Но май съветът бе доста добър.

Върнах се до джипа и заставах вбесена до него, като ругаех себе си, Дод и „И. И. Мартин“. Споменах и имената на Рамирес и Морели и сритах предната гума.

— А сега какво? — изкрещях в дъжда. — Какво ще правиш сега, генийче?

Е, със сигурност нямаше да си тръгна с Лони Дод, окован в белезници и тръшнат на задната седалка на черокито. Осъзнах, че се нуждая от помощ, но имам само две възможности. Полицията или Рейнджъра. Ако се обадох в полицията, можех да закъсам заради оръжието. Налагаше се да звънна на Рейнджъра.

Затворих очи. Нямах никакво желание да се обаждам на Рейнджъра. Искях да си свърша работата сама и да покажа на всички

колко съм способна.

— Гордостта предхожда провала — казах високо. Не бях сигурна какво точно означава това, но ми прозвуча правилно.

Поех си дълбоко дъх, свалих мокрото яке, настаних се на седалката и звъннах на Рейнджъра.

— Ало?

— Имам проблем.

— Гола ли си?

— Не.

— Жалко.

— Заклецила съм един престъпник в дома му, но нямам късмет с ареста.

— Ще ми обясниш ли какво точно означава липсата на късмет?

— Оня ми гепи чантата и ме изрита от къщата.

Пауза.

— Предполагам, че не си успяла да си запазиш оръжието, нали?

— Не успях. Но хубавото е, че не беше заредено.

— А имаше ли патрони в чантата?

— Може и да имаше няколко.

— Къде си сега?

— Пред къщата му. В джипа.

— И искаш да дойда и да убедя човека, че трябва да се държи добре?

— Да.

Имаш късмет, че съм в настроение и съм готов да играя ролята на Хенри Хигинс. Кажи ми адреса.

Дадох му адреса и затворих, отвратена от себе си. Бях въоръжила престъпника, а сега изпращах Рейнджъра да разчисти бъркотията, която бях създала. Трябваше да си размърдам акъла най-после. Щях да се науча как да зареждам проклетото оръжие и да стрелям. Вероятно никога нямаше да имам кураж да прострелям Джо Морели, но бях абсолютно убедена, че и окото ми няма да мигне, когато застрелям Лони Дод.

Вперих очи в часовника на таблото и зачаках Рейнджъра, обзета от нетърпение да приключим с недовършената работа. Минаха десет минути преди мерцедесът да се появи в края на улицата и да се понесе

към мен в дъжда, лъскав и зловещ. Стори ми се, че дори водата не смее да повреди безукорната му боя.

Излязохме едновременно от колите. Рейнджъра носеше бейзболно кепе, тесни черни джинси и черна тениска. Той си закачи найлоновия колан с кобура и пистолета. На пръв поглед приличаше на ченге от екипа за бързо реагиране. После нахлузи бронираната си жилетка и попита:

— Как се казва престъпникът?

— Лони Дод.

— Имаш ли снимка?

Изтичах до джипа, извадих снимката на Дод и му я подадох.

— Какво е направил? — поинтересува се той.

— Кражба на коли. За първи път му е.

— Сам ли е?

— Доколкото знам, да, но не мога да гарантирам.

— Къщата има ли задна врата?

— Не знам.

— Хайде да проверим.

Тръгнахме към задната част на къщата. Вървахме през високата трева и държахме под око предната врата и прозорците. Не си бях направила труда да си облека якето. Стори ми се излишно усложнение в този момент. Цялата ми енергия бе съсредоточена в залавянето на Дод. Бях прогизнала до кости, но мисълта, че няма начин да се намокря още повече, ми подежда ободрително. Задният двор приличаше на предния: висока трева, ръждясала люлка, две кофи, преливащи от боклук — очуканите им капаци лежаха в тревата. Задната врата на къщата се отваряше към двора.

Рейнджъра ме дръпна по-близо към бунгалото, далеч от прозореца.

— Стой тук и наблюдавай задната врата — нареди ми той. — Аз отивам отпред. Не искам да се правиш на герой. Ако видиш някой да тича към железопътните линии, стой далеч от пътя му. Ясно ли ти е?

От косата и носа ми капеше вода.

— Съжалявам, че те забърках във всичко това — казах с извинителен тон.

— Вината си е отчасти моя. Не те приемах достатъчно насериозно. Ако наистина възнамеряваш да се занимаваш с тази

работа, ще се нуждаеш от помощ. Поне отначало. А и трябва да поговорим за техниките за залавяне.

— Имам нужда от партньор.

— Да. Така си е.

Той ме остави и заобиколи къщата. Стъпките му бяха заглушени от дъжда. Сдържах дъха си и наострих уши. Чух как Рейнджъра чука на вратата, а после се представя.

Очевидно отвърте му отговори, но не чух какво. Последва див шум и раздвижване. Предупреждения от страна на Рейнджъра, че ще влезе в къщата, трясък от разбиване на врата, силни крясъци. Единичен изстрел.

Задната врата се отвори и Лони Дод изхвърча навън и се отправи не към железопътните линии, а към съседната къща. Все още бе издокаран само в мърлявите си джинси. Тичаше сляпо в дъжда, очевидно силно паникьосан. Бях отчасти скрита от бараката в двора и той профуча покрай мен, без да ме види. Забелязах сребристия блясък на оръжие, пхнато в колана на джинсите му. И това ако не беше свинщина! След всички други обиди проклетото влечуго се опитваше да избяга с револвера ми. Четиристотин долара щяха да заминат по дяволите. И то точно когато реших да се науча да го използвам това шибано нещо.

По никакъв начин не можех да позволя това да се случи. Изкрещях на Рейнджъра и се втурнах след Дод. Той нямаше голяма преднина, а пък предимството ми бе, че бях с маратонки. Дод се пързеляше по мократа от дъжда трева и се препъваше в Господ знае какво. Падна на коляно и аз се стоварих на гърба му. Проснахме се на земята. Той изстена тежко заради шестдесетте килограма вбесена жена на гърба си. Е, добре де, шестдесет и пет, но не повече. Кълна се.

Дод се помъчи да си поеме дъх, а аз грабнах револвера. Не заради силно развит инстинкт за самосъхранение, а от чисто собственическо чувство. Това си беше моето оръжие, дявол да го вземе! Скочих на крака и го насочих срещу Лони. Държах го с две ръце, за да сведа треперенето им до минимум. Въобще не ми дойде наум да проверя дали оръжието е заредено.

— Не мърдай! — изкрещях с пълна сила. — Не смей да помръднеш или ще стрелям!

Забелязах Рейнджъра с периферното си зрение. Той притисна коляно в кръста на Дод, закопча му белезниците и го вдигна на крака.

— Това шибано копеле ме простреля! — оплака ми се Рейнджъра. — Можеш ли да повярваш? Някакъв смотан крадец на коли да ме простреля!

Той блъсна Дод пред себе си и го подкара към улицата.

— А аз да нося шибана бронирана жилетка.

Убеден бях, че този задник ще ме простреля точно там. Ама не. Тоя скапаняк е толкова уплашен, че взе че ме простреля в крака.

Погледнах към крака на Рейнджъра и едва не припаднах.

— Тичай и звъни в полицията — нареди ми Рейнджъра. — И помоли Ал от сервиза да дойде да прибере колата ми.

— Сигурен ли си, че ще се справиш?

— Повърхностна рана, маце. Няма за какво да се тревожиш.

Звъннах на всички телефони, събрах си чантата и пръснатите вещи от къщата на Дод и зачаках ченгетата заедно с Рейнджъра. Бяхме овързали Дод като пълнена гъска и го бяхме проснали по корем в калта. Двамата с Рейнджъра седяхме на бордюра под проливния дъжд. Той не изглеждаше особено притеснен от раната си. Каза, че му се били случвали и по-лоши неща, но виждах, че болката го измъчва, защото стискаше зъби.

Обвих ръце около раменете си и стиснах зъби, за да им попреча да тракат. На външен вид бях адски стегната, истински стоик като Рейнджъра, но отвътре треперех толкова силно, че сърцето ми едва не изхвъркна от гърдите.

9.

Първо се появиха ченгетата, после линейката и накрая Ал. Дадохме показания, откараха Рейнджъра в болницата, а аз последвах патрулната кола към участъка.

Беше почти пет, когато се добрах до офиса на Вини. Помолих Кони да напише два отделни чека. Петдесет долара за мен. Остатъкът за Рейнджъра. Искаше ми се да оставя всички пари за него, но наистина трябваше да преглеждам телефонните си обаждания, а единственият начин за това бе да си купя телефонен секретар.

Ужасно ми се искаше да се прибера у дома, да си взема горещ душ, да се преоблека в чисти, сухи дрехи и да хапна солидно. Знаех обаче, че след като веднъж се прибера, няма да имам желание да изляза отново, затова първо се отбих до магазина за електрически уреди на Кунц.

Бърни лепеше етикети върху кашон с будилници.

— Имам нужда от телефонен секретар — казах му. — Нещо под петдесет долара.

Ризата и джинсите ми бяха вече сравнително сухи, но от маратонките ми течеше вода. Където и да застанех, около мен се образуваха малки локвички.

Бърни учтиво се престори, че не ги забелязва. Настрои се за продаване и ми показа два модела телефонни секретари. Можех да си позволя и двата. Помолих го за препоръка и последвах съвета му.

— С кредитна карта ли ще платиш? — попита той.

— Току-що получих чек за петдесет долара от Вини. Може ли да платя с него?

— Разбира се. Няма проблеми.

От мястото си виждах добре отсрещната страна на улицата и месарницата на Сал. Нямахше много за гледане — мрачна витрина с името на Сал, изписано с черни и златни букви, и единична стъклена врата с надпис „Отворено“ в червено и бяло. Представих си как Бърни прекарва часове пред витрината, вперил тъп поглед във вратата на Сал.

— Бърни, спомена ми, че Зиги Кулеса пазарувал при Сал, нали?

— Да, разбира се. При Сал можеш да си напазаруваш какво ли не.

— И аз така чух. Според теб какво точно си е пазарувал Зиги?

— Трудно е да се каже, но не съм го виждал да излиза оттам с торби с пържоли.

Пъхнах телефонния секретар под тениската си и изтичах до колата. Погледнах месарницата за последен път и потеглих.

Колите се движеха бавно в дъжда и открих, че съм като омагьосана от монотонното люлеене на чистачките и примигването на червени стопове пред мен. Шофирах на автопилот, преживях деня отново и се тревожех за Рейнджъра. Едно е да видиш как прострелват някого по телевизията, а съвсем друго е да станеш свидетел на истинско кръвопролитие. Рейнджъра ми повтори безброй пъти, че раната е само повърхностна, но това не ми беше достатъчно. Имах револвер и щях да се науча да го използвам правилно, но бях загубила част от ентузиазма си да напълня някого с олово.

Завих към паркинга и си намерих местенце близо до кооперацията. Включих алармата, слязох от колата и се затътрих нагоре по стълбите. Оставих си маратонките в антрето, а телефонния секретар и чантата си на плота в кухнята. Отворих си бира и звъннах в болницата, за да проверя състоянието на Рейнджъра. Съобщиха ми, че бил превързан и изписан. Чудесна новина.

Натъпках се със солени бисквити и фъстъчено масло, които прокарах с втора бира, после се завлякох в спалнята. Съблякох мокрите дрехи, уплашена, че съм започнала да плесенясвам. Не проверих навсякъде, но по основните ми части нямаше мухъл, така че всичко бе наред. Страхотен късмет. Навлякох огромна тениска, обух чисти бикини и се метнах в леглото.

Събудих се с разтуптяно сърце, но без да знам причината за това. Постепенно осъзнах, че телефонът ми звъни. Протегнах ръка към слушалката и се вторачих в часовника на нощното шкафче. Два през нощта. Помислих си, че сигурно някой е умрял. Баба Мазур или леля Софи. Или пък баща ми е открил нов камък в бъбрека си.

Вдигнах притеснено, като очаквах най-лошото.

— Ало?

От другата страна не последва отговор. Чух тежко дишане, шумолене, после стонове. Женски глас извика някъде отдалеч:

— Не. О, Господи, не!

Ужасен писък прониза слушалката. Обля ме ледена пот, когато осъзнах какво чувам. Затръшнах телефона и запалих нощната лампа.

Станах от леглото с разтреперани крака и се запрепъвах към кухнята. Включих телефонния секретар и го нагласих да отговори на първото позвъняване. Направих кратък запис, в който молах да ми оставят съобщение. Не си казах името. Отидох в банята, измих си зъбите и се върнах в леглото.

Телефонът звънна и чух как телефонният секретар се включва. Обаждащият се зашепна с мелодичен глас.

— Стефани — измърка той. — Стефани.

Инстинктивно притиснах ръка към устата си — рефлекс, предназначен да контролира писъците на първобитните хора, но аз нямах сили дори да изпищя. Можях само да ахна. Отчасти хлипане, отчасти стон.

— Не трябваше да затваряш, кучко — каза той. — Изпусна най-хубавата част. Трябва да знаеш какво прави Шампиона, за да го очакваш с нетърпение.

Затичах се към кухнята, но преди да успея да изключа телефонния секретар, отново чух гласа на жената. Звучеше като глас на младо момиче. Думите ѝ почти не се разбираха, задавени от сълзи и треперене.

— Бе... беше хубаво — изстена тя. — О, Господи, помогни ми! Ужасно боли.

Връзката прекъсна и аз веднага звъннах в полицията. Обясних им какво е станало и им казах, че Рамирес е виновен за това. Дадох им домашния му адрес. После им дадох и номера си, в случай че решат да проследят обаждането. Затворих и се заразхождах нервно из апартамента. Проверих дали всички врати и прозорци са заключени и благодарих на Бога, че се бях сетила за допълнителното резе.

Телефонът звънна и секретарят отново се включи. Никой не проговори, но усетих вибрациите на лудостта и злото, които се носеха в тишината. Той беше — мълчеше, слушаше, радваше се на връзката с мен, опитваше се да ми изкара акъла от страх. Някъде отзад дочух тихия плач на жена. Изтръгнах кабела на телефона от контакта на

стената и повърнах в мивката. Да благодарим на Бога за мелачките за боклук.

Събудих се на разсъмване и почувствах облекчение, че нощта е свършила. Дъждът беше спрял, но бе твърде рано за птичи песни. По „Сейнт Джеймс“ не се движеха никакви коли. Стори ми се, че светът чака слънцето да се появи на хоризонта.

Сетих се за телефонното обаждане. Нямах нужда от запис, за да си спомня съобщението. Добрата и разумна Стефани искаше да подаде оплакване срещу Рамирес. Но новоизлюпената агентка по залавяне на обвиняеми се притесняваше за репутацията си на суров ловец на хора. Не можех да тичам в полицията всеки път, когато някой ме заплашеше, а после да очаквам от ченгетата да ме приемат като равна. Вече бях вписана в протоколите им, когато потърсих помощ за измъчваната жена. Зачудих се дали да не им звънна пак, но реших засега да не го правя.

По-късно щях да се обадя на Джими Алфа.

Бях планирала да помоля Рейнджъра да ме заведе на стрелбището, но тъй като той се съвземаше от раната си, сега щеше да ми се наложи да стоваря това бреме върху Еди Газара. Погледнах часовника. Газара вече трябваше да е на работа. Звъннах в участъка и му оставих съобщение.

Облякох тениска и шорти и си завързах маратонките. Тичането не е сред любимите ми дейности, но беше време да се заловя сериозно с новата си работа, а поддържането на добра форма бе част от нея.

— Давай смело — казах на глас, за да се окуража. Изприпках по коридора и енергично се понесох надолу по стълбите. Излязох от входа и въздъхнах примирено, после се заех с петкилометровия си крос, като избягвах стръмните улици и сладкарниците.

Изминах успешно първите два километра, но после положението се влоши. Не съм от хората, които изпитват удоволствие от спорта. Тялото ми не е създадено да тича, а да седи в скъпа кола и да шофира. Потях се и дишах тежко, когато завих зад ъгъла и видях кооперацията си на около половин пресечка разстояние. Толкова близо и в същото време толкова далеч. Спринтирах последната отсечка, спрях до входа и

се свих на две, докато чаках ярките петна пред очите ми да изчезнат. Чувствах се толкова здрава, че не можех да се понасям.

Еди Газара спря до бордюра, седнал удобно в патрулната кола.

— Получих съобщението ти — каза той. — Господи, изглеждаш кошмарно.

— Тичах.

— Май няма да е зле да отидеш на лекар.

— Това е заради светлата ми кожа. Зачервява се адски лесно. Чу ли за Рейнджъра?

— Абсолютно всички подробности. Ти си любимата тема за разговор в участъка напоследък. Дори знам с какво си била облечена, когато си довела Дод. Научих, че тениската била страшно мокра. Много, ама много мокра.

— Еди, когато започна работа като ченге, страхуваше ли се от пистолета си?

— Откак се помня, се занимавам с оръжия. Като дете имах въздушна пушка и ходех на лов с татко и чичо Уолт. Всъщност винаги съм приемал оръжията просто като обикновени инструменти.

— Мислиш ли, че ще е необходимо да нося оръжие, ако реша да продължа да работя за Вини?

— Зависи какви случаи ще поемаш. Ако се захванеш с разни смотаняци, които просто са забравили датата си в съда, не. Но ако се хвърлиш след някой откачалник, да. Имаш ли оръжие?

— „Смит и Уесън“, тридесет и осми калибър. Рейнджъра ми направи десетминутен инструктаж относно употребата му, но не се чувствам удобно с пищов в ръка. Съгласен ли си да ми станеш гувернантка, докато се поупражнявам на стрелбището?

— Май си приела цялата работа доста сериозно, а?

— Няма друг начин. Той кимна.

— Чух за телефонното обаждане снощи.

— Научихте ли нещо повече?

— Диспечерът изпратил патрул, но когато стигнали, Рамирес вече бил сам. Казал, че въобще не ти е звънял. Не знаем нищо и за жената, но ти можеш да подадеш оплакване за тормоз.

— Ще си помисля.

Махнах му и се затътрих с пухтене нагоре по стълбите. Влязох си у дома, сложих нова касета в секретаря и се пъгнах под душа. Беше

неделя. Вини ми бе дал една седмица, а тя свършваше. Не ми пукаше. Вини можеше да прехвърли случая на друг, но не можеше да ме спре да открия Морели. Ако някой друг ме изпревареше, щях да се примиря, но дотогава не възнамерявах да се откажа.

Газара се бе съгласил да се срещнем на стрелбището зад оръжейния магазин на Съни в четири часа, когато му свършеше смяната. Имах на разположение цял ден, в който можех да обикалям улиците. Започнах с дома на майката на Морели, къщата на братовчед му, а и на другите му роднини. Обиколих паркинга пред апартамента му и забелязах, че шевито е на мястото, където го бях оставила. Минах по улица „Старк“. Не видях буса, нито пък нещо друго, което можеше да ми подсказва къде е Морели.

Минах и покрай кооперацията на Кармен, а после реших да я заобиколя. Задната улица беше тясна и лошо поддържана, осеяна с огромни дупки. Тук нямаше паркинг за наемателите. Към улицата се отваряше единична врата. На отсрещната страна се виждаха същите грозни вехти кооперации.

Паркирах колкото се може по-близо до сградата. Покрай джипа имаше място колкото да мине само много малка кола. Излязох и погледнах нагоре, като се опитвах да определя къде точно се намира апартаментът на Кармен. С изненада забелязах, че два от прозорците на кооперацията са почернели от огън и покрити с летви. Прозорците на госпожа Сантяго.

Задната врата на кооперацията беше отворена и отвътре се носеше задушлива миризма на дим и изгоряло дърво. Чух скърцане на метла и разбрах, че някой почиства тесния коридор, който водеше към предния вход.

Мръсна вода, по която се носеше сива пяна, протече по улицата. Тъмнокож мъж с мустаци подаде глава навън и ме погледна, после насочи очи към джипа и кимна към улицата.

— Тук не можете да паркирате.

Дадох му визитната си картичка.

— Търся Джо Морели. Нарушил е съдебната си гаранция.

— Последния път, когато го видях, лежеше безпомощно, проснат по гръб.

— Видяхте ли как го проснаха?

— Не. Качих се горе чак след полицията. Живея в сутерена и звуците трудно долитат дотам.

Погледнах осаждените прозорци.

— Какво е станало?

— Пожар в апартамента на Сантяго в петък. Всъщност, ако човек иска да бъде съвсем точен, би трябвало да каже в събота, тъй като стана около два през нощта. Слава богу, в апартамента не е имало никой. Госпожа Сантяго била при дъщеря си и гледала децата ѝ. Обикновено хлапетата идват тук, но в петък тя отишла у тях.

— Някой знае ли каква е причината за пожара?

— Причините може да са безброй. В тези сгради не всичко отговаря на изискванията на противопожарната охрана. Не че нашата кооперация е лоша, особено в сравнение с някои други, но все пак е доста стара.

Заслоних очи, погледнах отново и се зачудих дали е трудно да метнеш запалителна бомба през прозореца на спалнята на госпожа Сантяго. Реших, че никак не е трудно. А в два през нощта, в апартамент с този размер, пожарът, започнал в спалнята, щеше да е повече от страшен. Ако госпожа Сантяго не бе отишла на гости на дъщеря си, сега щеше да е добре опечена. Тук нямаше балкони и противопожарни стълби. От всички апартаменти имаше само един изход — през вратата. Но пък, от друга страна, Кармен и изчезналият свидетел не бяха излезли през вратата.

Обърнах се и загледах тъмните прозорци на къщите на отсрещната страна. Помислих си, че няма да е зле да разпитам обитателите им. Качих се в черокито, заобиколих блока и си намерих място за паркиране на съседната улица. Започнах да тропам по вратите на хората, да задавам въпроси и да показвам снимки. Отговорите бяха едни и същи. Не, не познаваха Морели. Не, не бяха видели нищо необичайно в нощта на убийството, нито пък в онази на пожара.

Опитах и къщата точно срещу апартамента на Кармен и се озовах срещу прегърбен дъртак, който размахваше бейзболна бухалка. Старецът имаше очи като мъниста, огромен увиснал нос и уши, които вероятно го караха да си остава у дома, когато духа силен вятър.

— Бейзбол ли тренирате? — попитах учтиво.

— Човек трябва да се поддържа — отговори ми той.

Представих се и попитах дали е виждал Морели.

— Не. Никога не съм го виждал. А и имам по-интересни забавления от гледането през прозорците. Бездруго в нощта на убийството не се виждаше нищо. Как, по дяволите, да видиш нещо посред нощ?

— На улицата има лампи — отбелязах. — Те би трябвало да осигуряват достатъчно осветление.

— Онази нощ лампите не работеха. Споделих това с ченгетата, когато дойдоха да ме разпитват. Проклетите лампи вечно не работят. Хлапетата ги замерят с камъни. Знам, че тогава със сигурност не светеха, тъй като погледнах навън, за да видя какъв е целият този шум. Не можех да си чуя телевизора заради воя на сирените на полицейските коли и разните камиони. Първия път, когато погледнах навън, беше заради ръмженето на мотора на един от онези гадни хладилни камиони... дето с тях разкарват храна по магазините. Проклетото нещо беше паркирано точно зад къщата ми. Казвам ви, този квартал отива по дяволите. Хората са пълни кретени. Паркират камиони и бусове за доставка отзад, когато отиват на гости на някого. Това трябва да се забрани.

Кимнах утвърдително и си помислих, че купуването на револвера бе добра идея. Ако някога доживеех до такава безпомощна старост, с радост щях да се гръмна.

Старецът се окуражи от кимването ми и продължи енергично:

— После пък пристигна полицейски бус, който бе почти същия размер като камиона, и ченгетата също не изключиха двигателя му. Сигурно им дават доста бензин.

— Значи всъщност не сте видели нищо подозрително?

— Беше прекалено тъмно. Кинг Конг можеше да се изкатери по стената на кооперацията и никой нямаше да го забележи.

Благодарих на стареца за помощта и тръгнах обратно към джипа. Беше почти обяд и въздухът бе усмъртително горещ. Подкарах към бара на братовчед ми Рони, взех си шест ледени бири и потеглих към улица „Старк“.

Както винаги, Лула и Джаки се мъчеха да си намерят клиенти на ъгъла. Потяха се обилно и крещяха интимности и живописни предложения на потенциалните клиенти. Паркирах наблизко, оставих бирите върху капака на джипа и си отворих една.

Лула впери очи в нея.

— Да не се опитваш да ни съблазниш да напуснем ъгъла, момиче?

Ухилих се. Всъщност харесвах проститутките.

— Реших, че може да сте жадни.

— Мамка му! Жадни е меко казано — ухили се и Лула, дойде при мен, отвори си една бира и отпи яка глътка. — Не знам защо въобще си губя времето да стоя навън. Никой не иска да чука в тази адска жегата.

Джаки също дойде и я предупреди:

— Недей да правиш така. Старецът ти ще побеснее.

— Голям праз — презрително отвърна Лула. — Хич не ми пука. Шибан сводник. Не го виждам да стои тук на жегата, нали?

— Е, нещо ново за Морели? — попитах. — Да се е случвало нещо интересно?

— Не съм го виждала — отговори Лула. — Нито пък буса му.

— А да си чула нещо за Кармен?

— Какво например?

— Например дали е някъде наоколо?

Лула беше издокарана в малко потниче, от което се подаваха огромните ѝ гърди. Тя търколи студената кутия бира върху пищната си плът и завъртя очи. Реших, че само си губи времето. За да охладиш бюст с подобни размери, ти трябва поне промишлен фризер.

— Не съм чувала нищо за Кармен.

Осени ме зловеща мисъл.

— Кармен някога била ли е с Рамирес?

— Рано или късно всеки прекарва известно време с Рамирес.

— Ти била ли си с него?

— Не. Той обича да се проявява върху кльощави мацета.

— Ами ако реши да се прояви и с теб? Би ли отишла с него?

— Сладурче, никой не отказва на Рамирес.

— Чух, че измъчвал жените.

— Много мъже измъчват жените — обади се Джаки. — Просто понякога са в такова настроение.

— А понякога са просто откачени — добавих. — Понякога са пълни идиоти. Чух, че и Рамирес е смахнат.

Лула погледна към фитнеса и прикова очи в прозорците на втория етаж.

— Да — тихо промърмори тя. — Той е абсолютно откачен. Кара ме да треперя от страх. Една моя приятелка отиде с Рамирес и той я накълца ужасно.

— Накълца я? С нож ли?

— Не — отвърна Лула. — С бирена бутилка. Счупил гърлото, а после я използвал... нали разбираш, за да свърши работата.

Зави ми се свят и ми се стори, че светът за момент застива.

— Откъде знаеш, че е бил Рамирес?

— Всички знаят.

— Никой не знае нищо — намеси се Джак. — И никой не трябва да дрънка. Щото някой може да си навлече страхотни неприятности. А и сама ще си си виновна — знаеш, че не трябва много да си отваряш устата. Няма да стоя тук и да слушам опасните ви приказки. Връщам се на тъгла. А ако знаеш кое е добро за теб, и ти ще се върнеш.

— Ако знаех какво е добро за мен, въобще нямаше да стоя тук — възрази Лула, но тръгна след нея.

— Внимавай — извиках след нея.

— Едра жена като мен няма какво да внимава — ухили се тя. — Просто стъпквам разните откачени кретени. Никой не се ебава с Лула.

Прибрах останалите бири в колата, настаних се зад волана и заключих вратите. Запалих двигателя и пуснах климатика да работи с пълна сила.

— Хайде, Стефани — казах си. — Стегни се.

Но не можех да се стегна. Сърцето ми биеше лудо, а гърлото ми бе свито от страх и съжаление към жената, която дори не познавах. Жената, която бе пострадала ужасно. Искаше ми се да се отдалеча колкото се може повече от улица „Старк“ и никога вече да не се връщам тук. Нямах желание да научавам повече страшни неща. Не исках ужасяващите мисли да се върнат в съзнанието ми в най-неподходящия момент. Облегнах се на волана и погледнах към прозорците на фитнеса. Треперех от ярост, защото Рамирес не бе наказан и бе свободен да тормози и измъчва и други жени.

Изскочих от колата, затръшнах вратата, прекосих улицата и се втурнах към офиса на Алфа, като взимах стъпалата по две наведнъж. Профучах покрай секретарката му и отворих вратата на кабинета му с такава сила, че тя се удари в стената.

Алфа подскочи на стола си.

Наведох се над бюрото му и приковах очи в неговите.

— Снощи ми звънна любимият ти бияч. Измъчваше млада жена и се опитваше да ме тормози с нейните страдания. Знам всичко за предишните обвинения в изнасилване. Знам също и за страстта му към мъчения. Не знам само как досега е успявал да избегне присъдата, но дойдох, за да ти кажа, че късметът му вече се изчерпи. Или ще го спреш, или аз ще го направя. Ще отида в полицията. А също и в пресата. Ще отида в спортната комисия.

— Недей! Ще се погрижа за това, кълна се! Наистина ще се погрижа. Ще го накарам да отиде на психиатър.

— Днес!

— Да. Днес. Обещавам.

Не му повярвах и за миг, но си бях изляла душата, затова изфучах навън със същата ярост, с която бях дошла. Насилих се да дишам равномерно и пресякох улицата спокойно, макар въобще да не се чувствах спокойна. Излязох от паркинга и бавно и предпазливо подкарах напред.

Беше рано, но енергията ми за лов се бе изпарила. Колата ми се отпрати към къщи по своя собствена воля и след малко осъзнах, че се намирам на паркинга пред кооперацията си. Заклучих джипа, прибрах се у дома, проснах се на леглото и заех поза за мислене.

Събудих се към три и вече се чувствах по-добре. Очевидно, докато съм спала, мозъкът ми се бе трудил усърдно и бе открил уютни убежища за новата ми колекция от потискащи мисли. Е, те все още си бяха при мен, но поне не се притискаха към челото ми.

Направих си сандвич с фъстъчено масло и сладко, дадох една хапка на Рекс и погълнах остатъка набързо, докато слушах съобщенията на Морели.

Първото бе от фотостудио. Предлагаха му безплатна снимка, ако стане техен клиент. Някакъв тип пък се опитваше да му продаде електрически крушки. Отново се обади Шарлийн с неприличните си предложения, подиша тежко и или получи страхотен оргазъм, или настъпи опашката на котката си. За съжаление, заради нея касетата свърши и не чух повече съобщения. Е, това може би не беше чак толкова лошо. Май не ми се искаше да слушам повече.

Разтребвах кухнята, когато телефонът звънна и се включи секретарят.

— Чуваш ли ме, Стефани? Вкъщи ли си? Днес те видях да говориш с Лула и Джаки. Видях те да пиеш бира с тях. Това не ми хареса, Стефани. Стана ми кофти. Помислих си, че ги харесваш повече от мен. Ядосах се, защото не искаш да получиш онова, което Шампиона иска да ти даде. Мисля да ти направя подарък, Стефани. Сигурно ще го доставя до вратата ти, докато спиш. Ще ти хареса ли това? Всички жени обичат подаръци. Особено от онези подаръци, които прави Шампиона. Ще получиш изненада, Стефани. Изненада само за теб.

Проверих внимателно дали револверът и патроните са в чантата ми и се отправих към оръжейния магазин на Съни. Стигнах там в четири и почаках петнадесет минути на паркинга, докато Еди се появи.

Газара беше в цивилни дрехи, а пистолетът му бе закачен на кръста.

— Къде ти е оръжието? — попита ме той.

Потупах чантата си.

— Това се смята за носене на скрито оръжие и е сериозно нарушение на закона в Ню Джърси.

— Имам разрешително.

— Дай да го видя.

Извадих разрешителното от чантата си.

— Това е разрешително за притежание на оръжие, а не за носене — отбеляза Еди.

— Рейнджъра ми каза, че служи за всичко.

— Рейнджъра ще идва ли да те посещава в панделата?

— Е, понякога ми се струва, че той малко разтяга ограниченията на закона. Ще ме арестуваш ли?

— Не, но ще си платиш за това.

— Дузина понички?

— Дузина понички ще стигнат само да ти оправя глобите за паркиране. Това тук просто плаче за шест бири и голяма пица.

Трябваше да минем през магазина, за да стигнем до стрелбището. Еди плати таксата и купи кутия патрони. Направих същото. Стрелбището се намираше точно зад магазина и се състоеше от помещение с размера на малък боулинг. Имаше седем разделени с

прегради будки. Във всяка от тях имаше рафт на нивото на гърдите. В отсрещния край бяха мишените — стандартни безполови фигури, окачени на жици. Етикетът на стрелбището изискваше никога да не насочваш оръжието си към човека до теб.

— Добре — каза Еди, — да започнем от самото начало. Имаш „Смит и Уесън“ тридесет и осми калибър. Револвер с пет патрона, което го класифицира в категорията на малките оръжия. Използваш куршуми „Хидрошок“, за да нанесеш максимална болка и страдание. Натискаш тази малка джаджа с палец, цилиндърът се освобождава и можеш да заредиш оръжието. Пъхаш патрон във всяка дупка и затваряш цилиндъра. Никога не оставяй пръста си на спусъка. Естествен рефлекс е да го натиснеш, когато те изненадат, и рискуваш да си пробиеш дупка в крака. Пръстът ти трябва да е протегнат към дулото, докато не стане време да стреляш. Днес ще упражним най-основната стойка. Краката раздалечени на разстояние колкото рамената ти, държиш револвера с двете ръце, левият палец върху десния, ръцете изпънати напред. Гледаш мишената, вдигаш оръжието и се прицелваш, после стреляш. Този револвер е с двойно действие. Или натискаш спусъка, или първо дръпваш петлето и после натискаш спусъка.

Докато говореше, Еди демонстрираше грижливо, но не стреля. После освободи цилиндъра, извади патроните, остави ги на рафта, сложи оръжието до тях и се отдръпна назад.

— Някакви въпроси?

— Не. Засега поне.

Газара ми подаде слушалки.

— Давай.

Заредих. Първият ми изстрел бе единичен и уцели центъра на мишената. Стрелях още няколко пъти, после преминах на двойни. Това беше по-трудно, но се справих добре.

След около половин час бях изразходвала всички амуниции и вече стрелях лошо, тъй като мускулите ми бяха изморени. Когато ходя на фитнес, обикновено работя най-вече върху мускулите на корема и краката, тъй като тлъстината се натрупва точно там. Но ако исках да стана добър стрелец, щеше да ми се наложи да засиля малко и горната половина на тялото си.

Еди дръпна мишената към нас и се ухили:

— Ама ти си направо като Клинт Истууд.

— По-добра съм на единичните изстрели.

— Защото си момиче.

— Не казвай такива неща, когато държа пищов.

Преди да си тръгнем си купих кутия патрони. Пуснах я в чантата си заедно с револвера. Шофирах открадната кола и ми се струваше излишно да се тревожа, че нося скрито оръжие.

— Е, ще си получа ли пицата сега? — любопитства Еди.

— Ами Шърли?

— Шърли е на женско събиране.

— А хлапетата?

— При тъщата.

— Ами диетата ти?

— Да не се опитваш да се измъкнеш?

— Само дванадесет долара и тридесет и три цента в чантата ми ме отличават от просяка на гарата.

— Добре де, аз ще купя пицата.

— Чудесно. Много ми се иска да си поговорим. Имам проблеми.

След десет минути се срещнахме в пицарията на Пино. В Бърг имаше няколко италиански ресторанта, но „При Пино“ бе мястото, където да си купиш пица. Носеха се слухове, че нощем из кухнята му се разхождат хлебарки, огромни като котки, но пицата беше невероятна — пухкаво леко тесто, домашно приготвен сос и сериозно количество шунка и кашкавал. В заведението имаше бар и семейна зала. Късно вечер барът се изпълваше с ченгета, които се опитваха да се освободят от стреса, преди да се приберат у дома. По това време на деня барът бе пълен с хора, които чакаха да си вземат ядене за вкъщи.

Намерихме си маса в семейната зала и помолихме за кана бира, докато чакахме пицата. В средата на масата имаше солничка със смлян лют пипер и друга с пармезан. Покривката беше на червени и бели карета. Стените бяха покрити с лакирана ламперия и украсени с рамкирани снимки на прочути италианци и няколко местни знаменитости. Снимките на Франк Синатра и Бенито Рамирес бяха най-много.

— Е, какъв е проблемът? — поинтересува се Еди.

— Два проблема. Номер едно е Джо Морели. Сблъсках се с него четири пъти, откакто поех тази задача, но нямах никакъв късмет в залавянето му.

— Страхуваш ли се от него?

— Не. Но ме е страх да използвам револвера.

— Тогава направи го по женски. Напръскай го със сълзотворен газ и му сложи бележниците.

Помислих си, че на думи е много лесно. Трудно е да напръскаш със спрей човек, който си е заврял езика в гърлото ти.

— И моят план беше такъв, но Морели винаги се оказва по-бърз от мен.

— Искаш ли съвета ми? Забрави за Морели. Ти си начинаеща, а той е професионалист. Има години опит. Беше страхотно ченге и вероятно е още по-добър престъпник.

— Няма никакъв шанс да забравя за Морели. Но искам да провериш някои неща.

Написах регистрационния номер на буса на една салфетка и му я подадох.

— Виж кой е собственикът на буса. Също така искам да знам дали Кармен Санчес притежава кола. А ако притежава, дали колата е била прибрана от ченгетата.

Пийнах малко бира и се отпуснах назад. Наслаждавах се на хладния въздух и лекото бръмчене от разговорите около нас. Всички маси вече бяха заети, а пред вратата имаше опашка. Никой не иска да готви, когато стане толкова горещо.

— Е, а какъв е вторият проблем? — попита Еди.

— Трябва да ми обещаеш, че няма да побеснееш, когато ти кажа.

— Господи, бременна си!

Вторачих се в него изненадано.

— Това пък откъде ти дойде наум?

Еди ме погледна притеснено.

— Не знам. Просто се сетих. Шърли винаги ми го съобщава по този начин.

Газара има четири деца. Най-голямото е на девет години, а най-малкото — на годинка. Всичките са момчета и всичките са чудовища.

— Е, не съм бременна. Става дума за Рамирес.

Разказах му подробно историята.

— Трябва да подадеш оплакване срещу него — посъветва ме Еди. — Защо не звънна в полицията, когато те нападна във фитнеса?

— Рейнджъра щеше ли да подаде оплакване, ако го бяха нападнали?

— Ти не си Рейнджъра.

— Вярно е, но разбираш какво имам предвид, нали?

— Защо ми разказваш всичко това?

— Ако случайно изчезна, искам да знаеш откъде да започнеш издирването.

— Господи! Ако мислиш, че Рамирес е толкова опасен, би трябвало да се снабдиш със съдебна заповед, която не му позволява да се доближи до теб.

— Не вярвам много в тези заповеди. А и какво ще кажа на съдията? Как Рамирес ме е заплашил, че ще ми изпрати подарък? Я се огледай. Какво виждаш?

Газара въздъхна.

— Снимки на Рамирес. Закачени до тези на папата и Франк Синатра.

— Сигурна съм, че ще се справя — казах. — Но просто трябваше да споделя проблемите си с някого.

— Ако се появят нови проблеми, искам веднага да ми се обадиш. Кимнах.

— Когато си сама у дома, винаги оръжието ти да е заредено и да ти е подръка. Ще можеш ли да го използваш срещу Рамирес, ако се наложи?

— Не знам. Мисля, че да.

— Объркаха ни смените и сега работя отново през деня. Искам всеки ден да се срещаме при Съни в четири и половина. Аз ще купувам патроните и ще плащам таксата. Единственият начин да се почувстваш удобно с пицов в ръка е да го използваш по-често.

10.

Прибрах се у дома към девет и тъй като няхах какво да правя, реших да си почистя апартамента. На телефонния секретар нямаше съобщения, нито пък подозрителни пакети на прага ми. Почистих клетката на Рекс, минах мокета с прахосмукачката, изтърках банята и излъсках малкото мебели, които ми бяха останали. Проверих за последен път дали всичко е заключено, взех си душ и си легнах.

Събудих се в седем в превъзходно настроение. Бях спала като пън. На телефонния секретар все още нямаше съобщения. Птичките пееха, слънцето грееше, а аз можех да видя отражението си в идеално лъснатия тостер. Нахлузих шорти и фланелка и заредих кафеварката. Дръпнах завесите във всекидневната и ахнах от великолепието на деня. Небето беше яркосиньо, въздухът — все още свеж от дъжда. Испитах непреодолимо желание да запея нещо от „Звука на музиката“ и извих: „Хълмовете са оживееели от, звука на мууууууузыкаааааа“. После обаче млъкнах, защото не знаех останалите думи.

Върнах се с валсова стъпка в спалнята и енергично дръпнах завесите. Застинах при вида на Лула, вързана за противопожарната стълба. Висеше там като парцалена кукла. Ръцете ѝ бяха извити под неестествен ъгъл, главата ѝ — отпусната на гърдите. Беше гола и омазана с кръв. По косата и краката ѝ имаше големи съсиреци. Зад нея бе сложен чаршаф, така че никой да не може да я види от паркинга.

Изкрещях и започнах да се мъча с ключалката. Сърцето ми биеше с такава сила, че зрението ми се замъгли. Най-после отворих прозореца и едва не паднах върху противопожарната стълба. Протегнах ръце към Лула и задърпах безуспешно въжетата.

Тя не помръдна и не издаде звук, а аз бях прекалено зашеметена, за да разбера дали диша.

— Ще се оправяш — извиках силно.

Гласът ми прозвуча ужасно дрезгаво. Гърлото ми бе свито от ужас, а дробовете ми горяха.

— Ще повикам помощ — добавих и захлипах. — Дано си жива! Господи, Лула, не умирай!

Хвърлих се към стаята, за да повикам линейка, но си закачих крака на перваза и се стоварих на пода. Не усетих никаква болка, само паника, докато пълзях към телефона. Не можех да си спомня номера на „Бърза помощ“. Мозъкът ми бе блокирал от истерията и ме бе оставил да се справя сама с объркването и ужаса, които придружават внезапните и неочаквани трагедии.

Натиснах „0“ и съобщих на телефонистката, че Лула е наранена и се намира на противопожарната ми стълба. Припомних си вида на Джаки Кенеди, която пълзеше по седалката, за да спаси мъртвия си съпруг, и избухнах в сълзи. Плачех за Лула и Джаки, за себе си, за всички жертви на насилие.

Зарових из чекмеджето с прибори — търсех големия нож за хляб. Най-после го намерих на сушилника. Нямах представа откога Лула виси на стълбата, но не можех да понеса мисълта да я оставя там и секунда повече.

Затичах се с ножа в ръка и прерязах въжетата. Лула се срути в ръцете ми. Беше почти два пъти по-едра от мен, но някак си успях да прехвърля отпуснатото ѝ окървавено тяло през прозореца. Инстинктите ми ме караха да я скрия и да я защитя. Стефани Плъм, майката котка. Чух вой на сирени в далечината. След секунди ченгетата вече чукаха по вратата на апартамента ми. Не помня как им отворих, но очевидно съм го направила. Един униформен полицаи ме отведе в кухнята и ме настави на стол. Последва го един от санитарите.

— Какво е станало? — попита ме ченгето.

— Намерих я на противопожарната стълба — отговорих с разтреперан глас. — Дръпнах завесите и я видях увиснала там.

Зъбите ми тракаха, сърцето ми все още препускаше лудо. Поех си дълбоко дъх.

— Беше завързана, за да не падне. Прерязах въжетата и я вкарах през прозореца.

Чух как санитарите вкарват носилката в спалнята. Дръпнаха леглото ми настрани, за да направят място. Страхувах се да попитам дали Лула е жива. Поех си още въздух и стиснах ръце в скута си. Кокалчетата ми побеляха, а ноктите ми се впиха в дланите.

— Лула тук ли живее? — поиска да узнае ченгето.

— Не. Аз живея тук. Не знам къде живее Лула. Дори не знам фамилното ѝ име.

Телефонът звънна и аз автоматично протегнах ръка към него.

Зловещ глас зашепна в ухото ми.

— Получи ли подаръка ми, Стефани?

Стори ми се, че земята внезапно спря да се върти. За миг се почувствах замаяна, после неочаквано се фокусирах. Натиснах копчето за запис и увеличих звука, за да могат всички да чуят разговора.

— За какъв подарък говориш? — попитах невинно.

— Знаеш за какъв. Видях, че я намери. Видях как я завлече през прозореца. Наблюдавам те. Можех да дойда и да те хвана снощи, докато спеше, но исках да видиш Лула. Исках да разбереш какво мога да направя на една жена, за да знаеш какво да очакваш. Настоявам да си помислиш за това, кучко. Представи си как ще те боли и как ще ми се молиш.

— Обичаш ли да нараняваш жените? — запитах спокойно, тъй като усетих как самоконтролът ми се завръща.

— Понякога жените трябва да бъдат наранявани. Реших да се възползвам от случая.

— Ами Кармен Санчес? И нея ли нарани?

— Не толкова хубаво, колкото ще нараня теб. Планирал съм за теб по-специални неща.

— Няма по-подходящ момент за това от настоящия — изтърсих и внезапно осъзнах, че говоря сериозно.

В изявлението ми нямаше пресилен кураж. Просто бях обзета от ледена, главозамайваща ярост.

— Сега ченгетата са при теб, кучко. Няма да дойда, когато са там. Ще те пипна, когато си сама и не ме очакваш. Ще се уверя, че можем да прекараме дълго време заедно.

Връзката прекъсна.

— Боже Господи! — ахна униформеният. — Този е съвсем луд.

— Знаете ли кой е?

— Страх ме е да отгатна.

Извадих касетата от телефонния секретар и написах името си и датата на етикета. Ръцете ми трепереха толкова силно, че едва успях да разчета собствения си почерк.

Във всекидневната изпраща радиостанция. Чух мърморене от спалнята. Гласовете вече не звучаха толкова нервно, а и действията на хората на закона бяха станали по-делови. Огледах се и осъзнах, че съм покрита с кръвта на Лула, която бе омазала тениската и шортите ми и се съсирваше по ръцете и босите ми крака. По телефона имаше петна от кръв, както и по пода и плота в кухнята.

Ченгето и санитарят се спогледаха.

— Струва ми се, че трябва да отмиете кръвта — посъветва ме санитарят. — Защо веднага не влезете под душа?

Погледнах Лула. Приготвиха се да я изнесат. Беше сложена на носилката и покрита с чаршаф и одеяло. В ръката ѝ бе включена система.

— Как е? — попитах.

Едно от ченгетата бутна носилката напред и каза само:

— Жива.

Когато излязох от банята, санитарите бяха изчезнали. В апартамента ми бяха останали само две ченгета. Онова, с което бях говорила в кухнята, сега се съвещаваше с ченгето във всекидневната. Облякох се бързо и оставих косата ми да си изсъхне от само себе си. Нямах търпение да дам показания и да приключа с това. Искях да отида в болницата и да проверя как е Лула.

Ченгето се казваше Дорси. Бях го виждала и преди. Вероятно в пицарията на Пино. Среден на ръст, около четиридесетте. Беше по риза с къси ръкави. Забелязах, че е прибрал касетата от телефонния секретар в джоба ѝ. Улика номер едно. Разказах му за инцидента във фитнеса, като пропуснах да спомена името на Морели. Дорси очевидно си помисли, че не познавам спасителя си. Ако полицаите искаха да вярват, че Морели е напуснал града, не възнамерявах да ги просветявам. Все още се надявах да го пипна и да си прибера мангизите.

Дорси си водеше подробни бележки и от време на време поглеждаше с разбиране униформения полицаи. Не изглеждаше изненадан. Вероятно, когато си ченге от дълго време, нищо вече не може да те изненада.

След като си тръгнах, изключих кафе машината, затворих и заключих прозореца на спалнята, грабнах си чантата и се подготвих за онова, което ме очакваше в коридора. Щеше да ми се наложи да мина

покрай госпожа Орбах, господин Гросман, госпожа Файнсмит, господин Волески и Бог знае колко още хора. Всички щяха да искат да научат подробностите, а аз не възнамерявах да ги споделям с тях.

Наведох глава, извиних се и забързах към стълбите, защото знаех, че старците не могат да ме настигнат. Излетях от кооперацията и се затичах към черокито.

Отпращих по „Сейнт Джеймс“ и минах направо през „Олдън“ към „Старк“. Щеше да ми е по-лесно да отида направо в болница „Сейнт Франсис“, но исках да взема и Джаки. Подкарах по „Старк“ и подминах фитнеса, без да го погледна. Що се отнасяше до мен, Рамирес беше свършен. Ако отново успееше да се измъкне от лапите на закона, щях лично да го пипна. Щях да му отрежа пишката с ръждясал нож, ако се наложеше.

Джаки тъкмо излизаше от бара на ъгъла — вероятно бе закусвала. Спрях рязко, увиснах през прозореца и ѝ изкрещях:

— Влизай в колата!

— Какво става?

— Лула е в болницата. Рамирес се е позабавлявал с нея.

— О, Господи! — изскимтя Джаки. — Бях адски уплашена. Знаех си, че е станало нещо. Много ли е лошо?

— Честно казано, не знам. Намерих я преди малко на противопожарната ми стълба. Рамирес я беше завързал там, за да ми направи подарък. Беше в безсъзнание.

— Бях там, когато Рамирес дойде за нея. Тя не искаше да отиде, но никой не отказва на Бенито Рамирес. Старецът ѝ щеше да я размаже от бой.

— Да бе. Е, бездруго е размазана от бой.

Намерих място за паркиране на „Хамилтън“, сравнително близо до входа на болницата. Включих алармата и двете с Джаки изприпахме по стълбите. Тя беше поне сто килограма, но дори не се бе задъхала, когато минахме през стъклените врати. Предполагам, че ежедневното енергично чукане те поддържа във форма.

— Преди малко линейката е докарала една жена, казва се Лула — казах на чиновничката.

Тя ме погледна, после насочи очи към Джаки. Днес Джаки бе издокарана в отровно зелени шорти, от които се подаваше половината ѝ задник, гумени сандали в същия цвят и ярко розов потник.

— Роднина ли сте й? — попита я чиновничката.

— Лула няма семейство тук.

— Някой трябва да попълни документите.

— Ами аз мога да го направя — кимна Джаки.

След като приключихме с формулярите, ни казаха да седнем и да чакаме. Подчинихме се безмълвно и запрелиствахме орфаните списания разсеяно, като се опитвахме да не обръщаме внимание на поредните трагедии, които минаваха по коридора. След половин час попитах какво става с Лула и ми отговориха, че в момента й правят рентгенови снимки. Поинтересувах се колко време ще отнеме това, но чиновничката не знаеше. Каза ми, че сигурно щели да се позабавят, но после докторът щял да дойде да поговори с нас. Докладвах новините на Джаки.

— Хм — изсумтя тя нервно. — Дано да не ни забравят.

Изпитвах кофеинов глад, затова оставих Джаки да чака и тръгнах да търся кафенето. Казаха ми да следвам линиите по пода и те наистина ме отведоха до храната. Натоварих голяма кутия със сладкиши и две големи кафета, после добавих и два портокала, в случай че двете с Джаки изпитаме желание да закусим здравословно. Това не ми се стори твърде вероятно, но реших, че е нещо като да носиш чисти бикини винаги, тъй като не искаш да се изложиш, ако стане катастрофа и те закарат в болница. Никога не е лошо човек да е подготвен за всичко.

След около час се видяхме с лекаря.

Той ме погледна, после впери очи в Джаки. Тя си оправи потника и придърпа шортите си, но жестът бе абсолютно безполезен.

— Роднина ли сте й? — попита лекарят Джаки.

— В известен смисъл да — отговори тя. — Какви са новините?

— Прогнозата е обнадеждаваща. Тя е загубила много кръв, а и има травма на главата, както и няколко рани, които трябваше да зашием. Откарахме я в операционната. Вероятно ще отнеме доста време преди да й дадат стая. Ако искате, отидете да се поразходите и се върнете след един-два часа.

— Никъде няма да ходя — твърдо каза Джаки.

Двата часа изминаха бавно, без да научим нещо повече. Ометохме всички сладкиши и накрая бяхме принудени да изядем портокалите.

— Това не ми харесва — промърмори Джаки. — Не обичам да бъда затворена в разни институции. Тези места вонят на консервиран зелен фасул.

— Много време ли си прекарвала по институциите?

— Достатъчно.

Джаки очевидно нямаше желание да ми обяснява подробно, а и аз бездруго не исках да знам. Размърдах се нервно на стола, огледах се и забелязах Дорси, който говореше с администраторката. Той кимаше енергично, очевидно доволен от отговорите ѝ. Жената ни посочи и Дорси се понесе към нас.

— Как е Лула? — попита ни той. — Има ли някакви новини?

— В операционната е.

Той се настани до мен.

— Още не сме открили Рамирес. Имаш ли представа къде може да е? Каза ли ти нещо интересно, преди да натиснеш копчето за запис?

— Каза, че видял как вкарвам Лула през прозореца на спалнята. А и знаеше, че полицията е в апартамента ми. Сигурно е бил някъде наблизо.

— Вероятно е звънял от телефона в колата си.

Съгласих се.

— Ето визитната ми картичка — каза Дорси и написа някакъв номер на гърба ѝ. — Това е домашният ми телефон. Ако видиш Рамирес или ти звънне пак, веднага се свържи с мен.

— Доста ще му е трудно да се покрие — отбелязах. — Той е местна знаменитост. Лесен е за разпознаване.

Дорси прибра химикалката във вътрешния джоб на самото си. Забелязах кобура на кръста му.

— В този град има доста хора, които ще направят всичко възможно да скрият и предпазят Бенито Рамирес. И преди сме си имали същите проблеми с него.

— Да, но никога не сте имали запис с признанията и заплахите му.

— Вярно е. Този запис може и да ни помогне.

— Няма да стане нищо различно — презрително изсумтя Джаки, когато Дорси си тръгна. — Рамирес прави каквото си иска. А никой не се интересува от това, че е пребил някаква смотана курва.

— Ние се интересуваме — възразих. — Можем да го спрем. Трябва да накараме Лула да свидетелства срещу него.

— Да бе — усмихна се Джаки криво. — И как ще стане това?

Стана три, преди да ни позволят да видим Лула. Тя все още бе в безсъзнание в реанимацията. Ограничиха посещението ни до десет минути на човек. Стиснах ръката на Лула и ѝ обещах, че всичко ще е наред. Когато времето ми изтече, казах на Джаки, че имам важна среща, на която трябва да отида. Тя реши да остане в болницата, докато Лула отвори очи.

Стигнах до оръжейния магазин на Съни половин час преди Газара. Платих си таксата, купих си кутия патрони и отидох на стрелбището. Залових се със сериозна тренировка. Представих си Рамирес на мястото на мишената. Прицелих се в сърцето, топките и носа му.

Газара се появи в четири и половина. Сложи нова кутия патрони на рафта ми и зае будката до мен. След като приключих и с двете кутии, вече се чувствах спокойно и удобно с револвер в ръка. Заредих пет патрона и прибрах оръжието в чантата си. Потупах Еди по рамото и му показах, че съм готова.

Той прибра глока си в кобура и ме последва навън. Заговорихме чак когато стигнахме до паркинга.

— Чух обаждането ти — каза ми той. — Съжалявам, че не можах да дойда при теб. Имах друга задача. Видях Дорси в участъка. Каза ми, че си добре. Включила си телефонния секретар на запис, когато си чула гласа на Рамирес.

— Трябваше да ме видиш пет минути преди това. Не можех да си спомня 911.

— Предполагам, че не си обмисляла възможността да си вземеш ваканция?

— Минавала ми е през ума.

— Оръжието ти в чантата ли е?

— Не, по дяволите. Нали това е нарушение на закона?

Газара въздъхна.

— Просто внимавай някой да не го види. И ми се обади, ако нещо те уплаши. Добре дошла си да поживееш при нас с Шърли. Можеш да останеш у нас колкото искаш.

— Благодаря ти.

— Проверих регистрационния номер, който ми даде. Принадлежи на превозно средство, което е било прибрано в полицията заради неправилно паркиране. Собственикът му не го е потърсил.

— Видях Морели да шофира същото това превозно средство.

— Вероятно го е взел на заем.

И двамата се усмигнахме при мисълта, че Морели кара кола, открадната от паркинга на полицията.

— А Кармен Санчес? Тя има ли кола?

Газара извади лист от джоба си.

— Ето модела и регистрационния номер. Колата ѝ не е била прибрана в полицията — каза Еди, после добави: — Искаш ли да те изпратя до вас? Да се уверя, че апартаментът ти е безопасен?

— Няма нужда. Поне половината от обитателите на блока вероятно все още висят в коридора.

Най-много ме плашеше мисълта, че ще видя петната от кръв. Щеше да ми се наложи да си вляза в апартамента и да се изправя срещу последиците от творческата дейност на Рамирес. Кръвта на Лула щеше да е все още по телефона, стените, плота в кухнята и пода. А ако видят на тази кръв предизвикаше у мен нов истеричен пристъп, исках да се справя с него сама, без да съм изложена на чужди погледи.

Паркирах зад кооперацията и се мушнах вътре незабелязано. Реших, че съм уцелила най-подходящия момент. Коридорите бяха празни. Всички вечеряха. Държах спрея в едната си ръка, а револверът ми бе в колана на джинсите. Завъртях ключа в ключалката и стомахът ми се сви. Заповядах си да се стегна. Трябваше да вляза, да проверя дали под леглото не се е скрил някой изнасилвач, да нахлузя гумени ръкавици и да почистя бъркотията.

Пристъпих колебливо напред и осъзнах, че в апартамента ми има човек. Някой готвеше в кухнята. Чувах се уютни звуци от тракане на тенджери и течаща вода. Долових и цвъртенето на масло в тиган.

— Хей — извиках, стиснала здраво револвера, но едва чух гласа си, заглушен от силното биене на сърцето ми. — Кой е там?

Морели излезе от кухнята.

— Аз. Прибери оръжието. Трябва да поговорим.

— Господи! Ужасно си нагъл! Някога да си помислял, че мога да те застрелям?

— Не. Не ми е минавало през ума.

— Упражнявах се съвестно и станах добър стрелец.

Той мина покрай мен, затвори и заключи вратата.

— Да, обзалагам се, че се справяш страхотно със стрелбата по хартиените фигури.

— Какво правиш в апартамента ми?

— Готвя вечеря — спокойно отговори той и се върна в кухнята.

— Чух, че си имала доста тежък ден.

Мислите ми запрепускаха лудо. Дни наред се тормозех и се чудех как да открия Морели, а сега той стоеше в апартамента ми и дори ми бе обърнал гръб. Можех спокойно да го прострелям в задника.

— Не искаш да простреляш невъоръжен човек, нали? — каза той, сякаш прочел мислите ми. — В Ню Джърси не гледат с добро око на такива неща. Послушай ме — знам какво говори.

Добре де, нямаше да го прострелям. Но можех да го напръскам със спрея. Нервните му окончания дори нямаше да разберат какво е станало.

Морели изсипа ситно нарязани гъби в тигана и продължи да готви. Към носа ми се понесоха райски ухания. Той разбъркваше зелени и червени чушки, лук и гъби, а инстинктите ми на убиец се изпаряваха пропорционално на количеството слюнка, което се събираше в устата ми.

Осъзнах, че си търся оправдание да не използвам спрея. Казах си, че първо трябва да изслушам Морели, но грозната истина бе, че мотивите ми не бяха толкова почтени. Бях гладна и потисната, а и много по-уплашена от Рамирес, отколкото от Джо Морели. Всъщност по някакъв странен начин се чувствах спокойна и в безопасност с Морели в апартамента си.

Реших, че ще действам бавно, стъпка по стъпка. Първо щях да вечерям, а после да напръскам Морели за десерт.

Той се завъртя и ме погледна.

— Искаш ли да поговорим за случилото се?

— Рамирес едва не уби Лула и я остави на площадката на противопожарната стълба.

— Рамирес е като гъба, която се храни с ужаса на хората. Виждала ли си го някога на ринга? Феновете му го обичат, защото стига докрай, освен ако реферът не прекрати боя. Играе си със съперника си. Обича вида на кръв. Обича да наказва. А през цялото

време, докато наказва жертвата си, ѝ говори с нежен глас и ѝ обяснява колко страшно ще стане. Обяснява, че ще спре само когато започнат да го молят за милост. По същия начин се отнася и с жените. Обича да ги гледа как се гърчат от болка и страх. Обича да оставя следи.

Метнах чантата си на плота.

— Знам. Страхотно си пада по мъченията и молбите за милост. Всъщност може да се каже, че е напълно откачен на тази тема.

Морели изключи котлона.

— Опитвам се да те изплаша, но май не се справям много добре.

— Страхувах се цял ден и вече не ми остана страх. Ще мисля за това утре.

Огледах се и осъзнах, че някой е почистил кръвта.

— Ти ли изчисти кухнята? — попитах Морели.

— Кухнята и спалнята. Но мокетът ти трябва да бъде почистен от професионалисти.

— Благодаря. Никак не ми се искаше отново да видя кръв.

— Много лошо ли беше?

— Да. Лицето на Лула е почти неузнаваемо... цялата беше в кръв...

Гласът ми затрепери. Млъкнах и забих очи в пода.

— Мамка му!

— В хладилника има вино. Защо не оставиш револвера и не сипеш две чаши?

— Защо си толкова мил с мен?

— Имам нужда от теб.

— Олеле майчице!

— Не по този начин.

— Не мислех „по този начин“. Само казах „олеле, майчице“. Какво готвиш?

— Пържолки. Сложих ги във фурната, когато те видях на паркинга.

Той наля виното, подаде ми чаша и отбеляза:

— Доста спартански живееш.

— Загубих си работата и не можах да си намеря друга. Продадох си мебелите, за да успея да си платя сметките.

— Тогава ли реши да работиш за Вини?

— Нямах голям избор.

— Значи ме преследваш заради парите? Нищо лично.

— В началото не беше лично.

Морели се движеше из кухнята ми, сякаш бе живял тук цял живот. Постави чинии на плота, извади купа със салата от хладилника. Всичко това трябваше да ми се стори арогантно и нагло, но всъщност бе твърде приятно.

Той метна по една голяма пържолка във всяка чиния, покри ги с чушки и лук и добави печени картофи, увити във фолио. Извади сос за салатата, сметана, сос за пържолите, изключи фурната и избърса ръце в кърпата.

— Защо вече да е лично?

— Защото ме окова с белезници за релсата в банята. А после ме принуди да ровя из контейнер за боклук, за да си намеря ключовете от колата. Всеки път, когато се видим, правиш всичко възможно, за да ме унижиш.

— Ключовете не бяха твои, а мои — възрази Морели, като отпи от виното и прикова очи в моите. — Ти открадна колата ми.

— Имах план.

— Възнамеряваше да ме пипнеш, когато дойда да си я прибера?

— Нещо такова.

Той занесе чинията си до масата.

— Чух, че в търговския комплекс „Мейси“ имало свободни места за гримьорки.

— Същият си като майка ми.

Морели се ухили и се зае с пържолата си.

Денят беше изтощителен и виното и хубавата храна ме накараха да омекна. Вечеряхме на масата, седнали един срещу друг, погълнати от вкусното ядене като стара семейна двойка. Опростих си чинията и се отпуснах назад.

— Е, какво искаш от мен?

— Сътрудничество. А в замяна на това ще се погрижа да си прибереш парите от залавянето ми.

— Добре. Прикова вниманието ми.

— Кармен Санчес беше информатор. Една вечер си седях у дома и гледах телевизия. Тя ми звънна и ме помоли за помощ. Каза, че била изнасилена и пребита. Нуждаела се от пари и от безопасно място, където да се нанесе. Обеща да ми се отплати с изключително ценна

информация. Когато стигнах до апартамента ѝ, Зиги Кулеса отвори вратата, но Кармен не се виждаше никъде. Някакъв друг тип, известен повече като изчезналият свидетел, излезе от спалнята, позна ме Бог знае откъде и се паникьоса. „Този тип е ченге — изкрещя той на Зиги. — Не мога да повярвам, че си отворил вратата на шибано ченге.“ После Зиги насочи пищов към мен. Отвърнах на огъня и го прострелях почти от упор. А след миг лежах по гръб, вторачен в тавана. Вторият тип беше изчезнал, Кармен също, както и пистолетът на Зиги.

— Как е могъл да те пропусне от толкова малко разстояние? Ако те е пропуснал, къде е отишъл куршумът?

— Единственото обяснение, което ми идва наум, е, че пистолетът му е засякъл.

— И сега искаш да намериш Кармен, за да може тя да потвърди историята ти.

— Не мисля, че Кармен вече би могла да потвърди нечия история. Предполагам, че е била пребита от Рамирес, а Зиги и другарчето му са били изпратени да довършат работата. Зиги вършеше всичката мръсна работа на Рамирес. Когато си непрестанно из улиците като мен, чуваш доста неща. Рамирес обича да измъчва жени. Знае се, че някои жени, видени за последен път в неговата компания, са изчезнали безследно. Мисля, че той се увлича прекалено много и ги убива, или пък ги наранява толкова лошо, че трябва да изпрати някой да довърши работата и да потули нещата. И тогава тялото изчезва. Няма труп — няма престъпление. Мисля, че Кармен е била мъртва в спалнята, когато пристигнах там. И точно затова Зиги откачи и се паникьоса.

— Там има само една врата — казах. — И никой не я е видял да излиза... жива или мъртва.

— В спалнята има прозорец, който гледа към задната уличка.

— Мислиш, че Кармен е била изхвърлена през прозореца?

Морели занесе чинията си в кухнята и зареди кафеварката.

— Търся човека, който ме позна. Зиги изпусна оръжието, когато падна на пода. Видях как пистолетът се плъзва настрани. Когато ме удариха отзад, партньорът на Зиги сигурно е взел пищова, влязъл е бързо в спалнята, изхвърлил е Кармен през прозореца и я е последвал.

— Ходих там. Доста високо е, ако не си мъртъв.

Морели сви рамене.

— Може би е успял да се промъкне през тълпата, която се беше струпала върху Зиги и мен. А после се е измъкнал през задната врата, прибрал е трупа на Кармен и е изчезнал.

— Искам да чуя нещо повече за прибирането на моите десет бона — прекъснах го.

— Ако ми помогнеш да докажа, че съм застрелял Кулеса при самозащита, ще ти позволя да ме арестуваш.

— Нямам търпение да разбера как точно ще ти помогна.

— Единствената връзка с изчезналия свидетел е Рамирес. Наблюдавах го доста време, но нищо не се получи. За съжаление, движенията ми са доста ограничени. Напоследък прекарвам повече време в криене, отколкото в търсене. Страхувам се, че времето и идеите ми се поизчерпаха. А ти си единствената, която никога няма да бъде заподозряна, че ми помага.

— Защо пък да ти помагам? Защо просто да не се възползвам от възможността да те предам?

— Защото съм невинен.

— Това си е твой проблем, а не мой.

Отговорът беше доста категоричен, но не отговаряше съвсем на истината. Всъщност започвах да омеквам по отношение на Морели.

— Добре тогава, позволи ми да увелича залога. Докато ми помагаш да открия изчезналия свидетел, аз ще те пазя от Рамирес.

Едва не отвърнах, че не се нуждая от пазене, но щеше да прозвучи абсурдно. Имах нужда от колкото се може повече пазене.

— Какво ще стане, когато Дорси прибере Рамирес и аз вече не се нуждая от закрилата ти?

— Рамирес ще излезе веднага под гаранция и ще бъде поне два пъти по-страшен. Той има доста влиятелни приятели.

— А как ще ме защитиш?

— Ще пазя прекрасното ти тяло, сладурче.

— Няма да спиш в апартамента ми.

— Ще спя в буса. А утре ще сложа навсякъде микрофони.

— Ами тази вечер?

— Ти ще си решиш — отвърна Джо. — Вероятно няма да има проблеми. Предполагам, че Рамирес иска да си поиграе с теб известно време. За него това е като боксов мач. Ще иска да изкара и десетте рунда.

Съгласих се. Рамирес можеше да нахлуе през прозореца на спалнята ми по всяко време, когато си поиска, но бе избрал да изчака.

— Дори и да искам да ти помогна, нямам представа как — казах. — Не виждам какво повече от теб бих могла да направя. Този свидетел може вече да е в Аржентина.

— Не е в Аржентина, а някъде навън из улиците и убива хора. Убива всеки, който го е видял на местопрестъплението. Вече уби двама души от кооперацията на Кармен, а третият му опит се провали. Аз също съм в списъка му, но не може да ме пипне, докато се крия. А пък ако се появя на обществено място, за да го подмамя, ченгетата ще ме заловят.

Нещо проблесна в главата ми.

— Значи искаш да ме използваш като стръв? Ще ме размахаш пред Рамирес с надеждата да измъкна някаква информация от него, докато ми обяснява методите си за мъчения. Господи, Морели, знам, че си ми ядосан, задето те прегазих с буика, но не мислиш ли, че желанието ти за отмъщение отива прекалено надалеч?

— Не става дума за отмъщение. Истината е... че те харесвам. — Той се усмихна съблазнително. — Ако обстоятелствата бяха други, вероятно щях да се опитам да поправа някои грешки от миналото.

— О, Боже!

— Смятам, че когато всичко това приключи, ще трябва да направим нещо, за да излекуваме цинизма, който си придобила.

— Караш ме да рискувам живота си, за да спася задника ти.

— Животът ти бездруго вече е изложен на риск. Преследва те огромен зловец тип, който изнасилва и измъчва жени. Ако намерим моя свидетел, можем да го свържем с Рамирес и вероятно да ги пхнем в затвора до края на скапания им живот.

Имаше логика.

— Ще сложа микрофони в антрето и спалнята ти — продължи Морели. — Така ще мога да чувам всичко от апартамента ти. С изключение на банята, разбира се. Ако затвориш вратата на банята, вероятно няма да мога да чуя абсолютно нищо. А когато излизаш навън, ще скрием микрофон под ризата ти и аз ще те следвам от разстояние.

Поех си дълбоко дъх.

— И ще ми помогнеш да си прибера десетте бона, когато намерим изчезналия свидетел?

— Абсолютно.

— Каза ми, че Кармен била информатор. С какъв вид информация те снабдяваше?

— Продаваше всичко, до което можеше да се добере. Най-вече имената на дребни търговци на дрога и членове на банди. Но не знам какво възнамеряваше да ми каже последния път, когато ми се обади.

— Членове на банди?

— Ямайските гангстери. Най-добре организираната им банда е „Страйкър“. Седалището им е във Филаделфия, но участват във всяка сделка с дрога в Трентън. В сравнение със „Страйкър“ мафията е сбирщина мухльовци. Онези типове доставят стоката по-бързо, отколкото успяват да я продадат, а не можем да разберем как точно се осъществяват доставките. Това лято имаше дванадесет смъртни случая от свръхдоза хероин. Стоката е толкова много, че търговците не си правят труда да я разреждат според обичайния стандарт.

— Мислиш ли, че Кармен е разполагала с някаква информация за „Страйкър“?

Морели ме загледа замислено.

— Не — отговори най-после той. — Мисля, че е искала да ми каже нещо за Рамирес. Вероятно е дочула нещо, докато е била с него.

11.

Телефонът ми звънна в седем сутринта. Секретарят се включи и познах гласа на Морели.

— Стани и поздрави слънцето, ловecto на престъпници. Ще бъда пред вратата ти след десет минути, за да инсталирам микрофоните. Слагай кафето.

Заредих кафеварката, измих си зъбите и нахлузих шорти и тениска. Морели пристигна пет минути по-рано с кутия с инструменти в ръката. На джоба на ризата му имаше етикет, който съобщаваше на света, че Джо работи за сервиз „Лонг“.

— Какъв е този сервиз? — попитах.

— Какъвто си искаш.

— Аха — кимнах мъдро. — Маскировка.

Той метна тъмните си очила на плота в кухнята и погледна изразително към кафеварката.

— Хората не забелязват работниците. Спомнят си цвета на униформата и нищо повече. Ако действаш разумно, униформата ще те вкара в почти всяка сграда.

Налях кафе и набрах номера на болницата, за да проверя как е Лула. Съобщиха ми, че се била стабилизирала и вече не лежала в реанимацията.

— Трябва да поговориш с нея — посъветва ме Морели. — Накарай я да подаде оплакване. Снощи са прибрали Рамирес и са го разпитвали за сексуално нападение. Но вече е навън. Пуснали го под гаранция.

Морели остави кафето си, отвори кутията с инструменти и извади малка отвертка и две плочки за покриване на контакти.

— Приличат на обикновени контакти — обясни ми той, — но имат вградени подслушвателни устройства. Обичам да ги използвам, защото не трябва да им се сменят батериите. Зареждат се чрез жиците и са много надеждни.

После извади контакта от стената и свърза жиците.

— Имам възможност да слушам и записвам всичко от буса. Ако Рамирес нахлуе тук или се появи до вратата, ще трябва да действаш по инстинкт. Ако смяташ, че можеш да го накараш да говори и да му изтръгнеш малко информация, без да се излагаш на риск, опитай.

Свърши работата си в антрето и влезе в спалнята, където повтори процедурата.

— Трябва да запомниш две неща. Ако пуснеш радиото, не мога да чуя какво става тук. А ако се наложи да се втурна на помощ, най-вероятно ще го направя през прозореца на спалнята ти. Остави завесите спуснати, за да имам някакво прикритие.

— Мислиш ли, че може да се стигне дотам?

— Надявам се, че не. Опитай се да накараш Рамирес да говори по телефона. И не забравяй да го запишеш.

Морели прибра отвертката в кутията и извади руло лепенки и малка пластмасова кутийка с размера на пакетче дъвка.

— Това е миниатюрен предавател, който се закрепва към тялото. В него има две деветволтови литиеви батерии, което му дава петнадесет часа полезно действие. Има си външен микрофон, тежи двеста грама и струва около хиляда и двеста долара. Не го губи и не влизай с него под душа.

— Може би пък Рамирес ще започне да се държи добре сега след обвинението в нападение.

— Не съм сигурен, че Рамирес може да различи добро от лошо.

— Какъв е планът за днес?

— Мислех да те изпратя отново на улица „Старк“. Сега, след като вече целта ти не е да ме подлудяваш, можеш да съсредоточиш усилията си върху влудяването на Рамирес. Подлъжи го да направи поредния си ход.

— Господи, отново „Старк“! Любимата улица. И какво да правя там?

— Обикаляй наоколо със секси вид, задавай вбесяващи въпроси, въобще дразни хората. Всички тези неща ти се удават без проблеми.

— Познаваш ли Джими Алфа?

— Всички познават Джими Алфа.

— Какво мислиш за него?

— Чувствата ми са смесени. Винаги е бил точен с мен. А и мислех, че е страхотен мениджър. Справяше се чудесно с Рамирес.

Осигуряваше му добри мачове и отлични треньори — каза Морели и си сипа още кафе. — Хора като Джими Алфа прекарват целия си живот с надеждата да се снабдят с боксьор от калибъра на Рамирес. Но повечето не получават този шанс. Да си мениджър на Рамирес е все едно да държиш печелившия фиш за тотото... дори е по-хубаво, тъй като Рамирес ще продължи да ти изплаща дивидентите. Той е златна мина. За съжаление, Рамирес е и шибан откаченяк, така че Алфа е между чука и наковалнята.

— Да, това съвпада с моето мнение. Но този печеливш фиш може да накара човек да си затвори очите пред някои от личните недостатъци на Рамирес, нали?

— Да, особено сега, когато започнаха да правят големите пари. Алфа издържаше Рамирес в продължение на години, когато той бе още само едно гадно хлапе. А сега Рамирес спечели титлата и подписа договор за мачове, които ще бъдат излъчвани по телевизията. Той буквално ще донесе милиони на Алфа в бъдеще.

— Значи мнението ти за Алфа вече не е толкова добро?

— Мисля, че Алфа е престъпно безотговорен.

Морели погледна часовника си и добави:

— Сутрин Рамирес първо отива да тича, после закусва в ресторанта срещу фитнеса. След закуска тренира и обикновено остава в залата до четири.

— Сериозна тренировка.

— Не се занимава много съвестно. Ако му се наложи да се бие с истински добър боксьор, ще си има сериозни неприятности. Последните му двама съперници бяха нарочно подбрани смотаняци. След три седмици има мач с още един некадърник. А след това ще започне да се готви сериозно за мача с Лайънъл Рийси.

— Знаеш доста неща за бокса.

— Боксът е върховен спорт. Един на един. Първобитна битка. Прилича на секса... кара звяра в теб да се събуди.

Изсумтях презрително.

Джо си взе портокал от купата с плодове на плота и продължи:

— Дразниш се, защото не можеш да си спомниш последния път, когато си видяла звяра.

— Виждам го доста често — възразих.

— Скъпа, въобще не го виждаш. Поразпитах наоколо. Не водиш интимен живот.

Показах му среден пръст.

— Такъв интимен живот за теб.

Морели се ухили.

— Ужасно си сладка, когато се държиш откачено. Ако някога ти се поиска да освободя звяра за теб, просто ми кажи.

Това вече беше прекалено. Щях да го напръскам със спрея. Можеше и да не го предам в полицията, но щях да си доставя удоволствието да го видя как припада и драйфа.

— Трябва да изчезвам — каза Морели. — Един от съседите ти ме видя да влизам. Не искам да съсипвам репутацията ти, като остана тук прекалено дълго. Би трябвало да се появиш на улица „Старк“ около обяд и да се помотаеш там един-два часа. Носи си предавателя. Ще те наблюдавам и ще слушам.

Имах няколко часа за убиване, затова излязох да потичам. Не ми беше по-лесно от миналия път, но поне Еди Газара не се появи, за да ми каже, че приличам на полуразложен труп. Закусих, взех си душ и започнах да планирам как ще похарча парите, получени за залавянето на Морели.

Издокарах се със сандали с каишки, тясна черна минипола и ластично потниче с огромно деколте. Направих си прическа с щедри количества гел и лак и косата ми стана огромна. Очертах очите си с тъмносиньо, сложих няколко килограма спирала на миглите си и си боядисах устата в курвенско червено. После си окачих на ушите най-големите и дръзки обици, които имах. Лакирах си ноктите в тон с червилото и се погледнах в огледалото.

Проклетата да съм, ако не изглеждах като страхотна проститутка.

Единадесет. Малко раничко, но исках да приключа с тази задача, за да мога да посетя Лула в болницата. Реших, че след като се видя с нея, ще отида да пострелям, а после ще се прибера у дома и ще чакам телефонът да звънне.

Паркирах на една пресечка от фитнеса и тръгнах по улицата. Чантата ми висеше на рамо, а ръката ми бе стиснала спрея със сълзотворен газ. Бях открила, че предавателят си личи под ластичния потник, затова го бях пхнала в бикините си. Пукни се от яд, Морели!

Бусът беше паркиран директно срещу фитнеса. Джаки стоеше между мен и буса. Днес изглеждаше още по-мрачна от обикновено.

— Как е Лула? — попитах. — Ходи ли при нея днес?

— Сутрин не разрешават посещения. А и бездруго нямам време да ходя там. Трябва да си печеля хляба.

— От болницата ми казаха, че състоянието ѝ е стабилно.

— Да. Настаниха я в обикновена стая. Ще остане там известно време, тъй като още кърви отвътре, но мисля, че ще се оправи.

— Има ли безопасно място, където да отиде, когато я изпишат от болницата?

— За Лула няма да има безопасно място абсолютно никъде, освен ако бързо не поумнее. Но все пак е решила да каже на ченгетата, че я е нахълцал някакъв бял шибаняк.

Погледнах надолу по улицата към буса и усетих телепатично как Морели изсумтява обезнадеждено.

— Някой трябва да спре Рамирес — казах на Джаки.

— Да, но това няма да е Лула — отвърна тя. — А и каква свидетелка може да бъде Лула? Да не мислиш, че хората ще повярват на една курва? Ще кажат, че си е получила заслуженото. Или пък ще решат, че сводникът ѝ я е пребил за назидание. А може и да кажат, че ти самата си проституирала, без да си плащаш, и това е било урок за теб.

— Виждала ли си Рамирес днес? Във фитнеса ли е?

— Не знам. Моите очи не виждат Рамирес. Що се отнася до мен, той е невидим.

Не бях очаквала нещо повече от Джаки. А и вероятно беше права за Лула на свидетелската скамейка. Рамирес щеше да наеме най-добрия адвокат в щата, а той с лекота щеше да дискредитира Лула.

Тръгнах надолу по улицата. Разпитвах дали някой е виждал Кармен Санчес и наистина ли е била с Бенито Рамирес в нощта, когато е бил застрелян Зиги Кулеса.

Никой не я беше виждал. Никой не знаеше нищо за нея и Рамирес.

Обикалях още около час и увенчах усилията си с ново посещение на Джими Алфа. Този път не се втурнах в кабинета му, а търпеливо изчаках секретарката му да му съобщи, че съм дошла.

Алфа не изглеждаше изненадан. Вероятно ме бе наблюдавал през прозореца. Под очите му имаше тъмни кръгове, от онези, които хората получават вследствие на безсънни нощи и нерешими проблеми. Застанах пред бюрото му. Вторачихме се един в друг и не проговорихме поне една минута.

— Знаеш ли за Лула? — попитах накрая.

Алфа кимна.

— Той едва не я уби, Джими. Накълца я, преби я и я завърза за противопожарната ми стълба. После ми се обади да ме пита дали съм получила подаръка му. Каза ми, че мен ме очаквала много по-страшна съдба.

Алфа закима отново, но този път отрицателно.

— Говорих с него — каза той. — Бенито ми призна, че е прекарал известно време с Лула и може да е бил малко груб, но нищо повече. Каза, че сигурно някой я е пипнал след него. Някой, който се опитва да му лепне вината и да го накисне.

— Говорих с него по телефона. Знам какво чух. Имам запис.

— Той се кълне, че не е виновен.

— И ти му вярваш?

— Знам, че понякога откача малко с жените. Обича да се прави на мъжага. Дразни се, че не го уважавали. Но не го виждам как закача някаква нещастна жена на противопожарната стълба. Не го виждам да ти звъни по телефона и да дрънка такива дивотии. Знам, че не е Айнщайн, но не мога да повярвам, че е чак толкова тъп.

— Не е тъп, Джими. Болен е. Рамирес извърши ужасни неща.

Алфа прокара нервно ръка през косата си.

— Не знам. Може и да си права. Слушай, направи ми услуга и стой далеч от улица „Старк“ за известно време. Ченгетата ще разследват случилото се с Лула. Каквото и да открият... аз ще трябва да живея с него. А междувременно трябва да подготвя Бенито за мача.

След три седмици ще се бие с Томи Кларк. Кларк не представлява голяма заплаха, но човек трябва да се отнася сериозно с тези неща. Феновете си купуват билети и заслужават да видят добър мач. Страхувам се, че ако Бенито те види, ще се развълнува прекалено много, нали разбираш? Достатъчно трудно му е да трени...

В кабинета беше около двадесет градуса, но под мишниците на Алфа имаше тъмни петна от пот. Ако бях на негово място, и аз щях да

се потя. Виждаше как мечтата му се превръща в кошмар, но нямаше смелост да погледне истината в очите.

Казах му, че трябва да си върша работата и не мога да стоя далеч от „Старк“. Излязох от кабинета му и бързо слязох по стълбите. Седнах на последното стъпало и заговорих на чатала си.

— По дяволите — казах мрачно. — Това беше адски потискащо.

На отсрещната страна на улицата Морели ме слушаше в буса. Не можех дори да си представя какво си мисли.

Морели почука на вратата ми в десет и половина вечерта. Носеше шест бири, огромна пица и малък телевизор. Този път не беше издокаран в униформа, а носеше джинси и синя тениска.

— Още един ден в този скапан бус и с радост ще отида в затвора — каза той.

— Пицата от „Пино“ ли е?

— Че има ли друг вид пици?

— Как се снабди с нея?

— Пино доставя и на престъпниците — ухили се Морели и се огледа. — Къде е телевизионният кабел?

— Във всекидневната.

Той включи телевизора, остави пицата и бирата на пода и взе дистанционното.

— Някакви обаждания днес?

— Нищичко.

Морели отвори една бира.

— Е, още е рано. Рамирес върши най-добрата си работа нощем.

— Говорих с Лула. Няма да свидетелства срещу него.

— Страхотна изненада, няма що!

Седнах на пода до кутията с пица.

— Чу ли разговора ми с Джими Алфа?

— Да, чух го. Какъв, по дяволите, беше този тоалет, с който се беше издокарала?

— Курвенският ми тоалет. Искях да ускоря нещата.

— Господи, заради теб шофьорите скачаха по бордюра. И къде скри микрофона? Със сигурност не беше под прилепналото потниче. Щях да забележа и бенка под него.

— Пъхнах го в бикините си.

— Мамка му! — изстена Морели. — Ще дам да го позлатят, когато ми го върнеш.

Отворих си бира и си взех парче пица.

— Какво ти е мнението за Алфа? Мислиш ли, че може да бъде принуден да свидетелства срещу Рамирес?

Морели започна да сменя каналите, спря се на баскетболен мач и се загледа за няколко секунди.

— Зависи колко знае. Ако си е заровил главата дълбоко в пясъка, надали разполага със солидни факти. Дорси го посети, след като ти си тръгна, но научи по-малко и от теб.

— Да не си сложил микрофони в офиса на Алфа?

— Не. Но ченгетата си споделят всичко, когато са при Пино.

Остана само едно парче пица и двамата се вторачихме в него.

— Ще ти се залепи направо на задника — каза Морели.

Знаех, че е прав, но го взех.

Изритах Джо от апартамента малко след един и се завлякох в леглото. Спах дълбоко цяла нощ. На сутринта на телефонния ми секретар нямаше никакви съобщения. Канех се да включа кафе машината, когато алармата на джипа запищя. Грабнах си ключовете и изфучах от апартамента, като взимах по три стъпала наведнъж. Когато стигнах до джипа, шофьорската врата беше отворена и алармата продължаваше да вие. Изключих я, настроих я отново, заключих колата и се прибрах вкъщи.

Морели стоеше в кухнята. Веднага забелязах, че кръвното му се е вдигнало заради усилието да запази спокойствие.

— Не исках някой да открадне колата ти — обясних, — затова й инсталирах аларма.

— Не си се тревожила заради някой друг, а заради мен. Инсталирала си шибаната аларма, за да не мога да си взема колата изпод носа ти!

— И това свърши работа, нали? Какво правеше в колата ни?

— Колата не е наша, а моя. Просто ти позволих да я караш временно. Исках да отида и да купя нещо за закуска.

— Защо не отиде с буса?

— Защото исках да покарам собствената си кола. Кълна се, че когато цялата тази бъркотия се оправи, ще се преместя в Аляска. Не ми

пука какво ще трябва да пожертвам, но ще замина на хиляди мили от теб, защото ако остана, ще те удуша и тогава ще ме съдят за предумишлено убийство.

— Господи, Морели, говориш като жена, на която ѝ закъснява мензисът. Я се отпусни малко. Говорим за една проста аларма. А и я инсталирах със собствените си пари.

— Да бе, мамка му! Защо ли не оцених жеста?

— Сигурно защото напоследък си подложен на сериозен стрес.

На вратата се почука и двамата подскочихме. Морели ме изпревари до шпионката. После отстъпи няколко крачки назад и ме дръпна.

— Морти Байърс е.

Ново почукване.

— Няма да те дам — успокоих го. — Ти си мой и не възнамерявам да те делия с никого.

Джо се намръщи.

— Добре. Аз ще съм под леглото, ако почувстваш нужда от мен.

Отидох до вратата и надникнах през шпионката. Никога не бях виждала Морти Байърс, но този тип наистина имаше вид на човек, наскоро опериран от апандисит. Беше на около четиридесет години, с доста наднормени килограми и пепеляво лице. Стоеше приведен и се държеше за корема. Пясъчнорусата му коса бе оредяла и пригладена върху плешивото теме.

Отворих вратата.

— Морти Байърс — представи се той и ми протегна ръка. — Вие сигурно сте Стефани Плъм.

— Не трябваше ли да сте в болницата?

— За операцията от апандисит държат в болницата само няколко дни. Върнах се на работа. Казаха ми, че съм добре.

Не ми изглеждаше никак добре. По-скоро имаше вид на човек, нападнат от вампири по стълбите.

— Още ли ви боли коремът?

— Само когато се изправя.

— Е, какво има?

— Вини ми каза, че ви е възложил моите случаи. Реших, че след като вече съм добре...

— Искате си документите?

— Да. Слушай, съжалявам, че не ти се отвори парашутът.

— Не беше съвсем зле. Арестувах двама.

Той кимна.

— Имаше ли някакъв късмет с Морели?

— Никакъв.

— Знам, че звучи странно, но съм готов да се закълна, че видях колата му на паркинга ти.

— Откраднах я. Реших, че така мога да го накарам да излезе от скривалището си.

— Откраднала си я? Мамка му! Това е страхотно.

Морти се облегна на стената и притисна ръка към корема си.

— Искаш ли да поседнеш за минута? Или пък малко вода? — предложих любезно.

— Не, добре съм. Трябва да почвам работа. Просто исках да си прибера снимките и документите.

Изтичах до кухнята, събрах папките и се втурнах обратно към вратата.

— Ето ги.

— Чудесно — усмихна се Морти и пхна папките под мишница.

— Значи възнамеряваш да задържиш колата известно време, а?

— Не съм сигурна.

— Ако забележиш Морели някъде из улиците, ще го пипнеш ли?

— Да.

Той се ухили.

— Ако бях на твое място, щях да постъпя по същия начин. Нямаше да се откажа само защото времето ми е изтекло. Между нас казано, Вини би платил на всеки, който му докара Морели. Е, аз ще тръгвам. Благодаря ти.

— Няма нищо. Грижи се за себе си.

— Да. Ще взема асансьора.

Затворих вратата, пузнах резето и веригата. Когато се обърнах, Морели стоеше до вратата на спалнята.

— Мислиш ли, че Байърс бе наясно с присъствието ти тук? — попитах.

— Ако знаеше, че съм тук, досега щеше да е насочил пистолет към главата ми. Не подценявай Байърс. Не е толкова тъп, колкото изглежда. И не е и наполовина толкова симпатичен, колкото се

представя. Беше ченге. Изритаха го от полицията, защото изискваше безплатни услуги от проститутки и от двата пола. Казвахме му Морти Къртицата, защото е готов да си пъхне пишката във всяка дупка, която види.

— Обзалагам се, че двамата с Вини се разбират страхотно.

Отидох до прозореца и погледнах към паркинга. Байърс оглеждаше колата на Морели и надничаше през прозорците. Изпробва дръжката на вратата, после ключалката на багажника. Написа нещо върху една от папките. Поизправи се и огледа паркинга. Вниманието му бе привлечено от буса. Байърс се приближи бавно към него и притисна нос към прозореца в напразен опит да види вътрешността му. После се изкатери с мъка върху предната броня и се опита да види през предното стъкло. Отстъпи назад и впери очи в антените. Застана отзад и записа регистрационния номер. После се обърна и погледна към кооперацията. Отскочих от прозореца.

След пет минути на вратата ми отново се почука.

— Искан да те питам, какъв е онзи бус на паркинга ти — каза Байърс. — Забелязвала ли си го?

— Синия с антените?

— Да. Познаваш ли собственика?

— Не. Но бусът стои тук от доста време.

Затворих и заключих, после загледах Байърс през шпионката. Той остана неподвижно известно време, очевидно потънал в мисли, после почука на вратата на господин Волески. Показа му снимката на Морели и му зададе няколко въпроса. Благодарих му, подадох му визитната си картичка и се оттегли.

Върнах се до прозореца, но Байърс не се появи на паркинга.

— Явно обикаля от врата на врата — казах.

Продължихме да наблюдаваме прозореца и най-после Морти закуцуква към колата си. Шофираше последен модел тъмносин форд, оборудван с телефон. Байърс излезе от паркинга и зави по „Сейнт Джеймс“.

Морели беше в кухнята, заровил глава в хладилника.

— Байърс ще ни създаде сериозни проблеми — каза той. — Ще провери регистрационния номер на буса и ще събере две и две.

— Как ще ти се отрази това?

— Ще ме принуди да се изнеса от Трентън, докато не си намеря друго возило.

Извади от хладилника кутия портокалов сок и хляб със стафиди.

— Впиши и това в сметката ми. Трябва да изчезвам оттук — каза той и тръгна към вратата. — Страхувам се, че ще останеш сама известно време. Заклучи се в апартамента, не пускай никого и няма да имаш проблеми. Алтернативата е да дойдеш с мен, но ако ни хванат заедно, ще те обвинят в съучастничество.

— Ще остана тук. Ще се оправя.

— Обещай ми да не излизаш.

— Обещавам! Обещавам!

Някои обещания се дават, за да бъдат нарушени. Това бе едно от тях. Не възнамерявах да седя кротко у дома и да чакам Рамирес. Искях да науча нещо за него колкото се може по-скоро. Искях цялата тази грозна история да приключи. Искях да го пхнат зад решетките. Искях си парите от гаранцията на Морели. Искях да си продължа живота.

Погледнах през прозореца, за да се уверя, че Морели си е тръгнал, взех си чантата и заключих вратата на апартамента. Подкарах към улица „Старк“ и паркирах срещу фитнеса. Нямах смелост да се движа спокойно из улицата без присъствието на Морели, който да ме пази отдалеч, затова останах в колата със заключени врати и затворени прозорци. Бях убедена, че Рамирес вече познава джипа.

На всеки половин час пусках климатика, за да понамаля температурата и да наруша монотонното чакане. Няколко пъти погледнах нагоре към офиса на Джими Алфа и видях лице на прозореца. Във фитнеса нямаше толкова оживена дейност.

В дванадесет и половина Алфа пресече улицата и почука на прозореца ми.

Свалих го.

— Съжалявам, че паркирам тук, Джими, но трябва да продължа да издирвам Морели. Сигурна съм, че ме разбираш.

Той смръщи чело.

— Не съм сигурен, че те разбирам. Ако аз търсех Морели, щях да наблюдавам роднините и приятелите му. Каква е тази история с улица „Старк“ и Кармен Санчес?

— Имам си теория за случилото се. Мисля, че Бенито е измъчвал Кармен така, както постъпи с Лула. После се е паникьосал и е

изпратил Зиги и някакъв друг тип при Кармен, за да се уверят, че тя няма да вдигне шум. Смятам, че Морели ги е изненадал в този момент и вероятно е застрелял Зиги при самозащита, точно както казва. Кармен, другият тип и оръжието на Зиги някак си са успели да изчезнат. Мисля, че Морели се опитва да ги намери. Следователно улица „Старк“ е логичното място, където да го търся.

— Звучи смахнато. Откъде ти дойде тази налудничава идея?

— От показанията на Морели, когато са го арестували.

Алфа ме погледна отвратно.

— А ти какво очакваш да каже? Да признае, че е застрелял Зиги просто ей така? Бенито е лесна мишена. Има репутация на прекалено агресивен с жените, а Зиги работеше за него, така че Морели просто се е възползвал от това.

— Ами изчезналият свидетел? Той сигурно също е работел за Бенито.

— Не знам нищо за изчезнал свидетел.

— Хората ми казаха, че физиономията му приличала на ударена с тиган. Доста отличителна черта.

Алфа се усмихна.

— Не и в третокласните боксърски зали. Половината кретени, които работят в тях, имат подобни физиономии — Той си погледна часовника. — Закъснявам за обяд. Изглеждаш доста сгорещена. Искаш ли да ти донеса нещо? Студена сода? Сандвич?

— Добре съм. И аз смятам скоро да си дам почивка. Трябва да намеря тоалетна.

— На втория етаж има. Вземи ключа от Лорна. Кажи й, че аз съм те изпратил.

Помислих си, че е много любезно от страна на Алфа да ми предложи собствената си тоалетна, но не исках да рискувам да бъда нападната от Рамирес, докато седя на клозетната чиния.

Огледах улицата за последен път и потеглих в търсене на заведение за бързо хранене. Половин час по-късно се върнах на същото място. Чувствах се по-добре, но пък двойно по-отегчена. Бях си взела книга, но ми беше трудно да чета и да се потя едновременно, а потенето определено имаше надмощие.

В три часа косата ми бе залепнала за лицето и врата ми и се бе накъдрила ужасно. Ризата ми бе залепнала за гърба, а гърдите ми бяха

мокри от пот. Краката ми бяха схванати, а лявото ми око потрепваше нервно.

Все още не бях видяла Рамирес. Пешеходците се криеха в мизерните сенки и бързо изчезваха в задимените, но охладени от климатици барове. Бях единствената глупачка, която седеше в кола. Дори проститутките бяха изчезнали за кратка следобедна почивка.

Стиснах в ръка спрея със сълзотворен газ и излязох от черокито. Изскимтях, когато прешлените ми се разгънаха и се подредиха отново. Протегнах се и потичах малко на място. Заобиколих колата и се наведох, за да докосна пръстите на краката си. Лек ветреца се понесе по улицата и ми донесе блаженство. Не можех да отрека, че въздухът бе смъртоносен, а температурата като в крематориум, но все пак ветреца се усещаше.

Облегнах се на колата и дръпнах предницата на ризата си подалеч от потното си тяло.

Джаки излезе от хотел „Гранд“ и се понесе към мен, на път към ъгъла си.

— Приличаш на човек с топлинен удар — каза тя и ми подаде ледена кола.

Отворих я, отпих гигантска глътка и притиснах студената кутия в челото си.

— Благодаря. Това е страхотно.

— Не си мисли, че кльошавият ти бял задник ме е размекнал — отвърна тя. — Просто ме е страх, че ще умреш в тая нажежена кола и ще съсипеш репутацията на улица „Старк“. Хората ще кажат, че става дума за расово убийство и извратените ми бели клиенти ще се откажат от мен.

— Ще се опитам да не умра. Господ няма да позволи да съсипя бизнеса ти с извратеняците.

— Жестоко — ухили се тя. — Белите скапаняци плащат добри пари за огромния ми задник.

— Как е Лула?

Джаки сви рамене.

— Държи се. Благодарна ти е, че ѝ изпрати цветя.

— Днес не е много оживено.

Джаки насочи очи към прозорците на фитнеса и прошепна:

— Да благодарим на Бога за това.

Проследих погледа ѝ към втория етаж.

— По-добре е да не те виждат да говориш с мен.

— Да — съгласи се тя. — Бездруго трябва да се връщам на работа.

Останах така още няколко минути, като се наслаждавах на студената кола и на удоволствието да си прав. Завъртях се да се върна в колата и ахнах при вида на Рамирес — стоеше точно до мен.

— Цял ден те чакам да излезеш от колата — каза той. — Обзалагам се, че си изненадана от това колко тихо се движа. Въобще не ме чу, че се приближавам, нали? И винаги ще бъде така. Няма да ме чуваш, докато не скоча. А тогава ще е прекалено късно.

Поех си дълбоко дъх, за да успокоя лудото биене на сърцето си. Изчаках още една секунда, за да съм сигурна, че ще проговоря със стабилен глас. После го запитах за Кармен.

— Искам да знам всичко за Кармен — казах му. — Тя видя ли те да идваш?

— Ние с Кармен имаме среща. Тя си получи онова, което търсеше.

— Къде е Кармен сега?

Той сви рамене.

— Не знам. Изчезна, след като очистиха Зиги.

— Ами онзи тип, който е бил със Зиги? Кой беше той? Какво стана с него?

— Не знам нищо за него.

— Мислех, че са работили за теб.

— Защо не се качим горе да поговорим за това? Или пък да отидем да се поразходим с кола? Имам порше. Мога да те повозя.

— Не мисля, че ще стане.

— Ето, пак го правиш. Отказваш на Шампиона. Вечно отказваш на Шампиона. А той не харесва това.

— Разкажи ми за Зиги и приятеля му. Онзи със смачкания нос.

— Ще ти е по-интересно да ти разкажа за Шампиона. Как ще те научи да го уважаваш. Как ще те накаже, за да се научиш да не му отказваш.

Той пристъпи по-близо и горещината, която се излъчваше от тялото му, накара въздуха да изглежда едва ли не хладен.

— Мисля, че ще те накарам да прокървиш, преди да те изчукам. Харесва ли ти това? Искаш ли да те понакълцам, кучко?

Това е. Край. Изчезвам оттук.

— Няма да ми направиш абсолютно нищо — отвърнах категорично. — Не ме плашиш и никак не ме възбуждаш.

— Лъжеш.

Той ме хвана за ръката и ме стисна силно. Изпицях.

Сритах го яростно в кокалчето и той ме удари. Въобще не видях светкавичното замахване на ръката му. Ударът изплющя в ушите ми и главата ми се отметна назад. Усетих вкус на кръв и примигнах няколко пъти, за да проясня зрението си. Когато звездите пред очите ми изчезнаха, го напръсках право в лицето със спрея.

Бенито изви от болка и гняв и се запрепъва по улицата, покрил очите си с ръце. Виенето се превърна в даване и хъркане и той се просна на ръце и колене като огромно животно — направо раздразнен бизон.

Джими Алфа се затича към нас през улицата, последван от секретарката си и някакъв мъж, когото не бях виждала.

Мъжът се просна на земята до Рамирес и започна да го успокоява, като му повтаряше да си поеме дълбоко дъх.

Алфа и секретарката му се втурнаха към мен.

— Господи! — изохка Алфа, като пъхна чиста кърпа в ръката ми. — Добре ли си? Не ти е счупил нищо, нали?

Притиснах кърпата към устата си и я задържах там. Прокарах език по зъбите си, за да проверя дали всичките са си на мястото.

— Мисля, че съм добре.

— Наистина съжалявам — каза Джими. — Не знам какво му става и защо се държи така с жените. Извинявам се заради него. Не знам какво да направя.

Не бях в настроение да приема извиненията му.

— Можеш да направиш много неща. Прати го на психиатър. Заклучи го. Заведи го при ветеринарен лекар и поръчай да го кастрират.

— Ще ти платя да отидеш на лекар — прекъсна ме Алфа. — Не искаш ли да отидеш на лекар?

— Единственото място, където възнамерявам да отида, е полицията. Ще подам оплакване и не можеш да ме спреш по никакъв

начин.

— Помисли си поне един ден — помоли ме Джими. — Изчакай поне да се успокоиш малко. Той не би могъл да се справи с още едно обвинение в нападение.

12.

Отворих вратата на колата и се тръшнах зад волана. Потеглих предпазливо, като внимавах да не прегазя някого. Карам с умерена скорост и не поглеждах назад. Спрях на светофара и огледах нанесените ми щети в огледалото за обратно виждане. Горната ми устна беше сцепена и още кървеше. На лявата ми буза се бе образувала огромна тъмна синина. Бузата и устната ми започваха да се подуват.

Стиснах волана здраво и призовах на помощ всичките си сили, за да запазя спокойствие. Поех на юг по „Старк“ към улица „Стейт“ и после към „Хамилтън“. Когато се озовах на „Хамилтън“, се почувствах в безопасност в собствения си квартал и си позволих да спра и да помисля. Паркирах пред една бакалия и поседях в колата известно време. Трябваше да отида в полицията и да съобща за нападението над мен, но не исках да напускам безопасното убежище на махалата, а и не бях сигурна как ще реагират ченгетата на последния инцидент с Рамирес. Беше ме заплашвал, а аз нарочно го бях провокирала, като паркирах срещу фитнеса. А това пък не беше много умно от моя страна.

Движех се благодарение на страховития прилив на адреналин, откак Рамирес бе застанал до мен. Сега обаче адреналинът се изпари и го заместиха изтощение и болка. Ръката и челюстта ме боляха ужасно, а пулсът ми май бе спаднал до дванадесет удара в минута.

Помислих си, че днес няма да успея да се добера до полицейския участък. Зарових из чантата си и намерих визитната картичка на Дорси. Е, все пак можех да продължа да хленча поне на него. Набрах номера му и му оставих съобщение да ми звънне. Не му обясних проблема. Реших, че нямам сили да разкажа цялата история два пъти.

Завлякох се в магазина и си купих портокалов сладолед на клечка.

— Тана тлополука — изфъфлих на продавача. — Утната ми те поту.

— Трябва да отидете на лекар.

Свалих обвивката на сладоледа и го притиснах към устната си.

— Аааах — въздъхнах. — Така е по-добре.

Върнах се в колата, запалих, дадох на заден и се фраснах в един камион за доставки. Целият ми живот премина пред очите ми като на лента. Помолих се на Господ да не позволи колата да е прекалено смачкана.

Двамата с шофьора на камиона слязохме и огледахме щетите. По камиона нямаше и драскотина. Дори боята му не бе олющена. Черокито обаче изглеждаше сякаш някой се бе опитал да изтръгне задната му броня с отварачка за консерви.

Шофьорът на камиона се вторачи в устната ми и попита със съчувствие:

— Семейни проблеми?

— Глополука.

— Изглежда, днес не е щастливият ви ден.

— Въобте нямам татливи тни.

Тъй като аз бях виновна за катастрофата, а камионът въобще не бе пострадал, не изпълнихме ритуала с размяна на данните на застрахователите си. Огледах щетите за последен път, потреперих и се оттеглих, като размишлявах усилено кое е по-добро — да се самоубия или да застана срещу Морели.

Телефонът звънна точно когато си влизах у дома. Обаждаше се Дорси.

— Иткам та потам бвинение трету Рамирет — съобщих му мрачно. — Утари ме в тата.

— Къде се случи това?

— На улиа „Тарк“.

Разказах му подробностите и отхвърлих предложението му да дойде у нас, за да дам показания. Не исках да рискувам случайно да се натъкне на Морели. Обещах му, че утре ще се отбия в участъка, за да попълня документите.

Взех си душ и вечерях със сладолед. На всеки десет минути поглеждах през прозореца, за да видя дали Морели не се е появил на паркинга. Бях оставила джипа в далечния ъгъл, където осветлението бе най-слабо. Ако успеях да оцелея през нощта, утре щях да закарам колата в сервиза на Ал и да го помоля да я оправи веднага. Нямах представа обаче как щях да платя.

Гледах телевизия до единадесет, после си легнах, като завлякох клетката на Рекс в спалнята, за да ми прави компания. Нямаше нито едно обаждане от Рамирес, нито пък следа от Морели. Не бях сигурна дали изпитвам облекчение или разочарование. Нямах представа дали Морели ме слуша и пази както се бяхме уговорили, затова си легнах със спрея, телефона и пистолета на нощното шкафче.

Телефонът ми звънна в шест и половина. Беше Морели.

— Време е да ставаш — каза той.

Погледнах часовника.

— Будиш ме посред нощ.

— Щеше да си будна от часове, ако ти се налагаше да спиш в нисан.

— Какво правиш в нисана?

— Дадох да боядисат буса в друг цвят и да му махнат антените. Успях да си намеря и нови номера. А междувременно симпатягите от сервиза ми дадоха кола на заем. Изчаках да се стъмни и паркирах на „Мейпъл“, точно зад паркинга ти.

— За да можеш да пазиш скъпоценното ми тяло?

— Най-вече не исках да пропусна да чуя как се събличаш. Какво беше това странно скърцане цяла нощ?

— Рекс се въртеше на колелото си.

— Мислех, че той живее в кухнята.

Не исках Морели да узнае колко уплашена и самотна се чувствах, затова го излъгах.

— Почистих мивката, а той не хареса миризмата на препарата, затова го донесох в спалнята.

Мълчанието продължи няколко минути.

— А тълкуванието е, че си била уплашена и самотна, затова си потърсила компанията на Рекс — каза Морели.

— Времената са трудни.

— Не е лъжа.

— Предполагам, че трябва да изчезнеш от Трентън преди Байърс да се върне.

— Мисля, че си права. Прекалено забележим съм в тази кола. Мога да си прибера буса в шест довечера и тогава ще се върна.

— Добре, ще се чуем по-късно.

— Разбрано, шефе.

Върнах се в леглото и два часа по-късно ме стресна алармата на джипа, която виеше свирепо на паркинга. Скочих от леглото и се втурнах към прозореца. Дръпнах завесите и видях как Морти Байърс разбива алармата на парченца с пистолета си.

— Байърс! — изревах през прозореца. — Какво правиш, по дяволите?

— Жена ми ме остави и взе форда.

— Е, и?

— Имам нужда от кола. Щях да взема под наем, но се сетих, че джипът на Морели си стои тук. Реших, че ще спестя малко пари, ако я използвам, докато открия Мона.

— Господи, Байърс, не можеш да нахлуеш на паркинга и просто да отвлечеш нечия кола. Това е кражба! Ти си проклет крадец на коли.

— Е, и?

— Откъде взе ключовете?

— От същото място като теб. От апартамента на Морели. Резервните ключове бяха в скрина му.

— Няма да се отървеш безнаказано.

— Какво ще направиш? Полицията ли ще повикаш?

— Господ ще те накаже.

— Да му го начукам на Господ — отвърна Байърс мило, после се настани зад волана и започна да наглася седалката си и радиостанциите.

Помислих си, че не съм виждала по-арогантно копеле. Не стига, че крадеше шибаната кола, ами и седеше и ми се перчеше с това. Грабнах спрея със сълзотворен газ, излетях през вратата и се втурнах надолу по стълбите. Бях боса, облечена само в къса нощница с Мики-Мауси по нея, но въобще не ми пукаше.

Тъкмо стъпвах на тротоара, когато Байърс завъртя ключа и настъпи педала. След част от секундата колата избухна с оглушителен трясък, а вратите излетяха в небето като фризбита. Заиграха буйни пламъци, които обгърнаха в миг черокито и го превърнаха в яркожълта огнена топка.

Бях толкова зашеметена, че не можех да помръдна. Стоях с отворена уста и гледах невярващо. Части от покрива и калниците на джипа промениха траекторията си и изтропаха на земята.

В далечината завиха сирени, а от кооперацията се изсипаха всички наематели, застанаха до мен и се вторачиха в горящия джип. Облаци черен дим се понесоха към синьото утринно небе, свирепа жега опърли лицето ми.

Нямаше никаква възможност Морти Байърс да бъде спасен. Дори и да бях реагирала мигновено, не можех да го извадя от колата. А и вероятно бе умрял още от взрива, а не от пожара. Помислих си, че шансовете това да е нещастен случай са минимални. А шансовете взривът да е бил предназначен за мен бяха огромни.

Е, положителното беше, че вече не трябваше да се тревожа дали Морели ще разбере за вчерашната катастрофа.

Отстъпих назад и си проправих път през тълпата любопитни старци. Затичах се нагоре по стълбите, като взимах по две стъпала наведнъж, и се заключих в апартамента си. Най-небрежно бях оставила вратата отворена, когато се втурнах към Морти Байърс, затова сега претърсих дома си с насочен напред пистолет. Ако се натъкнех на човека, който бе опекал Байърс, нямаше да си губя времето със сълзотворен газ, а щях да му пусна един куршум в корема. Коремът е чудесна, голяма мишена.

Когато се уверих, че апартаментът ми е чист, облякох тениска и шорти. Мушнах се за секунда в банята и се погледнах в огледалото. Имах лилав оток на бузата и малка рана на горната устна. Но подутото почти бе спаднало. В резултат на пожара кожата ми бе като изгоряла на слънце. Веждите и косата около лицето ми бяха обгорени и стърчаха право нагоре. Адски привлекателно. Но не се оплаквах. Можеше да съм мъртва и някои части от тялото ми да са се приземили в азалиите. Завързах си маратонките и пак слязох долу.

Паркингът и съседните улици бяха пълни с пожарни, полицейски коли и линейки. Бяха издигнати барикади, които държаха любопитните далеч от димящите останки на джипа на Морели. Сива пяна покриваше асфалта, а въздухът миришеше на загоряло свинско. Реших да не мисля по този въпрос. Видях Дорси, който говореше с униформен полицаи. Той вдигна глава, улови погледа ми и тръгна към мен.

— Имам лоши предчувствия — сподели Дорси.

— Познаваш ли Морти Байърс?

— Да.

— Той беше в джипа.

— Айде бе! Сигурна ли си?

— Говорех с него, когато колата избухна.

— Да, това обяснява липсващите ти вежди. И за какво си говорехте?

— Вини ми беше дал само една седмица, за да заловя Морели. Седмичата ми изтече и Морти зае мястото ми. Говорехме си за Морели.

— Не сте си говорили отблизо, иначе щеше да си се превърнала в пържола.

— Всъщност стоях горе-долу на мястото, където съм сега. Крещяхме си. Имахме известни недоразумения.

Униформено ченге се приближи към нас с изкривен регистрационен номер в ръка.

— Намерихме това близо до контейнера за боклук — докладва ченгето на Дорси. — Искаш ли да го проверим?

Взех номера.

— Не си правете труда. Колата принадлежи на Морели.

— Ох, майчице! — изстена Дорси. — Нямам търпение да чуя това.

Реших да поукрася историята малко, тъй като полицаите вероятно не бяха съвсем наясно с тънкостите на моя занаят и надали щяха да разберат идеите ми за конфискация на чуждо имущество.

— Ей сега ще ти обясня — започнах самоуверено. — Отидох да се видя с майката на Морели, а тя беше разтревожена, че няма кой да кара джипа му поне от време на време. Знаеш колко е лошо за акумулатора да е в бездействие. Е, накрая се съгласих да покарам малко колата на Морели, за да угодя на майка му.

— Значи си шофирала колата на Морели, за да направиш услуга на майка му?

— Точно така. Той помолил майка си да се грижи за джипа му, но тя нямала време.

— Много благородно от твоя страна.

— Аз съм си благородна личност.

— Продължавай.

Послушах го. Обясних му как жената на Байърс го оставила и как той решил да открадне колата на Морели. Разказах му как Морти

бе допуснал грешката да каже: „Да му го начукам на Господ“, а в следващия миг джипът бе избухнал.

— Мислиш, че Господ се е ядосал и е опекал Байърс?

— Това е едната ми теория — отговорих спокойно.

— Когато дойдеш в участъка, за да подадеш оплакване срещу Рамирес, ще трябва да си поговорим за това по-подробно.

Позяпах още няколко минути, после се прибрах у дома. Не изпитвах огромно желание да съм на паркинга, докато замитат пепелта, която някога бе Морти Байърс.

Седях пред телевизора до обед, изолирала се от местопрестъплението долу със спуснати завеси и затворени прозорци. От време на време влизах в банята и се поглеждах в огледалото, за да видя дали веждите ми вече не са пораснали.

В дванадесет дръпнах завесите и се осмелих да погледна паркинга. Черокито беше отнесено, а долу бяха останали само две ченгета. Изглежда, попълваха формуляри за щетите върху няколкото коли, които бяха засипани с горящи части от джипа.

Сутрешното гледане на телевизия ме бе замаяло достатъчно, за да се почувствам готова за действия, затова се изкъпах и се облякох, като се мъчех да пропъдя от главата си мислите за бомби и смърт.

Трябваше да отида в участъка, но няхах кола. Имах само няколко долара в джоба и нито цент в банковата сметка. Кредитните ми карти бяха невалидни. Налагаше се да заловя някой престъпник, просрочил гаранцията си.

Звъннах на Кони и ѝ разказах за Морти Байърс.

— Това ужасно ще изтормози душата на Вини — каза тя. — Рейнджъра се съвзема от огнестрелна рана, а сега и Морти Байърс е вън от играта. При това завинаги. А те бяха най-добрите ни агенти.

— Да. Кофти работа. Е, все пак Вини може да разчита на мен.

На другия край на линията настъпи тишина.

— Нали не си очистила Морти? — най-после запита Кони.

— Ами той по-скоро се очисти сам. Имаш ли някой лесен за залавяне бандит? Имам спешна нужда от пари.

— Разполагам с един ексхибиционист, за когото са платени два бона гаранция. Досега е изритван от три старчески дома. В момента живее в някакъв скапан апартамент.

Чух как Кони шумоли с разни документи.

— Ето го — каза тя накрая. — О, Господи, той живее в твоята кооперация.

— Как се казва?

— Уилям Ърлинг. Апартамент 3Е.

Грабнах си чантата и заключих вратата. Изфучах нагоре по стълбите към третия етаж и почуках на вратата на Ърлинг. След секунда ми отвори мъж. Веднага заподозрях, че съм уцелила човека, тъй като беше стар и гол.

— Господин Ърлинг? — попитах учтиво.

— Да. Аз съм. И съм в много добра форма, нали, маце? Не мислиш ли, че оборудването ми е доста страховито?

Заповядах си да не поглеждам надолу, но очите ми се стрелнаха натам по своя собствена воля. Оборудването му не само че не беше страховито, ами и ташаците му бяха свити и сбръчкани.

— Да. Наистина е страховито — съгласих се и му подадох визитната си картичка. — Работя за Винсънт Плъм, човека, платил съдебната ви гаранция. Не сте се явили на делото си, господин Ърлинг. Трябва да ви заведе в съда, за да ви определят нова дата.

— Шибаните дела са чиста загуба на време — отвърна Ърлинг. — На седемдесет и шест години съм. Да не мислиш, че ще изпратят един старец като мен в затвора само защото си е развявал онази работа пред хората?

Искрено се надявах, че наистина ще го тикнат в пандиза. Видът на голия Ърлинг беше достатъчен да ме накара да дам обет за целомъдрие.

— Трябва да ви заведе в центъра на града. Защо не се облечете?

— Не нося дрехи. Господ ме е довел на този свят гол и така ще си отида.

— Съгласна съм с идеята ви, но междувременно трябва да се облечете.

— Можеш да ме накараш да тръгна с теб само ако и ти си съблечеш — нагло отвърна дядката.

Извадих белезниците и ги щракнах на китките му.

— Полицейско насилие! Полицейско насилие! — закрещя Ърлинг.

— Съжалявам, но трябва да те разочаровам — рекох кротко. — Не съм ченге.

— Каква си тогава?

— Агентка по залавяне на обвиняеми.

— Агентско насилие! Агентско насилие! — въодушевено изврещя той.

Отидох до вградения гардероб в антрето, намерих дълъг шлифер, увих го около стареца и го закопчах.

— Няма да дойда с теб — заинати се той. — Не можеш да ме накараш да вървя.

— Слушай, деденце, или ще тръгнеш тихо и кротко, или ще те напръскам със сълзотворен газ и ще те завлека дотам насила.

Не можех да повярвам, че заплашвам по този начин някакъв нещастен дъртак със спаружена пишка. Бях отвратена от себе си, но пък залавянето му щеше да ми донесе двеста долара, по дяволите.

— Не забравяй да заключиш — подсети ме той. — Този квартал вече не е безопасен. Всички са изкукуригали. Ключовете са в кухнята.

Намерих ключовете. Върху един от тях имаше малка емблема на буйк. Страхотен късмет!

— Има още нещо — казах. — Имаш ли нещо против да те закарам до центъра с твоята кола?

— Няма проблеми, стига да не изхабим много бензин. Пенсията не ми позволява да прахосвам, нали разбираш?

Заведох господин Ърлинг в полицията и за нула време оправихме всички формалности. Тръгнах си доволна, като внимавах да не налетя на Дорси. Отбих се в офиса на Вини, за да си прибера чека, и минах през банката, за да го осребря. Паркирах колата на Ърлинг колкото се може по-близо до вратата, за да го улесня, след като излезеше от затвора. А и не ми се искаше да се срещам прекалено често с него.

Изфучах нагоре по стълбите и звъннах на нашите, като потръпвах при мисълта какво се каня да направя.

— Татко излезе ли вече с таксито? — попитах. — Имам нужда от возене.

— Днес не е на работа. У дома си е. Къде трябва да отидеш?

— До един жилищен комплекс на шосе 1.

Още едно потръпване.

— Сега ли?

— Да — въздъхнах тежко. — Сега.

— Довечера ще правя равиоли. Ще дойдеш да хапнеш, нали?

Ужасно ми се искаше да хапна. Искаше ми се повече от хубав секс, бърза кола, прохладна нощ или вежди. Искях временно оттегляне от света на възрастните. Искях да се чувствам в безопасност. Искях майка ми да се суети около мен, да пълни чашата ми с мляко, да ме отърве от отговорностите ми. Искях да прекарам няколко часа в къща, претъпкана с мебели и кухненски аромати.

— Да, равиолите са чудесно нещо — съгласих се бързо.

Баща ми се появи на паркинга след около петнадесет минути и се стресна, когато ме видя.

— Имахме инцидент на паркинга — обясних. — Една кола се подпали, а аз стоях близо до нея.

Дадох му адреса и го помолих по пътя да се отбием до „Кей Март“^[1] по пътя. След тридесет минути той ме остави на паркинга на Морели.

— Кажи на мама, че ще дойда към шест — казах му.

Той погледна шевито и кутиите с машинно масло, които току-що бях купила, и каза:

— Май няма да е зле да поостана малко и да се уверя, че колата ти работи.

Сипах три кутии масло и проверих нивото. Направих знак на баща ми, че всичко е наред. Не ми се стори впечатлен. Настаних се зад волана, фраснах таблото с юмрук и колата запали.

— Никога не отказва — изкрещях към баща ми.

Каменното изражение не изчезна от лицето му.

Знаех какво си мисли — че е трябвало да си купя буик. И че подобни нещастия никога не се случват на хората, които карат буик. Излязохме от паркинга заедно и на шосе 1 се разделихме. Насочих шевито към магазина за ауспуси. Минах покрай мотел „Хауърд Джонсън“, покрай квартала с каравани и приюта за кучета. Другите шофьори ме заобикаляха отдалеч и не смееха да навлязат в пространството на гърмящата ми кола. След десетина километра забелязах радостно жълто-черния надпис на магазина за ауспуси.

Носех огромни тъмни очила, за да прикрия веждите си, но продавачът все пак се вторачи в мен. Попълних формулярите, подадох му ключовете и се настаних в малката чакалня, резервирана за

настойниците на болни коли. След четиридесет и пет минути поех отново на път. Забелязвах дима само когато спирах на светофарите, а и червената лампичка примигваше само от време на време. Реших, че по-добро не мога и да очаквам.

Майка ми започна да мрънка веднага щом влязох вкъщи.

— Всеки път, когато те видя, изглеждаш все по-ужасно. Синини, рани, а сега и косата. И нямаш вежди, за Бога! Какво се случи с веждите ти? Баща ти каза, че си се набутала в някакъв пожар.

— Една кола на паркинга се подпали. Нищо особено.

— Видях всичко по телевизията — обади се баба Мазур, като избута майка ми настрани. — Казаха, че избухнала бомба. Колата отлетяла до небето. А в колата имало някакъв тип на име Байърс. Но пък от него не било останало много.

Баба беше издокарана в памучна блуза в розово и оранжево, яркосини ластични шорти, бели маратонки и чорапи навити малко над колената ѝ.

— Харесват ми шортите — казах ѝ. — Страхотен цвят.

— Баба ти отиде в този вид в погребалното бюро днес следобед — извика баща ми от кухнята. — На поклонението на Тони Манкузо.

— О, да, беше чудесно — рече баба. — Имаше и хора от телевизията. Най-доброто поклонение, което съм виждала напоследък. И Тони изглеждаше много хубав. Бяха му сложили вратовръзка с мънички конски глави.

— Досега ни звъняха вече седем пъти — прекъсна я мама. — Наложил се да обяснявам на всички, че баба ти е забравила да си вземе лекарството сутринта.

Баба изтрака с ченето си.

— Тук никой не разбира от мода. Човек не може да облече нещо различно — оплака се тя, погледна шортите си и поиска ценното ми мнение. — Е, какво мислиш? Смяташ ли, че са подходящи за следобедно поклонение?

— Разбира се — отговорих. — Но ако беше вечерно, щях да обуя черни.

— И аз си мислех същото. Трябва да си купя едни хубави черни шорти.

В осем часа вече бях натъпкана с вкусна храна, успокоена от семейната обстановка и готова да се върна към независимия живот.

Излязох от къщата на нашите, натоварена с храна, и подкарах към апартамента си.

През по-голямата част от деня бях избягвала да мисля за експлозията, но беше време да се изправя срещу безмилостните факти. Някой се беше опитал да ме убие, но този някой не беше Рамирес. Бенито искаше да ми причини болка и да ме накара да му се моля. Беше страшен и отвратителен, но освен това беше и предвидим. Разбирах го много добре. Той просто беше откачен.

Но бомбата не беше проява на лудост, а планирано и премислено действие. Целта на взрива бе да отърве света от една определена досадна и дразнеща личност.

Защо се случваше на мен? Защо някой би искал да умра? Още докато си задавах въпроса, сърцето ми се сви от ужас.

Паркирах шевито в средата на паркинга и се зачудих дали утре сутрин ще имам смелостта да завъртя ключа. Джипът на Морели бе отнесен и от пожара почти нямаше следи. Асфалтът беше напукан там, където бе горяло черокито, но нямаше жълти полицейски ленти, нито обгорени останки, които да бележат мястото.

Влязох си у дома и открих, че лампичката на телефонния ми секретар свети яростно. Дорси ми бе звънял три пъти с молба да отговоря на обажданията му. Не звучеше дружелюбно настроен. Бърни ми се бе обадил, за да ми съобщи, че в магазина им има разпродажба, и ме бе поканил да я посетя. Двадесет процента намаление на миксери и безплатна бутилка готово дайкири за първите двадесет клиенти. Очите ми се замъглиха при мисълта за едно ледено дайкири. Бяха ми останали няколко долара, а миксерите не можеха да са прекалено скъпи, нали? Последното обаждане беше от Джими Алфа. Отново ми се извиняваше и изразяваше надеждите си, че не съм била лошо наранена от Рамирес.

Погледнах си часовника. Почти девет. Не можех да се добера до магазина на Бърни, преди да затворят. Лошо. Бях убедена, че ако изпия едно дайкири, ще мисля много по-добре и вероятно се сетя кой се е опитал да ме превърне в спътник на земята.

Пуснах телевизора и се настаних пред него, но мислите ми бяха другаде. Търсех потенциални убийци. От арестуваните от мен единствено Лони Дод беше възможен, но пък той лежеше в затвора. Не, по-вероятно това бе свързано с убийството на Кулеса. Някой се

притесняваше от факта, че душа наоколо. Не можех обаче да си представя, че някой се е разтревожил толкова много, та да реши да ме убие. Смъртта е адски сериозна работа.

Сигурно пропусках нещо. Нещо, свързано с Кармен, Кулеса или Морели. Или пък със загадъчния изчезнал свидетел.

Грозна мисъл се прокрадна в мозъка ми. Доколкото разбирах, представлявах смъртна заплаха само за един човек. И този човек беше Морели.

Телефонът звънна в единадесет. Вдигнах, преди да се включи секретарят.

— Сама ли си? — попита Морели. Поколебах се за миг.

— Да.

— Защо се колеба?

— Какво мислиш по въпроса за убийството?

— За чие убийство говорим?

— За моето.

— Тази мисъл направо ме затопля.

— Просто се чудех.

— Качвам се. Чакай ме до вратата.

Пъхнах спрея със сълзотворен газ в колана на шортите си и го прикрих с тениската. Залепих око за шпионката и отворих вратата, когато Морели се появи в коридора. Видът му се влошаваше с всеки изминал ден. Имаше спешна нужда от подстригване, а лицето му бе покрито с едноседмична брада, която вероятно му бе пораснала само за два дни. Джинсите и тениската му бяха като свалени от някой клошар. Той затвори и заключи. Огледа обгореното ми и изранено лице и синините по ръката ми. Изражението му беше мрачно.

— Не искаш ли да ми разкажеш за това?

— Сцепената устна и синините са от Рамирес. Имахме спречкване, но аз спечелих. Напръсках го със спрея и го оставих да драйфа наред улицата.

— А липсващите вежди?

— Хм. Това вече е малко по-сложно.

Лицето му доби прекалено сериозен вид.

— Какво стана?

— Колата ти избухна.

В продължение на няколко секунди нямаше никаква реакция.

— Искаш ли да ми обясниш по-подробно? — накрая запита той.

— Добрата новина е, че вече не трябва да се притесняваш от Морти Байърс.

— А лошата?

Взех регистрационния номер на черокито от плота в кухнята и му го подадох.

— Това е единственото, което остана от джипа ти.

Морели се вторачи шокирано и безмълвно в номера.

Разказах му как съпругата на Морти Байърс го напуснала, а после и за бомбата и трите обаждания от страна на Дорси.

Морели стигна до същото заключение като мен.

— Не е бил Рамирес.

— Направих списък с всички, които може да желаят смъртта ми — споделих с Джо. — Твоето име беше на първо място.

— Само в мечтите ми — отвърна той. — Кой друг беше в списъка?

— Лони Дод, но мисля, че още гние в затвора.

— Някога да си получавала смъртни заплахи? От бивши съпрузи или гаджета? Да си прегазвала някого наскоро?

Не възнамерявах да реагирам на обидите му.

— Добре де — каза накрая той. — Значи смяташ, че това е свързано с убийството на Кулеса?

— Да.

— Уплашена ли си?

— Да.

— Добре. Значи най-после ще започнеш да внимаваш.

Морели отвори вратата на хладилника, извади храната, която ми беше дала мама, и я изяде студена.

— Трябва да внимаваш, когато говориш с Дорси. Ако открие, че работиш с мен, може да те обвини в съучастничество.

— Имам неприятното подозрение, че бях въввлечена в съдружие, което определено не е в мой интерес.

Морели си отвори бира.

— Единственият начин да си прибереш десетте бона е да ти позволя да ме заловиш. А няма да го направя, ако не мога да докажа, че съм невинен. Ако решиш да сложиш край на сделката ни, просто ми кажи. Но тогава ще трябва да забравиш за парите.

— Това е долно изнудване.

Той поклати глава.

— Не. Това е само суровата действителност.

— Досега можех да те напръскам със спрея поне сто пъти.

— Не мисля така.

Извадих бързо спрея, но преди да успее да го насоча, той го изби от ръката ми. Флаконът излетя към другия край на стаята.

— Този опит не се брои — казах. — Очакваше, че ще го направя.

Морели довърши сандвича си и пхна чинията в миялната машина.

— Винаги го очаквам.

— А сега накъде?

— Ще продължим по същия начин. Очевидно сме успели да притесним някого.

— Не обичам да бъда мишена.

— Няма да започнеш да хленчиш сега, нали?

Джо се просна пред телевизора и започна да прелита от канал на канал. Изглеждаше изморен. Седеше отпуснато, облегнат на стената, сгънал единия си крак. След малко се спря на някакво тъпо шоу и затвори очи. Дишането му стана равномерно, а главата му се отпусна на гърдите.

— Мога да те напръскам още сега — прошепнах.

Морели вдигна глава, но не отвори очи. Лека усмивка изкриви ъгълчетата на устата му.

— Това не е в твоя стил, сладурче.

Събудих се в осем. Морели още спеше на пода пред телевизора. Минах на пръсти покрай него и излязох да потичам. Когато се върнах, той пиеше кафе и четеше вестник.

— Има ли нещо за бомбата? — попитах.

— Историята и снимките са на трета страница. Наричат я „необяснима експлозия“. Не са написали нищо интересно.

Той ме погледна над вестника.

— Дорси остави още едно съобщение на телефонния ти секретар. Няма да е лошо да видиш какво иска.

Изкъпах се набързо, облякох чисти дрехи, размазах малко крем с алое върху обгореното си лице и последвах олющения си нос към кафеварката. Изпих половин чаша, докато четях комиксите, после звъннах на Дорси.

— Получихме анализа от лабораторията — съобщи ми той. — Със сигурност е било бомба. Професионална работа. Разбира се, от всяка библиотека можеш да си вземеш книга, която да ти обясни как да изработиш професионална бомба. Ако искаш, можеш да си я направиш дори ядрена. Е, смятах, че трябва да знаеш това.

— Подозирах го.

— Имаш ли представа кой би могъл да направи такова нещо?

— Не разполагам с имена.

— Ами Морели?

— Възможно е.

— Вчера в участъка те изпуснах.

Опитваше се да ме подмами. Знаеше, че в цялата история има нещо странно, но още не бе разбрал какво. Е, добре дошъл в клуба на незнаещите, Дорси.

— Ще се опитам да дойда в участъка днес.

— Наистина трябва да дойдеш.

Затворих и си сипах още кафе.

— Дорси иска да отида в участъка.

— Ще го направиш ли?

— Не. Ще ми зададе въпроси, на които не мога да отговоря.

— Трябва да покиснеш известно време и на улица „Старк“ тази сутрин.

— Не и днес. Имам да върша други неща.

— Какви неща?

— Лични.

Морели повдигна вежди.

— Трябва да оправя някои неща... просто за всеки случай — смотолевих неясно.

— За какъв случай?

Махнах с ръка небрежно.

— В случай че нещо се случи с мен. През последните десет дни ме преследва професионален садист, а сега съм в списъка на някакъв кретен, който си пада по бомбите. Чувствам се малко уплашена, ясно

ли е? Остави ме на мира, Морели. Трябва да се видя с няколко души. Имам си и лична работа.

Той нежно откъсна парченце увиснала кожа от носа ми.

— Ще се оправиш — меко каза Джо. — Разбирам, че си уплашена. Аз също се плаша. Но ние сме добрите, а добрите винаги побеждават.

Чувствах се като пълен идиот, тъй като Морели стоеше тук и се държеше мило с мен, а аз всъщност исках да изтичам до магазина на Бърни да си купя миксер и да си получа безплатното дайкири.

— И как възнамеряваш да си свършиш работата без джипа? — попита ме Джо.

— Прибрах си шевито.

Той потръпна.

— Не си го паркирала пред кооперацията, нали?

— Надявам се бомбаджията да не знае, че това е моята кола.

— Ох, майчице!

— Сигурна съм, че няма за какво да се тревожа.

— Да. И аз съм сигурен. Но ще сляза долу с теб, за да се уверя.

Събрах си нещата, проверих прозорците и включих телефонния секретар. Морели ме чакаше до вратата. Слязохме долу заедно и спряхме, когато стигнахме до шевито.

— Дори и бомбаджията да знае, че това е твоята кола, трябва да е адски тъп, за да опита същия номер два пъти — отбеляза Морели. — Статистиката сочи, че вторият удар винаги идва от другаде.

Прозвуча ми доста логично, но краката ми бяха залепнали за асфалта, а сърцето ми биеше лудо в гърдите.

— Добре. Тръгвам — казах най-после. — Сега или никога.

Морели се беше проснал по корем и оглеждаше долната част на шевито.

— Какво виждаш? — попитах го.

— Маслото тече.

Той изпълзя изпод колата и се изправи.

Вдигнах капака и проверих нивото на маслото. О, чудо! Скапаната кола отново се нуждаеше от масло. Сипах вътре две кутии и затръшнах капака.

Морели беше взел ключовете от вратата и тъкмо се настаняваше зад волана.

— Отдръпни се — нареди ми той.

— В никакъв случай. Това си е моята кола. Аз ще я запала.

— Ако някой от нас трябва да бъде взривен, по-добре да съм аз. Бездруго ще съм мъртъв, ако не намеря изчезналия свидетел. Отдалечи се от колата.

Той завъртя ключа. Нищо не се случи. Морели ме погледна.

— Понякога трябва да фраснеш таблото — посъветвах го.

Той завъртя ключа отново и стовари юмрук върху таблото. Колата се закашля и запали. Поръмжа свирепо известно време, после се успокои.

Морели се отпусна зад волана със затворени очи.

— Мамка му!

Погледнах го и се ухилих.

— Намокри ли ми седалката?

— Много смешно.

Той слезе от колата и ми направи път да се настаня вътре. После любезно се поинтересува:

— Искаш ли да те последвам?

— Не, благодаря. Ще се оправя сама.

— Ще бъда на улица „Старк“, ако имаш нужда от мен. Кой знае... може пък свидетелят да се появи във фитнеса.

Когато стигнах до магазина на Бърни, забелязах, че пред вратата няма голяма опашка, затова реших, че безплатното дайкири ще се падне на мен.

— Я виж кой бил тук! — жизнерадостно ме поздрави Бърни.

— Получих съобщението ти за миксера.

— Ето това малко бебче — каза той и посочи изложения на витрината миксер. — Счуква орехи, прави лед на пяна, стрива банани и прави жестоко дайкири.

Погледнах етикетчето с цената. Можех да си позволя покупката.

— Купувам го. А сега ще си получа ли безплатното дайкири?

— Разбира се.

Бърни занесе един опакован миксер до касата, сложи го в найлонов плик и чукна цената.

— Как си? — предпазливо ме попита той, приковал очи в обгорените косъмчета, които доскоро бяха веждите ми.

— Била съм и по-добре.

— Едно дайкири ще ти помогне.

— Ни най-малко не се съмнявам в това.

На отсрещната страна на улицата Сал миеше витрината си. Той беше приятен човечец, дебел и плешив, увит в бяла касапска престилка. Доколкото знаех, беше дребен букмейкър. Нищо особено. Съмнявах се, че има връзки с мафията. Защо тогава тип като Кулеса, чийто живот бе съсредоточен на улица „Старк“, би изминал целия път дотук, за да се види със Сал? Бях прочела данните на Кулеса, но не знаех нищо за личния му живот. Пазаруването при Сал беше единствената сравнително интересна информация за него, с която разполагах. Може пък Зиги да е обичал да залага на комар. Или пък двамата със Сал са били стари приятели. Или роднини. Всъщност, като се замислих по-дълбоко, реших, че Сал може да знае нещо за Кармен или за човека със сплескания нос.

Побъбрих си с Бърни още няколко минути, като размишлявах върху идеята дали да разпитам Сал. Видях как една жена влиза в месарницата и си купува нещо. Това ми се стори добър подход. Щях да имам възможност да се поогледам.

Обещах на Бърни да се върна в магазина му, за да се снабдя с хубави домакински уреди, и прекосих улицата на път към месарницата на Сал.

[1] Верига евтини магазини — Б.пр. ↑

13.

Минах през идеално лъснатата врата и отидох до дългия щанд, пълен с пържоли, котлети и кайма. Сал ми се усмихна дружелюбно.

— Какво мога да направя за вас?

— Бях в магазина на Кунц и си купих миксер. — Показах му плика. — Реших да си взема и нещо за вечеря, докато съм тук.

— Наденици? Прясна риба? Едно хубаво пиле?

— Риба.

— Имам чудесна камбала, току-що уловена близо до брега в Джърси.

Тази камбала сигурно светеше на тъмно.

— Чудесно. Да е достатъчна за двама.

Някъде в задната част на магазина се отвори врата и чух ръмженето на двигателя на камион. Вратата се затръшна и шумът заглъхна.

Един мъж влезе в месарницата откъм задния коридор и сърцето ми подскочи. Този тип не само имаше сплескан нос, но и цялото му лице изглеждаше плоско, сякаш бе ударено с тиган. Не можех да съм сигурна, докато и Морели не го види, но подозирах, че съм открила изчезналия свидетел.

Разкъсвах се между порива да заподскачам и да започна да скимтя от вълнение и желанието да избягам от месарницата, преди да ме накълцат и превърнат в пържоли и котлети.

— Имам доставка за теб — съобщи мъжът на Сал. — Във фризера ли я искаш?

— Да — кимна Сал. — И вземи двата варела, оставени до вратата. Единият е доста тежък и ще имаш нужда от количка.

Сал отново насочи вниманието си към рибата.

— Как ще пригответе филето? — попита ме той. — Можете да го опържите в тиган, да го опечете или да го напълните. Лично аз го предпочитам пържено в силно нагорещена мазнина.

Чух как задната врата се затваря зад човека със сплесканото лице.

— Кой беше този? — любопитствах.

— Луис. Работи за дистрибутора от Филаделфия. Той ни доставя месото.

— А какво има във варелите, които взима?

— Обрезки и карантия. Използват ги за кучешка храна.

Стиснах зъби и едва се сдържах да не изфуча навън. Бях намерила свидетеля! Бях абсолютно сигурна в това. Докато стигна до шевито, се почувствах замаяна от усилието да се сдържам. Бях спасена! Щях да успея да си платя наема. Бях успяла в нещо. А и сега, след като изчезналият свидетел бе открит, щях да съм в безопасност. Щях да заведа Морели в полицията и вече нямаше да имам нищо общо със Зиги Кулеса. Никой вече нямаше да има причина да ме убива... с изключение на Рамирес, разбира се. Освен това се надявах, че Рамирес ще се окаже достатъчно замесен в цялата тази мръсна история, за да прекара зад решетките дълго време.

Старецът, който живееше срещу апартамента на Кармен, ми бе казал, че го тормозел шумът от хладилен камион. Бях готова да заложа долари срещу понички, че е бил месарски камион. Не можех да съм сигурна, докато не проверях отново задната част на кооперацията на Кармен, но ако Луис бе паркирал достатъчно близо до нея, вероятно е можел да скочи върху покрива на камиона, да прибере в хладилника трупа на Кармен и да изчезне.

Не разбих обаче каква е връзката със Сал. Може пък и да нямаше такава. Вероятно Зиги и Луис бяха просто чистачите на Рамирес.

От мястото ми се откриваше чудесна гледка към месарницата на Сал. Завъртях ключа и хвърлих последен поглед. Сал и Луис си говореха. Луис беше спокоен, но Сал бе раздразнен и размахваше енергично ръце. Реших да позяпам известно време. Сал обърна гръб на Луис и звънна по телефона. Дори от това разстояние виждах, че не е особено щастлив. Той затръшна слушалката, после двамата мъже влязоха в огромния фризер. Появиха се отново след минута, като бутаха огромен варел. Тръгнаха по коридора към задния вход. Луис се върна след малко с нещо, което приличаше на половин теле, праметнато през рамо, прибра го във фризера и изтъркаля втория

варел. Спря в коридора и насочи очи към предната част на месарницата. Сърцето ми се сви. Зачудих се дали може да ме види как ги шпионирам. Той тръгна напред, а аз грабнах спрея със сълзотворен газ. Луис спря до вратата и сложи табелката, на която пишеше „Затворено“.

Това не го бях очаквала. Какво ли означаваше? Не виждах Сал никъде, магазинът беше затворен, а доколкото знаех, не беше почивен ден. Луис излезе от задната врата и лампите угаснаха. Обзе ме неприятно предчувствие. Постепенно то се превърна в паника, която ми нареди да не изпускам Луис от погледа си.

Подкарах шевито и стигнах до края на улицата. Бял хладилен камион с регистрационни номера от Пенсилвания се вля в движението пред мен. След две пресечки завихме по „Чеймбърс“. Ужасно ми се искаше да стоваря всичко това на главата на Морели, но няхах представа как да се свържа с него. Беше на север от мен, някъде по улица „Старк“, а аз пътувах на юг. Вероятно в буса му имаше телефон, но не знаех номера, а и бездруго не можех да му се обадя, докато не спяхме някъде.

Хладилният камион пое по шосе 206 към Уайт Хорс. Движението не беше особено натоварено. Бях две коли зад камиона. Струваше ми се доста лесно да си остана скрита и в същото време да държа Луис под око. Малко след кръстовището с шосе 70 лампичката за маслото просветна и продължи да примигва упорито. Изругах жестоко, отбих рязко на банкета, сипах две кутии масло, затръшнах капака и отново се захванах с преследването.

Изтормозих шевито да качи над сто километра в час, без да обръщам внимание на съскането, което излизаше изпод капака, и на втрещените погледи на останалите шофьори, когато минавах покрай тях в нашарената си с мръсни думи бричка. След няколко агонизиращи километра най-после забелязах хладилния камион. Луис беше от бавните шофьори, които надвишаваха ограничението за скоростта само с десетина километра в час. Въздъхнах облекчено и заех мястото си. Молах се да не отива далеч. Имах само кашон и половина машинно масло в багажника.

На „Хамънтън“ Луис зави наляво по някакво тясно шосе и подкара на изток. Тук имаше малко коли и ми се наложи да поизостана. От двете страни на пътя се простираше обработваема земя

и тук-таме горички. След около двадесет километра камионът намали и отби по чакълен път, водещ към покрита с ръжда метална сграда, която приличаше на склад. Голям надпис на фасадата съобщаваше, че това е „Хладилен склад на кей «Залив»“. Видях няколко лодки, а отвъд тях блясъка на слънцето по водата.

Подминах сградата и направих обратен завой на половин километър нагоре по пътя, където той свършваше при река Мулико. Върнах се и подкарах бавно покрай склада. Камионът беше паркиран на широката пътека, която водеше към кея. Луис и Сал бяха излезли от камиона и стояха облегнати на задната му броня. Имаха вид на хора, които чакат някого или нещо. Наоколо не се виждаше друг човек. Пристанището беше съвсем малко и макар да беше лято, очевидно имаше посетители само през уикенда.

Преди няколко километра бях подминала една бензиностанция. Реших, че тя ще е най-подходящото място, където да чакам. Ако Луис или Сал напуснеха пристанището, щяха да се върнат назад към цивилизацията, а аз щях да ги последвам. Освен това там имаше телефон и можех да се опитам да се свържа с Морели.

Бензиностанцията — баба на тези от епохата на компютрите — беше оборудвана с две старомодни колонки върху мърлява циментова настилка. Табела, подпряна на една от колонките, рекламираше жива стръв и евтин бензин. Едноетажната барака отзад беше от кафяви дъски, закърпена тук-там с ламарини и талашитени плоскости. До вратата ѝ имаше телефон.

Паркирах зад бензиностанцията и изминах краткото разстояние до телефона, доволна от възможността да си раздвижа краката. Набрах собствения си номер. Това беше единственото, за което се сетих. Телефонният секретар се включи на първото позвъняване и изслушах гласа си, който ми събщи, че не съм си у дома.

— Има ли някой? — попитах за всеки случай.

Никакъв отговор. Изрецитирах номера на обществения телефон и казах, че ако някой иска да се свърже с мен, ще бъда на този номер дълго.

Тъкмо се канех да се върна в шевито, когато поршетото на Рамирес профуча покрай мен. Помислих си, че става все по-интересно. На малкото пристанище очевидно щеше да се проведе събрание между един месар, един стрелец и един боксьор. Не ми се струваше твърде

вероятно да са просто трима приятели, решили да отидат заедно на риба. Ако някой друг, а не Рамирес бе профучал покрай мен, сигурно щях да се осмеля да го последвам и да се поогледам. Казах си, че се въздържа, тъй като Рамирес можеше да познае колата ми. Това беше само част от истината. Мръсникът бе успял да постигне целта си. Само видът на колата му ме накара да се облея в ледена пот и да започна да се съмнявам, че мога да издържа още един сблъсък с него.

Малко по-късно поршето отново мина покрай мен на път към магистралата. Прозорците бяха затъмнени и не можех да видя вътре, но в най-добрия случай в колата можеха да седнат двама души, което оставяше поне един човек на пристанището. Надявах се този човек да е Луис. Звъннах още веднъж у дома. Този път посланието ми бе по-настойчиво.

— Звънни ми! Спешно е!

Беше късен следобед, когато телефонът най-после звънна.

— Къде си? — попита Морели.

— На една бензиностанция близо до Атлантик Сити. Намерих изчезналия свидетел. Казва се Луис.

— С теб ли е?

— По-нагоре по пътя.

Разказах набързо събитията от деня на Морели и му дадох инструкции как да стигне до залива. Купих си сода от автомата и се приготвих за ново чакане.

Здрачаваше се, когато Морели най-после спря до мен с буса. По пътя не бе имало никакво движение след поршето на Рамирес и бях абсолютно сигурна, че хладилният камион не е минал покрай мен, без да го забележа. Сетих се, че Луис може да е решил да прекара нощта на някоя яхта. Не виждах никаква друга причина камионът все още да стои на паркинга на пристанището.

— На пристанището ли е нашият човек? — попита Морели.

— Доколкото знам, да.

— Рамирес върна ли се?

Поклатих глава отрицателно.

— Мисля да се поогледам наоколо. Почакай ме тук.

В никакъв случай нямаше да се съглася с това. Беше ми дошло до гуша да чакам. А и не изпитвах абсолютно доверие в Морели.

Имаше вбесяващия навик да дава съблазнителни обещания, а после да изчезва от живота ми.

Последвах буса към залива и паркирах до него. Белият хладилен камион не бе помръднал. Луис не се виждаше никъде. Яхтите, закотвени на кея, бяха тъмни. На малкото пристанище определено не кипеше оживена дейност.

Излязох от шевито и тръгнах към Морели.

— Мисля, че ти казах да чакаш на бензиностанцията — укори ме той. — Не сме тръгнали на парад.

— Реших, че можеш да имаш нужда от помощ с Луис.

Морели изскочи от буса и застана до мен. Изглеждаше опасен в тъмнината. Усмихна се и белите му зъби се откриха на фона на черната брада.

— Лъжкиня. Тревожиш се за десетте си бона.

— И това също.

Гледахме се в очите известно време и се преценявахме взаимно.

Най-после Морели протегна ръка през отворения прозорец, взе якето си от предната седалка, извади полуавтоматичен пистолет от джоба, пхна го в колана на джинсите си и каза:

— Е, дай тогава да потърсим моя свидетел.

Приближихме се до камиона и надникнахме в кабината. Беше празна и заключена. На паркинга нямаше други коли.

Наблизо водата се плискаше в кея, яхтите проскърцваха тихо. Имаше още четири кея с четиринадесет места всеки, по седем от всяка страна. Повечето бяха празни.

Обиколихме тихо всичките, като четяхме имената на яхтите и търсехме следи от обитателите им. На третия кей спряхме до голяма яхта със спуснат мостик, на която пишеше: „Момичето на Сал“.

Морели се качи на борда и предпазливо тръгна напред. Следвах го на няколко стъпки. Палубата беше засипана с риболовни принадлежности, мрежи и куки. Вратата към салона беше заключена с катинар. Очевидно Луис не беше вътре. Морели извади от джоба си фенерче и светна в прозореца на кабината. По-голямата част от вътрешността на кабината беше почти гола и изглеждаше пригодена за сериозен риболов. Вместо луксозното обзавеждане, което човек очаква от такава яхта, тук имаше поставени обикновени пейки. Малката кухничка бе претъпкана със смачкани кутии от бира и купчини мръсни

пластмасови чинии. Остатъци от някаква пудра проблеснаха на светлината на фенера.

— Сал е страхотен мърляч — отбелязах отвратено.

— Сигурна ли си, че Луис не беше в колата заедно с Рамирес? — попита Морели.

— Няма начин да съм сигурна. Поршето е със затъмнени стъкла. Но вътре има място само за двама души, така че поне един от тримата е останал тук.

— И на пътя нямаше никакви други коли?

— Нямаше.

— Може да е потеглил в обратната посока — реши Морели.

— Не може да отиде много далеч. Пътят свършва на половин километър оттук.

Луната висеше ниско в небето и хвърляше по водата сребристи отблясъци. Погледнахме назад към белия хладилен камион. Моторът на фризера тихичко ръмжеше в тъмнината.

— Май трябва да огледаме камиона по-подробно — каза Морели.

Тонът му ме накара да настръхна, но не исках да задам въпроса, който се появи в главата ми. Вече знаехме, че Луис не е в кабината. Какво оставаше?

Върнахме се до камиона и Морели огледа термостата на фризера.

— На колко е настроен? — попитах.

— Минус двайсет.

— Защо толкова студено?

Джо тръгна към задната врата.

— А ти как мислиш?

— Някой се опитва да замрази нещо.

— Браво.

Задната врата на камиона беше заключена с катинар и резето беше спуснато. Морели претегли катинара в ръка.

— Е, можеше да е и по-лошо — отбеляза той, изтича до буса и се върна с малка ножовка.

Огледах се нервно. Не изпитвах огромно желание да бъда обвинена в кражба на хладилен камион.

— Няма ли по-добър начин да се справим с това? — прошепнах високо над скърцането на ножовката. — Не можеш ли просто да

отключиш катинара?

— Така е по-бързо — отговори ми Морели. — Просто си дръж очите отворени, за да не ни изненада нощният пазач.

Най-после ножовката преряза метала и катинарът се отвори. Морели вдигна резето и дръпна тежката врата. Вътрешността на камиона беше тъмна като ада. Джо се вдигна енергично на мускули, а аз запълзах след него, като се мъчех да извадя фенера си от чантата. Студеният въздух направо ми спря дъха. И двамата насочихме лъчите на фенерите си към покритите със скреж стени. Огромни куки за месо висяха от тавана. До вратата стоеше големият варел, който бях видяла и следобед. Наблизо беше и празният варел, чийто капак бе оставен между варела и стената на камиона.

Насочих лъча към задната част на камиона и ахнах, когато осъзнах какво виждам. Луис лежеше проснат по гръб. Очите му бяха широко отворени и не мигаха, краката му бяха прострени настрани. От носа му бяха потекли сополи и бяха замръзнали на бузата му. Предната част на панталона му бе украсена с голямо замръзнало петно от урина. В средата на челото му имаше тъмна кръгла дупка. До него лежеше Сал със същата дупка в челото и същото глупаво и изненадано изражение.

— Мамка му! — изруга Морели. — Въобще нямам късмет.

Единствените мъртъвци, които бях виждала досега, бяха балсамирани, гримирани и облечени добре за поклонение. Косите им бяха фризирани, бузите — порозовели от руж, а очите им — затворени за вечния сън. Никой от тях не бе прострелян в челото. Усетих как в гърлото ми се надига горчилка и притиснах ръка към устата си.

Морели ме свали от камиона и ме дръпна на чакъла.

— Не повръщай в камиона — предупреди ме той. — Ще прецакаш местопрестъплението.

Задишах дълбоко и заповядах на стомаха си да се стегне.

Морели сложи ръка на тила ми.

— Ще се справиш ли?

Кимнах енергично.

— Добре съм. Просто бях изненадана.

— Трябва да взема някои неща от буса. Стой тук. Не се връщай в камиона и не пипай нищо.

Беше напълно излишно да се тревожи, че може да се върна в камиона. Стадо диви коне не можеше да ме завлече вътре.

Морели се върна с щанга и два чифта гумени ръкавици. Подаде ми единия. Нахлузихме ръкавиците и той се качи в камиона.

— Насочи светлината към Луис — нареди ми Джо и се наведе над трупа.

— Какво правиш?

— Търся липсващия пистолет.

Той се изправи и ми хвърли халка с ключове.

— Няма пистолет, но тези ключове бяха в джоба му. Виж дали някой от тях не отваря вратата на кабината.

Отворих шофьорската врата и претърсих жабката, отделението за карти и под седалката, но не намерих оръжие. Когато се върнах при Морели, той се мъчеше да отвори капака на варела с помощта на щангата.

— Няма оръжие в кабината — съобщих му разочаровано.

Капакът се отвори, а Морели светна фенера си и насочи лъча навътре.

— Е? — попитах любопитно.

Той ми отговори с разтреперан глас:

— Кармен е вътре.

Отново ми се зави свят.

— Мислиш ли, че Кармен е била във фризера на Сал през цялото време?

— Така изглежда.

— Защо пък я е държал там? Не се ли е страхувал, че някой може да открие трупа?

Морели сви рамене.

— Предполагам, че се е чувствал в безопасност. Може и преди да е вършил такива неща. А когато правиш нещо достатъчно често, просто свикваш с него и не ти прави впечатление.

— Да не би да мислиш за останалите жени, които са изчезнали от улица „Старк“?

— Да. Сал вероятно е изчаквал подходящ момент да изкара Кармен от фризера и да я изхвърли навътре в морето.

— Не разбирам каква е връзката със Сал.

Морели върна капака на мястото му.

— Аз също, но съм уверен, че можем да убедим Рамирес да ни я обясни.

Той изтри ръце в джинсите си. По тях останаха бели петна.

— Какво е това бялото? — попитах. — Да не би Сал да си пада по бебешките пудри или препаратите за почистване?

Морели огледа ръцете и панталона си.

— Не бях забелязал.

— Имаше същия прах и по пода на яхтата. А сега ти се изцапа от варела и го размаза по джинсите си.

— Господи! — изстена Морели и се вторачи в ръката си.

После вдигна капака на варела и прокара пръсти по вътрешния му ръб.

— Това е дрога.

— Сал не ми направи впечатление на любител на крек.

— Това не е крек. Това е хероин.

— Сигурен ли си?

— Виждал съм доста хероин.

Видях го как се усмихва в тъмнината.

— Маце, мисля, че току-що открихме лодка за доставки — каза той. — През цялото време си мислех, че цялата история е само за да бъде предпазен Рамирес, но вече не съм толкова сигурен. Май става дума за дрога.

— Какво е това лодка за доставки?

— Малка яхта, която излиза в открито море, за да се срещне с по-голям кораб, който се занимава с контрабанда на дрога. Повечето от хероина в света идва от Афганистан, Пакистан и Бирма. Обикновено минава през Северна Африка към Амстердам или друг европейски град. В миналото предпочитаният метод за вкарване на drogата тук бе да я прекарат с „мулета“ през летище „Кенеди“. Но от повече от година чуваме, че стоката пътува с кораби, които акостират на пристанище Нюарк. Митничарите и хората от Агенцията за борба с наркотиците положиха сериозни усилия, но не успяха да открият нищо — обясни ми той и вдигна пръст във въздуха, за да го огледа внимателно. — Мисля, че точно това е причината. Когато корабът стигне до Нюарк, хероинът вече е разтоварен в открито море.

— И прехвърлен на лодка за доставки — добавих мъдро.

— Точно така. Лодката взима стоката от кораба и я докарва до малко пристанище като това, където няма митническа проверка. Предполагам, че товарят дрогата в тези варели, но последния път един от чувалите се е скъсал и част от хероина се е изсипала.

— Трудно ми е да повярвам, че някой ще е толкова смотан, та да остави такива улики.

Морели изсумтя.

— Когато непрестанно работиш с дрога, тя вече не ти прави впечатление. Няма да повярваш какво оставят хората в апартаментите и гаражите си. Освен това яхтата принадлежи на Сал, а шансовете са, че той не е участвал лично в превоза. По този начин, ако лодката някога бъде заловена, Сал може да каже, че я е дал на заем на приятел и не е знаел, че използват имуществото му за незаконна дейност.

— Мислиш ли, че заради това в Трентън има толкова много хероин?

— Възможно е. Когато имаш лодка за доставки, можеш да внасяш огромни количества и да елиминираш куриерите. Цената на дрогата по улиците спада, а чистотата на продукта се повишава.

— И наркоманите започват да умират.

— Да.

— Защо според теб Рамирес е застрелял Сал и Луис?

— Може да е искал да изгори мостовете зад себе си.

Морели насочи лъча на фенера към задните ъгли на камиона. Едва го виждах в тъмнината, но чувах скърцането на подметките му, докато се движеше.

— Какво правиш? — попитах.

— Търся оръжие. В случай че не си забелязала, напоследък хич нямам късмет. Свидетелят ми е мъртъв. Ако не успея да открия липсващия пистолет на Зиги, и то с добър отпечатък, аз също съм все едно мъртъв.

— Все пак съществува и Рамирес.

— Който може и да не иска да проговори.

— Мисля, че пресилваш. Аз мога да свидетелствам, че Рамирес е бил на местопрестъпление, където са извършени две убийства, всъщност екзекуции, а и разкрихме мащабна операция с наркотици.

— Възможно е това да хвърли известни съмнения върху неопетненото реноме на Зиги, но не променя факта, че аз съм

застрелял невъоръжен човек.

— Рейнджъра твърди, че трябва да имаш доверие на системата.

— Рейнджъра винаги пренебрегва системата.

Не исках да видя Морели в затвора заради престъпление, което не е извършил, но също така не исках да го видя как прекарва целия си живот като беглец от правосъдието. Всъщност той беше готин тип и колкото и да ми бе неприятно да си призная, бях започнала да се привързвам към него. Когато ловът свършеше, щяха да ми липсват закачките и компанията му през нощта. Наистина, Морели все още ми лазеше по нервите от време на време, но по-голямата част от предишния ми яд се бе стопил благодарение на новото чувство за партньорство. Беше ми адски трудно да повярвам, че въпреки новите доказателства може да го изпратят в затвора. Вероятно щеше да си загуби работата в полицията, но това ми се струваше дреболия в сравнение с дългите години, които можеше да прекара в бягство и криене.

— Мисля, че трябва да повикаме полицията и да ги оставим да се оправят с това — обърнах се към Морели. — Не можеш да се криеш до края на живота си. Ами майка ти? Ами телефонната ти сметка?

— Телефонната ми сметка? Мамка му, Стефани, не си навъртяла прекалено много разговори по телефона ми, нали?

— Имахме споразумение. Ти щеше да ми позволиш да те отведа в полицията, когато намерим изчезналия свидетел.

— Да, но не смятах, че той ще е мъртъв.

— Ще ме изритат от апартамента.

— Слушай, Стефани, апартаментът ти не е особено хубав. Пък и само си губим времето с тези разговори. И двамата знаем, че не можеш да ме закараш в полицията насила. Единственият начин да си прибереш парите е с моето съгласие. Просто ще ти се наложи да изчакаш още малко.

— Не ми харесва отношението ти, Морели.

Лъчът на фенера смени посоката си и Джо се хвърли към вратата.

— Не ми пука какво мислиш за отношението ми. Не съм в добро настроение. Свидетелят ми е мъртъв, а аз не мога да намеря шибаното оръжие, с което е извършено престъплението. Вероятно Рамирес ще

заквичи като прасе и ще ме оправдаят, но докато това не стане, ще остана скрит.

— Не, по дяволите! Не вярвам, че това е в твой интерес. Да предположим, че някое ченге те види и те застреля, а? Освен това трябва да си свърша работата и ще го направя. Въобще не трябваше да сключвам тази тъпа сделка с теб.

— Сделката си беше добра — възрази той.

— Ти щеше ли да я сключиш, ако беше на мое място?

— Не. Но аз не съм ти. Имам умения, за които само можеш да мечтаеш. И съм много по-гаден, отколкото ти някога ще бъдеш.

— Подценяваш ме. Аз мога да бъда адски гадна.

Морели се ухили.

— Ти си бонбонче. Меко и сладко, а когато си разгорещена, си адски съблазнителна.

Онемях. Не можех да повярвам, че преди секунди през главата ми минаваха нежни и дружелюбни мисли по отношение на този кретен.

— Бързо се уча, Морели. Допуснах няколко грешки в началото, но вече мога да те отведа в полицията.

— Да бе! Какво ще направиш? Ще ме застреляш ли?

Сарказмът му никак не ми хареса.

— Мисълта е доста привлекателна, но стрелбите са излишно нещо. Просто трябва да ти затворя вратата, арогантно копеле.

Въпреки мижавата светлина забелязах как се ококори, когато осъзна какво става миг преди да затръшна тежката врата на камиона. Чух приглушения удар на тялото му в изолираната врата, но беше прекалено късно. Резето вече беше паднало.

Настроих термостата на пет градуса. Реших, че температурата е достатъчно ниска, за да не позволи на трупове да се размразят, но не чак толкова ниска, че да превърна Морели в ледена висулка, докато стигнем до Трентън. Качих се в кабината и запалих двигателя с ключовете на Луис. Излязох от паркинга и се отправих към магистралата.

На половината път към къщи намерих обществен телефон и звъннах на Дорси. Съобщих му, че водя Морели в полицията, но не го зарадвах с подробности. Казах му, че ще бъда на паркинга на участъка

след около четиридесет и пет минути и се надявам да прояви любезността да ме чака там.

Завих по „Норт Клинтън“ точно навреме и на светлината на фаровете си видях Дорси и две униформени ченгета. Угасих двигателя, поех си дълбоко дъх няколко пъти, за да успокоя нервния си стомах, и излязох от кабината.

— Може би ще имаш нужда от повече от две ченгета — споделих с Дорси. — Предполагам, че Морели ще е ужасно вбесен.

Дорси повдигна вежди.

— Да не би да го возиш в хладилника?

— Да. При това не е сам.

Един от униформените свали резето, вратата се отвори и Морели се хвърли върху мен. Проснахме се на асфалта, като се борехме, търкаляхме и ругаехме ожесточено.

Дорси и ченгетата издърпаха Морели от мен, но той продължаваше да псува и да размахва ръце.

— Ще те пипна! — изкрещя ми той. — Когато изляза оттук, ще ти закова проклетия задник! Ти си смахната идиотка! Ти си заплаха за обществото!

Появиха се още двама униформени и четирите ченгета завлякоха Морели в участъка през задната врата. Дорси се приближи към мен.

— Май няма да е лошо да изчакаш тук, докато Морели се успокои — посъветва ме той.

Почистих няколко боклука от коляното си.

— Това може да отнеме доста време.

Дадох на Дорси ключовете от камиона и му обясних всичко за дрогата и Рамирес. Докато приключа с обясненията, Морели вече бе преместен горе, теренът бе чист и можех да вляза и да си взема разписката за предаването му от дежурния лейтенант.

Беше почти дванадесет, когато най-после си влязох у дома. Съжалявах единствено за това, че си бях оставила миксера на паркинга на пристанището. Наистина се нуждаех от едно дайкири. Заклучих вратата и метнах чантата си на плота в кухнята.

Изпитвах смесени чувства по отношение на Морели. Не бях съвсем сигурна, че съм постъпила правилно. Но все пак не го бях направила заради парите. Действията ми бяха продиктувани от

негодувание от грубото му държане и от убеждението ми, че би трябвало да се предаде.

Апартаментът ми беше тъмен и спокоен, осветен само от лампата в антрето. Сенките във всекидневната бяха плътни, но не ме плашеха. Преследването беше приключило.

Сега вече трябваше да помисля за бъдещето си. Да си ловец на хора се оказа доста по-сложна работа, отколкото бях предполагала в началото. Но пък си имаше и добри страни, а и бях научила много през изминалите две седмици.

Жегата бе понамаляла и температурата бе спаднала до приятните двадесетина градуса. Завесите ми бяха спуснати и лекият ветрец нежно ги полюляваше. Помислих си, че е идеална нощ за сън.

Събух си обувките и седнах на ръба на леглото. Внезапно се почувствах неспокойна. Не можех да определя източника на проблема обаче. Нещо ми се струваше нередно. Сетих, че чантата ми е чак на плота в кухнята, и тревогата ми нарасна. Казах си, че ме е обзела параноя. Бях заключена в апартамента си, а ако някой се опиташе да влезе през прозореца, което не беше твърде вероятно, щях да имам време да го спра.

Но тревогата ми не изчезна.

Погледнах прозореца и нежно полюляващите се завеси. Зловеща мисъл ме прониза като нож. Когато бях излязла от къщи, бях оставила прозореца затворен и заключен, а сега беше отворен. Господи, прозорецът беше отворен! Заля ме вълна от див ужас и останах без дъх.

В апартамента ми имаше човек. Или пък някой ме чакаше на противопожарната стълба. Прехапах си силно долната устна, за да не изхленча. Боже, моля те това да не е Рамирес! Който ще да е друг, но не и Рамирес. Сърцето ми заби лудо, а стомахът ми се сви.

Реших, че имам две възможности. Можех да побягна към предната врата или да се хвърля към противопожарната стълба. Но и двете възможности бяха изпълними само, при положение че краката ми успеят да помръднат. Помислих си, че е по-вероятно Рамирес да е в апартамента, отколкото на стълбата, затова отидох до прозореца. Поех си дълбоко дъх, дръпнах завесите и се вторачих в райбера. Беше спуснат. От горния прозорец бе изрязано кръгло парче стъкло, което бе

позволило на някого да мушне ръка вътре и да отвори. Хладният нощен въздух нахлуваше през кръглия отвор.

Помислих си, че това е професионална работа. Не приличаше на Рамирес. Вероятно бе някой обикновен крадец. Може би човекът се бе обезкуражил от бедността ми и бе решил да си търси по-добра плячка, като любезно бе заключил след себе си. Огледах противопожарната стълба през кръгчето. Беше празна и ми се стори безопасна.

Казах си, че трябва да звънна в полицията и да съобщя за нахлуването в дома ми. Безжичният телефон лежеше на нощното ми шкафче. Натиснах копчето, но не чух сигнал. Мамка му! Някой сигурно бе изключил базата в кухнята. Уплашено гласче в главата ми прошепна, че трябва да изчезна от апартамента. Посъветва ме да използвам противопожарната стълба и да се движа бързо.

Върнах се до прозореца и се помъчих да сваля райбера. Чух движение зад себе си и усетих присъствието на натрапника. Видях отражението му в стъклото. Стоеше до вратата на спалнята ми, осветен изотзад от лампата в коридора.

Той ме извика по име. Косата ми настръхна като козината на ударена от ток котка.

— Пусни завесите — нареди ми той. — Обърни се бавно и спокойно, за да мога да те виждам.

Подчиних се на заповедта му. Присвих очи в тъмнината, за да го видя по-добре. Познах гласа му, но все още не схващах целта на посещението му.

— Какво правиш тук? — попитах.

— Добър въпрос — отговори той и светна лампата.

Беше Джими Алфа с пистолет в ръка.

— И аз си задавам този въпрос през цялото време. Как се стигна до това? Аз съм почтен човек, нали разбираш? Опитвам се да постъпвам правилно.

— Това е хубаво — окуражих го.

— Какво е станало с мебелите ти?

— Преживях трудни моменти.

Той кимна.

— Значи знаеш как е — ухили се Джими. — Затова ли започна да работиш за Вини?

— Да.

— Ние с Вини си приличаме. Правим каквото е нужно, за да оцелеем. Предполагам, че и с теб е така.

Не ми харесваше да ме сравняват с Вини, но не възнамерявах да споря с човек, който държи пистолет.

— Да, вероятно е така — потвърдих бързо.

— Следиш ли боксовите мачове?

— Не.

Алфа въздъхна.

— Мениджър като мен цял живот чака и се надява да се появи добър боксьор. Повечето мениджъри умират без желанието им да се изпълни.

— Но ти си имаш добър боксьор. Имаш Рамирес.

— Поех Бенито още когато беше дете. Четиринадесетгодишен. Веднага разбрах, че ще е различен от останалите. Имаше нещо у него. Амбиция. Сила. Талант.

И лудост също. Не трябваше да забравяме за лудостта.

— Научих го на всичко за боксирането. Отдадох му цялото си време. Внимавах да се храни правилно. Купувах му дрехи, когато нямаше пари. Пусках го да спи в офиса, когато майка му побесняваше от дрогата.

— И сега той е шампион — отбелязах.

Усмивката на Джими не беше щастлива.

— Това е мечтата ми. Цял живот съм се стремил към това.

Започвах да схващам насоката на разговора.

— А сега не можеш да го контролираш — казах.

Алфа се облегна на вратата.

— Да. Не мога. Той ще унищожи всичко... всички чудесни моменти... всички пари. Но вече не мога да му кажа нищо. Не ме слуша.

— И какво ще направиш?

— Ах — въздъхна Алфа. — Точно това е големият въпрос. А отговорът му е: „разнообразие“. Аз разнообразявам дейността си, правя много пари и изчезвам. Нали знаеш какво означава да разнообразяваш? Означава, че взимам парите, които печеля от Рамирес, ѝ ги инвестирам в друг бизнес. Ресторант за пилета, обществена пералня, може би дори месарница. Вероятно дори успявам

да купя месарницата адски евтино, тъй като бившият ѝ собственик не може да изплати някои от залозите, които е приел.

— Сал.

— Да, Сал. Ти ужасно го притесни днес. Влезе в магазина в неподходящ момент, когато и Луис беше там. Но предполагам, че в крайна сметка всичко ще свърши добре.

— Не знаех, че Сал ме познава.

— Скъпа, не е трудно да бъдеш разпозната. Нямах вежди.

— Сал се е притеснил, задето съм забелязала Луис, нали?

— Да. Обади ми се и каза, че трябвало да се срещнем на пристанището. Луис бездруго трябваше да отиде дотам. Утре ще има доставка. Мислех си, че трябва да очистя Луис, задето е такъв загубеняк. Не може да свърши нищо като хората. Позволи на разни хора да го видят у Кармен, а после му се наложи да се погрижи за тях. Но успя да се справи само с двама от тримата свидетели. Не можа да очисти Морели. И това тъпо лайно намери колата му на твоя паркинг и не помисли дори за момент, че може би някой друг кара джипа, а не Морели, и взе та опече Морти Байърс. А сега пък ти можеше да идентифицираш Луис. Реших, че времето е изтекло. Взех на заем поршето на Бенито и потеглих към пристанището. На път за там те видях на бензиностанцията и ми дойде гениална идея. Казах си, че това е най-добрият начин да се отърва.

Не ми беше много лесно да следя мислите му. Все още не разбирах напълно участието на Джими в цялата история.

— От какво да се отървеш? — попитах объркано.

— От цялата тази шибана бъркотия. Трябва да знаеш нещо за мен. Посветих прекалено много на скапания бокс. Не се ожених и не си създадох семейство. През целия си живот се занимавах само с бокс. Когато си млад, това не е проблем. Мислиш си, че все още разполагаш с много време. Но един ден се събуждаш и осъзнаваш, че не ти остава много. Единственият ми добър боксьор обича да наранява хората. Болен е. В главата му има нещо ужасно объркано, а аз не мога да го оправя. Знам, че няма да направи чудеса с кариерата си, затова взимам парите, които направих от него, и купувам няколко имота. После обаче се запознавам с един тип от Ямайка, който ми казва, че има и по-добри начини за правене на пари. Дрога. Осъществявам покупката, а неговата организация се заема с дистрибуторството. Пера парите чрез бизнеса

си и Рамирес. Занимаваме се с това известно време и всичко върви като по вода. Единствената ни задача е да държим Рамирес извън затвора, за да можем да си перем мангизите чрез него. Проблемът е, че вече имам сума ти пари, но не мога да се измъкна. Организацията ме държи за топките, ако разбираш какво имам предвид.

— „Страйкър“.

— Точно така. Огромната шибана ямайска банда. Алчни, гадни копелета. Та както и да е, значи шофирам си към пристанището, за да очистя Луис, виждам те на бензиностанцията и в главата ми се оформя страхотен план. Решавам да екзекутирам Сал и Луис в стила на „Страйкър“. После оставям малко висококачествен хероин, разпилян в лодката и по варела. Ченгетата загряват каква е операцията и й слагат край. Не остава никой, който да ме изпее, а за „Страйкър“ е прекалено рисковано да продължат да ме използват. А най-прекрасното е, че Сал и Луис ще бъдат прикачени на Рамирес благодарение на теб. Сигурен съм, че когато си дала показания пред ченгетата, си им казала, че покрай теб е минал Рамирес.

— Все още не разбирам защо си тук и защо насочваш пистолет към мен.

— Не мога да рискувам Рамирес да се раздрънка пред ченгетата. Те може да стигнат до извода, че наистина е толкова тъп, колкото изглежда. А и може да им каже, че ми е дал колата си на заем, а те да му повярват. Затова ще те принудя да му пуснеш един куршум. И тогава няма да има нито Бенито, нито Сал, нито Луис.

— Ами Стефани?

— Е, няма да има и Стефани.

Той бе пхнал базата на телефона в джоба на панталона си. Извади я, включи я в контакта и набра някакъв номер.

— Хей, мой човек — каза, когато се свърза. — Тук има едно момиче, което иска малко внимание.

От другата страна му отговори нещо.

— Стефани Плъм — каза Джими. — У дома си е и те чака. Бенито, внимавай някой да не те види. Май ще е по-разумно да се качиш по противопожарната стълба.

Разговорът приключи и той захвърли телефона настрани.

— Това ли се случи и с Кармен? — попитах.

— За Бога, онова с Кармен беше убийство от милосърдие. Не знам как въобще е успяла да се добере до дома си. Но докато се усетим, тя вече бе звъннала на Морели.

— И сега какво?

Алфа се облегна на стената.

— Сега ще чакаме.

— Какво ще стане, когато Рамирес дойде тук?

— Ще ви обърна гръб, докато той си свърши работата, после ще го застрелям с твоя револвер. Докато ченгетата се появят, и двамата ще сте мъртви и цялата история ще приключи.

Алфа беше смъртно сериозен. Щеше да гледа как Рамирес ме изнасилва и измъчва, а после щеше да се увери, че съм мъртва.

Стаята се завъртя пред очите ми. Краката ми омекнаха и седнах на ръба на леглото. Отпуснах глава между коленете си и зачаках мъглата да се проясни. Пред очите ми проблесна обезобразеното тяло на Лула и настръхнах от ужас.

Постепенно замайването ми премина, но сърцето ми продължаваше да думка. Помислих си, че трябва да рискувам. Казах си, че трябва да направя нещо. Не можех просто да седя така и да чакам Рамирес.

— Добре ли си? — попита ме Алфа. — Не ми изглеждаш добре.

Продължих да държа главата си наведена.

— Ще повърна — отговорих кратко.

— Искаш ли да отидеш до кенефа?

Главата ми беше още между коленете. Заклатих я отрицателно.

— Не. Просто ми дай една минута да си поема дъх.

До нас Рекс тичаше на колелото в клетката си. Нямах сили да го погледна, тъй като знаех, че може би ще го видя за последен път. Странно как човек може да се привърже към малко същество като хамстера. В гърлото ми заседна огромна буца при мисълта, че Рекс може да остане сираче. Отново си напомних, че трябва да направя нещо.

Промълвих кратка молитва, стиснах зъби и се хвърлих напред. Метнах се върху Алфа и го фраснах в корема с глава.

Той изпусна въздуха си шумно, пистолетът изтрещя над главата ми и разби прозореца. Ако въобще имах някакво хладнокръвие, щях да

го сригам силно в топките, но действах с лишена от мисъл енергия, възбудена от прилива на адреналин.

Скочих от него и се втурнах през отворената врата на спалнята към всекидневната. Почти бях стигнала до антрето, когато пистолетът отново изтрещя и остра болка прониза левия ми крак. Изпищях от болка и изненада и се олюлях към кухнята. Грабнах чантата си от плота и затърсих револвера си. Алфа застана до вратата и насочи оръжието към мен.

— Съжалявам — каза той. — Няма друг начин.

Кракът ми гореше от болка, а сърцето ми биеше лудо в гърдите. Носът ми течеше, а сълзи замъгляваха зрението ми. Бях стиснала малкия „Смит и Уесън“, пхнала дълбоко ръце в чантата си. Примигнах, за да проясня зрението си, и стрелях.

14.

Дъждът ромолеше нежно по прозореца на всекидневната ми и се съревноваваше с жуженето на колелото на Рекс — той си тичаше. Бях минали четири дни, откак бях простреляна, и болката бе понамаляла.

Психиката ми обаче щеше да заздравее доста по-бавно. Все още сънувах кошмари и ми беше трудно да седя сама у дома.

След като застрелях Джими Алфа, изпълзях до телефона и набрах номера на полицията, преди да припадна. Ченгетата пристигнаха точно навреме, за да заловят и Рамирес, който се качваше по противопожарната стълба. После го отведоха в затвора, а мен — в болницата. За щастие, бях много по-добре от Джими Алфа. Той беше мъртъв, а аз — жива.

В банковата ми сметка постъпиха десет хиляди долара. Още не бях похарчила и цент от тях. Пречеа ми седемнадесетте шева в задника. Реших, че когато ги свалят, ще направя нещо безотговорно, като например да отлетя до Мартиника за уикенда. Или пък ще си направя татуировка и ще си боядисам косата червена.

Подскочих стреснато, когато някой почука на вратата. Беше почти седем вечерта, а не очаквах гости. Отидох предпазливо до антрето и надникнах през шпионката. Ахнах при вида на Джо Морели в спортно сако и джинси, гладко обръснат и идеално подстриган. Той впери очи право в шпионката. Усмивката му беше нагла. Знаеше, че го гледам и се чудя дали е разумно да му отворя. Махна ми и си припомних момента преди две седмици, когато позициите ни бяха точно обратните.

Отключих, но не свалих веригата. Открехнах леко вратата.

— Да?

— Свали веригата.

— Защо?

— Защото ти донесох пица, а ако я наклоня настрани, за да ти подам кутията през отвора, сиренето ще потече.

— От Пино ли е пицата?

— Разбира се, че е от Пино.

Размърдах се, за да облекча тежестта върху левия си крак.

— Защо ми носиш пица?

— Не знам. Просто така реших. Ще отвориш ли вратата, или не?

— Не съм решила още.

Отговорът ми го накара да се усмихне дяволито.

— Страх ли те е от мен?

— Ами... да.

Усмивката му си остана на мястото.

— Да, би трябвало да се страхуваш. Заклучи ме в хладилен камион заедно с три трупа. Рано или късно ще ти платя за това.

— Но не тази вечер?

— Не — отговори той. — Не тази вечер.

Затворих вратата, свалих веригата и отворих. Морели остави кутията с пицата и шестте бири на плота в кухнята и се обърна към мен.

— Струва ми се, че вървиш доста бавно. Как се чувстваш?

— Добре. За щастие, куршумът на Алфа мина през тлъстинките ми и нанесе най-много щети на стената в антрето.

Усмивката му се изпари.

— Как се чувстваш наистина?

Не знам какво точно има у Морели, но винаги успява да преодолее съпротивата ми. Дори когато съм нащрек и внимавам, той може да ме вбеси, да ме възбуди, да ме накара да се съмнявам в здравия си разум и, като цяло, да събуди в душата ми неудобни емоции. Очите му ме гледаха загрижено, а устата му бе стисната сериозно, което опровергаваше небрежния тон на въпроса му.

Прехапах силно долната си устна, но не успях да спра сълзите и те потекоха по бузите ми.

Морели ме прегърна и ме притисна към себе си. Облегна бузата си на главата ми и ме целуна по косата.

Стояхме така дълго. Ако не беше болката в задника ми, вероятно щях да заспя, най-после успокоена и убедена, че съм в безопасност в прегръдките на Морели.

— Ако ти задам един сериозен въпрос — промърмори Морели в ухото ми, — ще ми отговориш ли честно?

— Може би.

— Помниш ли онзи път в гаража на баща ми?
— Съвсем ясно.
— А когато бяхме в сладкарницата?
— Аха.
— Защо го направи? Толкова ли съм способен да убеждавам?
Вдигнах глава, за да го погледна в очите.
— Подозирам, че доста голяма роля изиграха и любопитството ми и бунтовническото ми настроение.
Да не споменаваме и бесните хормони, които ме измъчваха.
— Значи си съгласна да поемеш част от отговорността?
— Разбира се.
Той отново се усмихна.
— А ако сега те любя тук в кухнята... каква част от отговорността ще си готова да поемеш?
— Господи, Морели, имам седемнадесет шева в задника!
Джо въздъхна.
— Мислиш ли, че можем да бъдем приятели след всички тези години?
Доста нагъл въпрос от човек, хвърлил ключовете ми в контейнер за боклук.
— Предполагам, че е възможно. Но няма да се наложи да подписваме мирен договор и да го подпечатваме с кръв, нали?
— Не, но можем да се оригваме заедно над кутиите бира.
— Добре. Точно по такива договори си падам.
— Съгласен съм. Е, след като решихме този проблем, трябва да ти кажа, че искам да изгледам баскетболния мач, а телевизорът ми е у теб.
— Мъжете винаги имат и по някой скрит мотив — промърморих, докато носех пицата към всекидневната.
Морели ме последва с бирите в ръка.
— Как се справяш със седенето?
— Имам си гумен пояс. А ако изтърсиш някоя гадост по въпроса, ще те напръскам със сълзотворния газ.
Морели си съблече сакото, закачи кобура си на дръжката на вратата на спалнята ми, включи телевизора и намери канала.
— Имам няколко новини за теб — каза той. — Готова ли си да ги чуеш?

— Преди половин час може би щях да ти отговоря отрицателно, но след като си ми донесъл пица, съм готова на всичко.

— Не е заради пицата, скъпа, а заради мъжественото ми присъствие.

Повдигнах вежди презрително, но Морели не ми обърна внимание.

— Първо, съдебният лекар каза, че трябвало да ти дадат награда „Робин Худ“ за добър стрелец. Уцелила си Алфа с пет куршума точно в сърцето. Страхотно впечатляващо, особено като се има предвид, че си разгонила фамилията на чантата си.

Пийнахме малко бира и помълчахме, тъй като никой от двамата ни не бе съвсем наясно какво мисли за това, че съм убила човек. Гордостта не изглеждаше особено уместна. Тъгата пък въобще нямаше място тук. Е, може би известно съжаление.

— Мислиш ли, че историята можеше да приключи по друг начин? — попитах накрая.

— Не — отвърна Морели. — Алфа щеше да те убие, ако ти не бе успяла да се справиш с него.

Това беше вярно. Джими Алфа щеше да ме убие. Въобще не се съмнявах в това.

Морели се наведе напред, за да види първия кош. Хауърд Баркър се провали.

— Скапаняк — презрително изсумтя Морели и пак се обърна към мен. — А сега добрата новина. Бях закачил касетофон към електрическия стълб в края на паркинга ти. Използвах го, за да те чувам, когато съм далеч оттук. Проверях го в края на деня, за да съм сигурен, че не съм пропуснал нещо. Проклетото нещо все още е работело, когато Джими е дошъл тук. Целият ви разговор е записан, заедно със стрелбата. Всичко се чува съвсем ясно.

— Жестоко!

— Понякога съм такъв умник, че чак се плаша от себе си — ухили се Морели.

— Да, достатъчно си умен, за да отървеш пандиза.

Той си избра парче пица и струпа върху него чушките и лука, които бяха изпаднали в кутията.

— Свалиха от мен всички обвинения и ме върнаха на работа. Дори ми изплатиха и заплатата за времето, през което съм отсъствал.

Пистолетът се намери във варела заедно с Кармен. Бил е замразен през цялото време, така че отпечатъците са ясни, а и в лабораторията намериха по него следи от кръв. Анализът на ДНК-то още не е готов, но предварителните тестове навеждат на мисълта, че кръвта е от Зиги. А това означава, че Зиги е бил въоръжен, когато съм го застрелял. Очевидно пистолетът е засякъл, когато Зиги се опита да ме очисти, точно както предполагах. След като Зиги падна на пода, оръжието излетя от ръката му. Луис го е взел, а после е решил да се отърве от него.

Поех си дълбоко дъх и зададох въпроса, който ме тормозеше през последните три дни.

— Ами Рамирес?

— Рамирес е в затвора без право да бъде освободен под гаранция. Очаква го психиатрична експертиза. Сега, когато Алфа вече го няма, няколко напълно надеждни жени се решиха да свидетелстват срещу Рамирес.

Зави ми се свят от облекчение.

— Какви са плановете ти? — попита ме Морели. — Ще продължиш ли да работиш за Вини?

— Не съм сигурна — отговорих замислено и лапнах голямо парче пица. — Но мисля, че ще го направя.

— Искам да сме напълно наясно с всичко — рече Морели. — Съжалявам, че написах онова стихотворение за теб на стената на стадиона, когато бяхме в гимназията.

Пулсът ми се ускори.

— На стената на стадиона?

Мълчание.

По бузите на Морели се разля червенина.

— Мислех, че знаеш.

— Знаех за ресторанта за сандвичи на Марио!

— Аха.

— Да не искаш да кажеш, че си написал стихотворение за мен на стената на стадиона? Стихотворение, в което си описал подробно случилото се зад кашона с еклери?

— Ще ми помогне ли, ако ти призная, че стихотворението беше ласкателно?

Исках да го шамаросам, но той скочи и се отдръпна, преди да успея да се надигна от пояса.

— Това беше преди години — оправда се той, като се дръпна подалечко. — По дяволите, Стефани, не е хубаво да се сърдиш толкова време.

— Ти си боклук, Морели! Пълен боклук.

— Може и така да е — кимна той. — Но правя много качествени... доставки на пица.

Издание:

Джанет Еванович. Стефани Плъм или Г-ца 10%

Превод: Елена Чизмарова

Редактор: Иван Тотоманов

ИК „Бард“, 2002 г.

ISBN: 954-585-385-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.